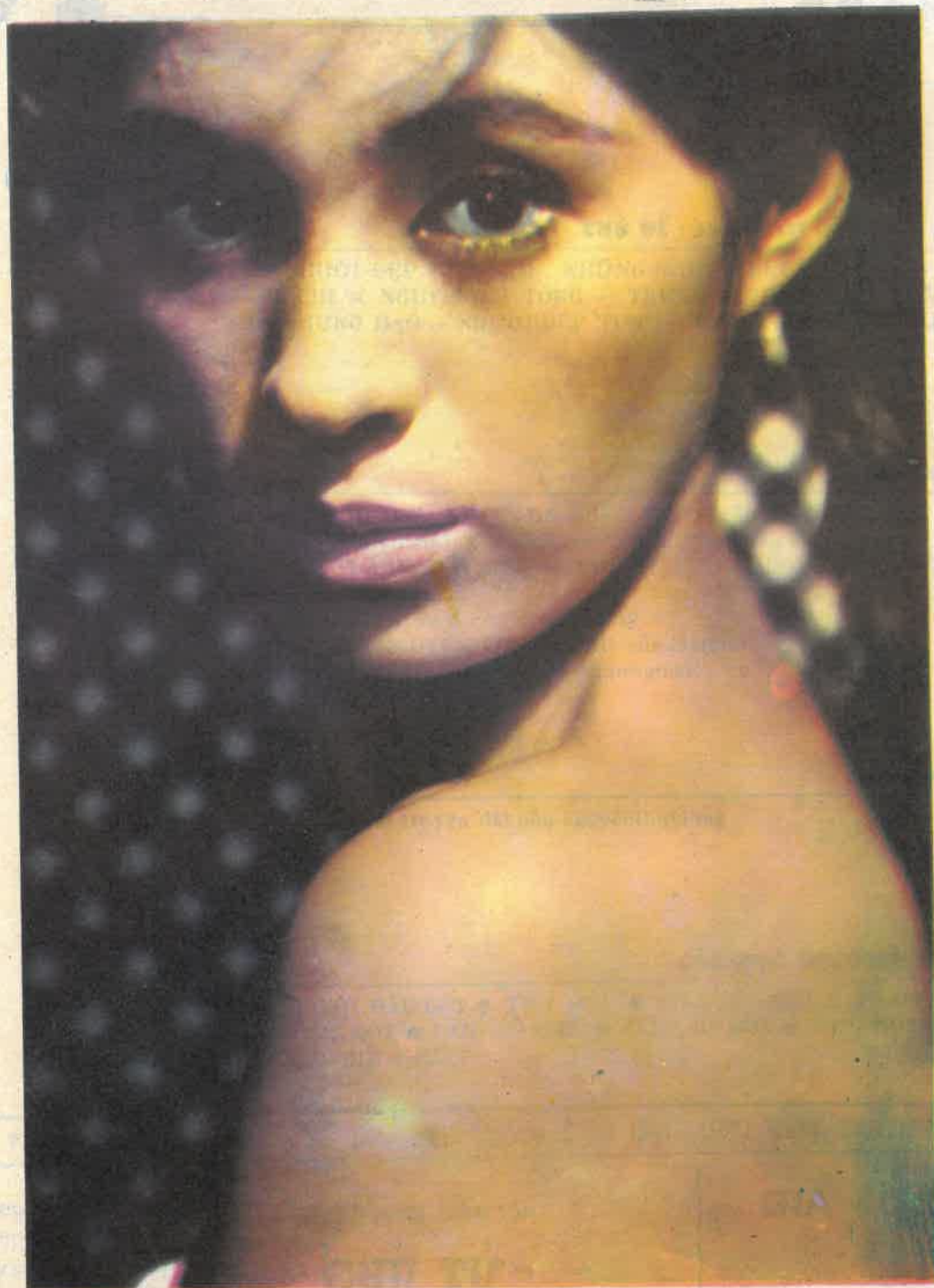

Wason
DS 531
D642+

ĐÔI

63

35 NGƯỜI ĐẸP

ĐỜI

63

1 CHỦ ĐỀ : 35 NGƯỜI ĐẸP VIỆT NAM

- 35 NGƯỜI ĐẸP VIỆT NAM : NHỮNG NGƯỜI ĐẸP HỌC TRÒ — MẠC ĐÌNH CHI — NGUYỄN BÁ TÔNG — TRƯNG VƯƠNG — GIA LONG — TRẦN HƯNG ĐẠO — NGƯỜI ĐẸP TIVI — NGƯỜI ĐẸP DƯỢC KHOA.

2

CHÁNH TRI

- CON NGƯỜI VÀ VỤ ÁN HÀ THỨC NHƠN của phạmvănlượng
- CUỘC TRANH ĐẤU CỦA PHẠM VĂN LƯƠNG của đời
- CUỘC TRANH ĐẤU CỦA PHẠM VĂN LƯƠNG DƯỚI MẮT BÁO CHÍ SAIGON của đời.
- Ý NGHĨ CUỐI NĂM của đoãnquốcsỹ
- GIÁO CHỦ NGUYỄN LONG CHÂU của lãotôn
- BẢ KỲ VÀ BÁO CHÍ MỸ của phươngmai.

3

VĂN NGHỆ

- RUỒI XANH truyện dài của nguyễnthuylong

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHÙ • TRANG THƠ
- NGƯỢC ĐỜI • ĐỜI GỖ GHỀ • TÍNH SỞ ĐỜI • SINH HOẠT VĂN HỌC NGHỆ THUẬT

ĐỜI • NĂM THỨ HAI • SỐ 63 • TUẦN LỄ TỪ 17-12-1970 ĐẾN 24-12-1970

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm **Sống**

GIÁ 40đ

Giao dịch quảng cáo
Hỏi ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

đấu tranh cho đổi

CUỘC TRANH ĐẤU CỦA PHẠM VĂN LƯƠNG: CHẾ ĐỘ NÀY PHẢI CAN ĐẢM TIẾN TỚI, LÙI LÀ CHẾT

Khi Bác sĩ Phạm văn Lương, mặc quân phục nhảy dù, cầm quả lựu đạn đã rút chốt sẵn sàng tự sát, ngồi tuyệt thực tại hàng lang Quốc hội ngày 10-12-1970 thì không riêng các phóng viên, người ngoại cuộc ngạc nhiên kinh hoàng, mà chính những bạn của Bác sĩ Lương cũng kinh hoàng. Vì tất cả bạn hữu của BS Lương đều biết rằng anh là một người quả cảm, và sẵn sàng chết vì tranh đấu chống tham nhũng. Từ mấy tuần lễ nay, BS Phạm văn Lương đã từng tâm sự với nhiều người rằng anh muốn tự sát để dùng cái chết của anh, như cái chết của Hà Thúc Nhơn, cảnh tỉnh cả một chế độ đang bị bọn tham nhũng làm ung thối, cả một xã hội mất tin tưởng và hết hy vọng.

Cuộc tranh đấu của Phạm văn Lương, dù được tất cả bằng hữu hỗ trợ, và dư luận đồng bào tán thưởng, vẫn có hình ảnh của một cuộc tranh đấu cô đơn của một con người cô đơn muốn dùng sức mạnh chí khí, nghị lực của riêng mình để chống lại cả một con quái vật khổng lồ trăm chân trăm tay là hệ thống tham nhũng chằng chịt đang làm ung thối xã hội ta và đe dọa cả chế độ.

Những người nghĩ rằng Phạm văn Lương cần phải dùng các đường lối tranh đấu ôn hòa và đúng thủ tục pháp lý, những người đó nếu không phải là ngu xuẩn thì cũng là ngớ ngẩn. Con quái vật khổng lồ tham nhũng đó không thể trừ khử bằng đường lối ôn hòa và pháp lý được. Vì pháp lý nằm trong tay chân bọn chúng, là chỗ ẩn náu tài tình của bọn chúng.

Để trừ khử tham nhũng người ta cần phải có một hành động mạnh, dũng cảm, bất chấp những thủ tục quanh co, tóm lại là cần một hành động Cách Mạng.

Cuộc tranh đấu cô đơn của Phạm văn Lương chính là một dịp để cho chế độ cảm thấy bị thúc đẩy phải có hành động Cách Mạng đó. Phạm văn Lương, tay cầm quả lựu đạn rút chốt, lúc đó đang chênh vênh giữa hai bờ sống chết, chế độ của chúng ta cũng chênh vênh giữa hai bờ sống chết y như vậy.

Hoặc chế độ phải can đảm làm Cách mạng, phải có một hành động mạnh mẽ, quyết liệt.

Hoặc chế độ cứ tiếp tục tự mình sa lầy trong đám tham nhũng chằng chịt vây quanh mình.

Phải tiến, lùi là chết.

Thái độ của Phạm văn Lương không phải là thái độ vô chính phủ (anarchiste) mà trái lại, thái độ của anh chứng tỏ anh tin tưởng vào chính thể này, tin tưởng vào lý tưởng tự do dân chủ.

(Xem tiếp trang 21)

Kính thưa quý vị,

3 mục tiêu tranh cử của liên danh Thiệu-Kỳ là: giải quyết chiến tranh, xây dựng dân chủ, cải tiến xã hội. Khi nêu lên 3 mục tiêu trên chắc hẳn liên danh Thiệu-Kỳ không phải hoàn toàn muốn bịp dân chúng VN để đắc cử mà có lẽ cũng muốn thực hiện một phần nào những điều hứa hẹn đó. Nhưng sự thực bi đát là sau 3 năm trị vì của Thiệu-Kỳ, chúng ta thấy chiến tranh vẫn còn đó, xã hội điều đàng them vì phân suất, kiếm tiền, song hành và nền dân chủ thì được mệnh danh là nền dân chủ « cát, bụi, hốt ».

Vậy thì khi nói lên tất cả sự thật về vụ án HTN tôi chỉ ước ao có một điều là làm thực tình lương tâm của mọi người dân Việt để cùng nhau đứng lên chống lại quốc Cộng sản, d quốc Mỹ, đánh lại chủ quyền dân tộc, xây dựng lại xã hội bằng mọi giá để tranh cho con cháu chúng ta sau này khỏi phải chịu những cảnh ô nhục mà hiện giờ chúng ta đang chịu, hay khỏi trở thành công dân Hoa Kỳ, hay công dân Trung noa.

Thưa quý vị, trước khi trình bày với quý vị những gì tôi biết về vụ án HTN, tôi xin phép được nói qua về con người HTN.

Con người Hà Thúc Nhơn

Tên thật Hà thúc Quy Nhơn sinh năm Bính Tý 1936 tại Thị xã Quy Nhơn Bình Định. Vì thất lạc hồ tịch trong thời gian chiến tranh 1945 nên đã lập thế vi khai sanh tại Phan Rang nên mang tên HTN sinh ngày 5-5-1937 để đi học. HTN là con của bà Tôn nữ thị Thôi mất năm 1943 lúc Nhơn 07 tuổi và cụ Hà thúc Hường nếu còn sống năm nay 63 tuổi. Cũng như những người dân yêu nước khác, năm 1945 cụ Hường đã tham gia kháng chiến trong mặt trận VM và được cử giữ Phó chủ tịch tỉnh Ninh Thuận năm 1947. Sau cụ Hường bị hạ tầng công tác vì không chịu gia nhập đảng CS và biệt tích cho đến bây giờ. Cũng năm này, hai người bác ruột của HTN là Hà thúc Duyệt và Hà thúc Duy và một người chú ruột là Hà thúc Hào bị Pháp bắt tại quận Vĩnh Lộc tỉnh Thừa Thiên. HTN có 2 người em trai là HT Phương và HT Mùi. Sau khi bà

CON NGƯỜI và VỤ ÁN HÀ TH. NHƠN

bài nói chuyện
của Bác Sĩ
PHẠM VĂN LƯƠNG

LTS: Dưới đây là nguyên văn bài nói chuyện của Y Sĩ Thiếu Tá Phan văn Lương tại trụ sở Việt Vô Đạo ngày 9-12-70, nhân lễ « 100 ngày » Cú Y Sĩ Hà Thúc Nhơn, bài nói chuyện đã khiến nhân viên công lực tới đàn áp, lập biên bản giải tòa, và bác sĩ Lương tuyệt thực tại Quốc Hội.

cụ thân sinh ra HT Nhơn chết, bà Hà thị Diễm và Hà thị Hiệt là 2 người chị con ông bác ruột của HTN (hai người chị này cũng mồ côi cả cha lẫn mẹ) tỉnh nguyên theo chú tức là cụ Hà thúc Hường để nuôi mấy người em mất mẹ. Mùi lúc bấy giờ còn bé (2 tuổi) được gửi cho một người bác tại Thừa Thiên. Nhơn, Phương, chị Diễm và chị Hiệt cùng cụ Hường vào sống ở Phan Rang năm 1914 thì cụ Hường theo kháng chiến, có để lại cho 2 con và 2 cháu một mảnh vườn 2 mẫu ta tọa lạc tại thôn Tấn Tài B

Ninh Thuận. Sau này quân đội đã đoạt luôn để làm đồn lũy.

Bà Diễm năm đó mới 22 tuổi phải đùm bọc 3 em sống lây lất với hai bàn tay trắng, mặc dù vậy bà chị nhân ái này cũng cố cho Nhơn đi học.

Từ 1917 đến 1951 Nhơn học tại trường Nam Phan rang, từ 1951—1953 Nhơn học tại trường Võ Tánh Nha Trang. Là một học sinh xuất sắc nhưng bướng bỉnh cho nên đến giữa niên khoá 53-54 Nhơn bị giáo sư Lê Tá đuổi vì dám cãi lại thầy. Nhơn bỏ về Phan rang tự học cho nét chương trình Đệ

ngũ: Sau đó Nhơn vào Saigon (54-55) theo học trường Vương gia Cần 3 tháng rồi qua Chu văn An. Cuối niên khóa Nhơn đỗ THPTNC hạng bình thứ đồng thời Nhơn cũng ghi tên dự thi Tú Tài I với tư cách thí sinh tự do và rớt. Niên khóa 55-56 Nhơn tự học chương trình Tú Tài I và cuối niên khóa cũng thi đậu. Trong suốt thời gian ở Saigon Nhơn đã làm đủ mọi nghề để mưu sống như kèm trẻ, bán báo v.v... Sau khi đỗ Tú Tài I, Nhơn về dạy tại trường Nguyễn bình Khiêm Phan rang để kiếm tiền đem Mùi từ Huế vào sau khi ông Bác nuôi Mùi bị chết. Đồng thời Nhơn cũng tự học để thi Tú Tài II và cuối 56-57 Nhơn đã đậu Tú Tài II ban B. Sau khi đậu Tú Tài II, Nhơn thi vào trường Quân Y để mong trở thành Bác Sĩ tại, mũi, họng. Vì trước đây (54-55)

Nhơn bị sưng quai hàm trên, đến nhà thương Đổ Thành mấy lần mà không ai chịu giúp cho. Sau một thời gian dài chờ đợi Nhơn mới được Bác sĩ Lê Minh Trí (đã chết) giải phẫu cho. Năm 1963 Nhơn đi nội trú các bệnh viện, chọn ngành tai mũi họng và nuôi tham vọng hy sinh đời mình cho y học. Năm 1964 Nhơn tốt nghiệp y sĩ. Ở đây tôi xin mở một dấu ngoặc để nhấn mạnh rằng mặc dù hồi ở Trung học Nhơn học chương trình Việt ban B và phần nhiều là tự học thể mà khi lên Đại học bằng tiếng Pháp, Nhơn vẫn theo kịp các bạn, mỗi năm lên lớp đều đặn lại còn đỗ được nội trú các bệnh viện là một kỳ thi khó nhất trong ngành y khoa.

1-1-65 Nhơn được bổ đi phục vụ tại Quân y viện Quy Nhơn. Ở đây tôi cũng lại xin mở một dấu ngoặc nữa để nói về việc bổ nhiệm này. Từ trước năm 1965 tất cả các sinh viên y khoa ra trường đều phải đi các đơn vị chiến đấu ít nhất là 1 năm rồi mới được về các Đại đội QY hay Quân y viện (cố nhiên là ngoại trừ những trường hợp con ông cháu cha) nhưng không hiểu sao năm 1965 tất cả các quân y sĩ cựu nội trú các bệnh viện đều được bổ đi các QYV. Có người thắc mắc thì Nha quân y (hồi đó còn gọi là Nha chữ không Cục như bây giờ) giải thích là vì các cựu nội trú các bệnh viện là những y sĩ giỏi có thể giúp ích cho bệnh nhân tại QYV nhiều hơn tại các binh đoàn. Nhưng có 1 điều lạ là các nội trú hiện dịch hồi đó như Bác sĩ Hồ Văn Minh, Mã Xái, Hoàng Ngọc Đỉnh, Hà Thúc Nhơn, Phạm Văn Lương ra trường trước các nội trú trừ bị 2 tháng (vì những người này còn phải học hành chánh quân y) thì được đổi đi QYV thế mà sau đó các nội trú trừ bị như BS Nguyễn Văn Nhứt, Trần Thành Trai, Huỳnh Diên Quý lại phải đi binh đoàn khiến cho BS Nguyễn Văn Nhứt người đỗ thủ khoa khoa nội trú hồi đó phải chết ở mặt trận. Tôi rất thắc mắc trong việc này cho nên tôi cố tìm hiểu tại sao thì được biết BS Hồ Văn Minh được một đức cha gửi cho Đại tá Hoàn vì muốn tránh tiếng Đại tá Hoàn đã cho tất cả các nội trú cùng khoa với bác sĩ Minh về QYV. Sau này khi ra Tổng y viện Dục tân

được 3 tháng, BS Minh lại được biệt phái vô làm việc ở quận 8 Sg. Trên nguyên tắc sĩ quan hiện dịch không được biệt phái. Tôi thành khẩn xin lỗi Bác sĩ Hồ Văn Minh khi phải nói ra sự thật đơ bần này của Cục quân y chứ riêng với bác sĩ Minh vì tư cách của bác sĩ sau ba năm làm dân biểu không những làm cho tôi mà các bạn đồng học với anh đều hãnh diện. Tôi tin rằng sự kiện này không làm giảm uy tín đang có của anh.

Trở lại con người HTN ở QYV Quy Nhơn đến tháng 2-1966 thì vì cãi nhau với y sĩ trưởng, Nhơn phải đổi về Nha Trang giữ chức Trưởng phòng tai mũi họng Quân y viện Nguyễn Huệ.

Nhơn là một con người thông minh, có trí nhớ đặc biệt, xuất sắc về toán và có khiếu về âm nhạc. Tính tình ngay thẳng, nóng nảy, ngang tàng, bất chấp mọi trở lực, can thiệp vào mọi chuyện bất bình mặc dù có thể nguy hại đến tính mạng. Ngoài ra Nhơn lại là con người giàu tình cảm, thương giúp đỡ những người nghèo khổ, tận tụy sẵn sàng cho thương bệnh binh bất kể ngày đêm. Một con người như thế dĩ nhiên không thể nào chịu được những cảnh trái tai gai mắt trong QYV Nguyễn Huệ. Sự phản ứng nóng nảy đôi khi đến cộc cằn của Nhơn đối với những người bần hay thiếu lương tâm chức nghiệp đã khiến Nhơn trở thành một cái gai của bọn người

này và chúng bắt đầu tìm cách hãm hại Nhơn, do đó Nhơn phải tập dượt súng để tự vệ và đã trở thành một tay súng hạng khá, và cũng từ đó Nhơn chuyển hướng từ tham vọng hy sinh cho y học sang tham vọng hiến thân cho đất nước đơn tọc đề lãnh mạng hóa xã hội và cũng từ đó bắt đầu hình thành lần lần những sự việc đưa đến vụ án Hà Thúc Nhơn.

Vụ án Hà Thúc Nhơn

Trong vụ án HTN có 3 phần liên lạc với nhau.

A— Những vụ tham nhũng tại QYV Nguyễn Huệ.

B— Cái chết của Hà Thúc Nhơn.

C— Cái chết của Thiếu tá Hiền.

A— Những vụ tham nhũng

Những vụ tham nhũng tại QYV Nguyễn Huệ Nha Trang và Trung tâm 2 nhập ngũ là những vụ có thật. Sau đây tôi xin lần lượt kể từng vụ một :

1) Vụ TRẦN XUÂN HỘI.— Trần Xuân Hội là con của bà Tích ở Tháp Chàm Phan Rang chủ rạp hát Hưng Thạnh. Trần Xuân Hội theo học khóa 21 sĩ quan trừ bị Thủ Đức ra trường với cấp bậc chuẩn úy được bổ về làm XDNT ở Phước Long. Sau ít lúc đương sự đào ngũ rồi đầu quân tại Trung tâm 3 nhập ngũ. Lo ở nơi đây và Tổng Y Viện Cộng Hòa để được hoãn dịch 3 tháng. Sau đó trình diện ở Trung tâm 2 nhập ngũ. Chạy 30.000đ để được năm điều trị ở trại của BS Nguyễn

tư Bang (30.000đ này do vợ thiếu tá Đặng Mai nhận). Sau đó đương sự mất 1.000.000 đồng để được miễn dịch vĩnh viễn vì lý do «bệnh kinh phong».

2.— Vụ LÂM TỰ ĐỨC. Như báo chí đã biết Lâm tự Đức nằm tại trại Bác sĩ Huỳnh gia Chính vì bệnh áp huyết cao. Bác sĩ Chính gửi qua bác sĩ Bảo để khám mắt. Lần đầu bác sĩ Bảo phê «mắt bình thường». Sau đó nhờ chạy qua trung gian của Thượng Sĩ Dương thế Phiệt, đương sự được khám lại vài ngày sau đó và cũng chính Bác sĩ Bảo khám và phê mắt bị bệnh vì Tension cao. BS Huỳnh gia Chính căn cứ vào lời phê của BS Bảo đưa đương sự ra hội đồng y khoa và được xếp loại 2. Trong vụ này đương sự đã tặng Bác sĩ Chính một tú lạng, bác sĩ Bao 50.000đ và thưởng sĩ Phiệt 20.000đ (2 người sau này niện nay bị giam).

3.— Vụ TRẦN ĐỘ VÂN. Trần độ Vân là con nhà giàu ở đường Minh Mạng Saigon. Đương sự bị cận thị nặng, nhưng không được đưa ra hội đồng miễn dịch ngay mà cứ bắt nằm nhà thương mãi. Caoi cung cha mẹ Trần độ Vân người công giáo phải chạy 450.000đ và 1 máy Akai M.8 cho bác sĩ Lê Văn Đề để được miễn dịch vĩnh viễn. Ngoài ra trong thời gian nằm điều trị đương sự được nghỉ phép 4 lần. Mỗi lần 15 ngày và phải mất 10.000đ. Cha mẹ Trần độ Vân khai những điều này vì uất ức đã xin được đặt tay trên Kinh Thánh để chứng tỏ rằng lời khai không gian dối.

4.— Vụ HỒ THU : Hồ Thu sanh tại Lào và sống tại Thái Lan về Việt nam năm 1961. Đi biệt kích 1 năm sau đó chạy 400.000đ để có một thẻ Phế binh mang số 8723 PBLHP 45%. tạm thời từ ngày 15-2-68 đến 14-2-72 và một attestation số 319 BRIC 5-12-54 cấp tại khu bưu chính 56580.

5.— Vụ Thiếu tá ĐẶNG MAI : Thiếu tá Đặng Mai là đại diện có toàn quyền của phe tham nhũng tại QYV Nguyễn Huệ và Trung tâm 2 nhập ngũ cho nên hồ sơ của Thiếu tá Đặng Mai rất dài. Ở đây tôi chỉ xin kể 2 vụ nhỏ và sẽ trở lại nhiều hơn ở phần kết luận.

Vụ thứ nhất là vụ Trung sĩ Bồng phải nộp cho Thiếu tá Mai mỗi tháng 10.000đ kể từ tháng 6-1968.

Vụ thứ hai là vụ bán thuốc theo lời khai của Lê Ngọc San, Đoàn Trưởng NDTV thì mỗi tháng 2 hay 3 lần chị Thiếu tá Mai, ông Nguyễn Văn Giáp và một trung úy 2 tên là Sanh và Nhứt thuộc pháo binh chờ 3 thùng thuốc đi Phan Rang. Khi San hỏi thì chị của Thiếu tá Mai bảo đây là thuốc của Thiếu tá Mai không ai có quyền được xét hỏi.

Ngoài những trường hợp trên, còn có nhiều trường hợp nghi ngờ khác mà các cơ quan điều tra đang theo dõi.

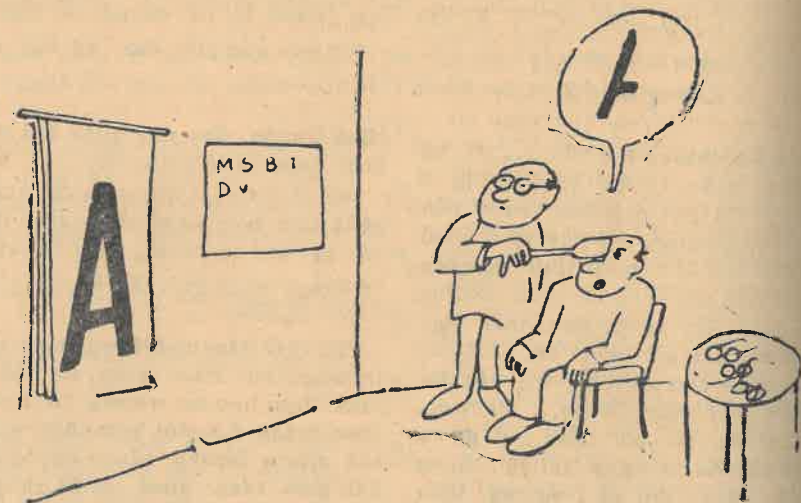
B. Cái chết của Bác sĩ Nhơn

Tối 25-8-70 Thiếu tá Hiền chết. Sáng 26 tháng 8 năm 1970, QC Tư Pháp lấy xe Jeep của Bác sĩ Nhơn với sự thỏa thuận của Bác sĩ Anh và Thiếu úy Xuân mang về đồn để lấy máu trên xe giáo nghiệm. Cũng ngày 26-8-70, QCTP mời Bác sĩ Nhơn và Thiếu tá Thới về đồn để lấy lời khai nhưng Bác sĩ Nhơn đã từ chối không đi, lấy lý do rằng QCTP đã làm ngang tịch thu xe của ông ta mà không cho ông ta hay, 12 giờ trưa 26-8-70 Trung sĩ 1 Lê hữu Lợi QCTP vào Quân y viện Nguyễn Huệ lấy máu trên xác Thiếu tá Hiền để đem về giáo nghiệm nhưng lại lấy một lúc hai miếng bông gòn cho vào hai chai khác nhau. Bác sĩ Nhơn đã phản đối vì cho rằng dụng ý của QCTP là lấy hai miếng bông có máu của Thiếu tá Hiền để rồi kết luận rằng máu trên xe của BS Nhơn cũng chính là máu của Thiếu tá Hiền. BS Nhơn không những phản đối mà còn tịch thu súng của Trung sĩ 1 Lợi đồng thời giữ xe của QCTP lại. Đòi trả xe của mình về mới chịu trả xe lại cho QCTP. Tuy nhiên Bác sĩ Nhơn không giữ Trung sĩ 1 Lợi lại mà thả cho về.

Khi Trung sĩ 1 Lợi trình lại với Ủy viên chính phủ tòa án quân sự mặt trận thì chiều ngày 26-8-70 Thiếu tá Trần đức Lai xử lý thường vụ chức vụ y viên chính phủ Tòa án quân sự mặt trận cho lệnh triệu dụng binh lực để bắt Bác sĩ Nhơn. Ngay chiều hôm đó Bác sĩ Anh đã cho bác sĩ Nhơn biết lệnh triệu dụng này nhưng không thấy Bác sĩ Nhơn phản ứng gì.

Sáng ngày 27-8-70 Bác sĩ Nhơn kêu gọi thương bệnh binh trong

Quân y viện theo ông ta để chống lại tham nhũng đang tìm cách hãm hại ông ta tức thì mọi người đều hưởng ứng, ngoại trừ những Bệnh binh không đi được. Bác sĩ Nhơn đã phá kho vũ khí của Quân y viện Nguyễn Huệ phát cho các thương bệnh binh. Vũ khí gồm có : Đại liên 30, Phóng lựu M. 79 và các bin M1 và M2. Trong khi đó ở bên ngoài Quân lực bao vây QYV nhưng không bao vây chặt chẽ khiến cho một số TPB lọt được vào bên trong QYV. Đồng thời lực lượng bao vây cũng không cấm dân chúng đi ngang qua những đường trước QYV. Trong suốt thời gian từ 27 đến 31-8-70, BS Nhơn luôn luôn kêu cứu trung ương bảo vệ tính mạng vì theo BS Nhơn tất cả chính quyền địa phương đều về phe tham nhũng cố tình hãm hại ông. Cũng trong thời gian này súng trong QYV bắn ra làm thiệt mạng một em bé, bị thương 1 người lớn và 1 người Mỹ. Thương binh binh trong QYV cũng tiến chiếm kho y dược để lấy đạn. Nhiều giới chức Quân khu II gồm có Thiếu tướng Quảng, Chuẩn tướng Cảnh, Đại tá Phàm, Đại tá Tiều và các bà chị của BS Nhơn cố thuyết phục Nhơn ra hàng nhưng Nhơn bảo Nhơn không tin ai ở địa phương cả cho nên Nhơn không thể ra hàng được. Trong thời gian này Nhơn viết thư kêu cứu Trung Tướng Võ qua báo Thần Phong đồng thời nhờ bà chị là Ni cô Thể Tịnh tức là bà Hà Thị Liên Thành vào Saigon can thiệp với Trung Ương để bảo đảm tính mạng cho Nhơn. Ni cô đã gặp Nghị Sĩ Trần Văn Đôn vào vào sáng ngày 31-8-70 Nghị sĩ Đôn liền điện thoại cho bộ Quốc Phòng. Không biết ở đâu giây đang kia để rồi gì, về phần Ni Cô thì nghe Nghị sĩ Đôn nói : «Hán diên thật à ». Sau đó Nghị sĩ Đôn viết cho Ni Cô một tấm danh thiếp để qua gặp ông Tổng Trưởng Quốc Phòng. Khi đến Bộ Quốc Phòng, Ni Cô gặp Đại tá Đỗ Tùng, phụ tá Đồng lý Bộ Quốc Phòng. Đại tá Tùng hứa sẽ ra lệnh cho chính quyền địa phương bảo đảm tính mạng cho Bác sĩ Nhơn. Đại tá Tùng còn nói chỉ ba phút sau là lệnh này đã đến Nha Trang lúc ấy vào khoảng 10 giờ. Đồng thời Đại tá Tùng cũng viết cho Ni cô 1

Tranh có lời

tấm giấy mang về Nha Trang nhưng khi Ni cô về đến nhà tại Saigon thì bay tin Bác Sĩ Nhơn đã chết.

Theo lời khai của y tá Đỗ Hường thì tối 30-8-70 Bác sĩ Nhơn đã ra lệnh cho thương bệnh binh không được bắn một phát súng nào. Ông bảo với Y tá Đỗ Hường rằng ngày mai sẽ có xe đến đón ông vào Saigon. Hường liền chuyển lệnh cho các thương bệnh binh nhưng vẫn có một vài người bắn vu vơ khiến cho Bác sĩ Nhơn nổi giận dọa bắn bỏ những ai không tuân lệnh, đồng thời ông viết cho y tá Hường một mảnh giấy truyền cho thương bệnh binh gồm có bốn điều như sau :

- Hạn chết tối đa bốn súng.
 - Sinh viên đang hội thảo.
 - Quốc hội hứa giúp đỡ.
 - Hội Hồng T. Tự đã lên tiếng.
- Sau đó bác sĩ Nhơn đã uống thuốc ngủ và dặn y tá Hường sáng hôm sau đánh thức ông dậy lúc 5g sáng để lên xe về Saigon.

Sáng 31-8-70 vào lúc 04 giờ 30 loa phóng thanh của Tiểu Khu kêu gọi thương bệnh binh buông súng đi ra ngoài để chính quyền bắt tên y sĩ điên Hà thức Nhơn. Vì có lệnh của Bác sĩ Nhơn hôm trước cho nên khi nghe loa kêu gọi bỏ súng tất cả đều tuân theo, tuy nhiên khi nghe đọc đến tên y sĩ điên thì vẫn có một vài phát súng bắn vu vơ. Đến 8 giờ 30 sáng thì y tá Hường đã thu thập (4) bốn cây đại liên và súng phóng lựu M79 cất vào kho. Riêng súng các bin thì bỏ rải rác khắp sân và thương bệnh binh đã ra ngoài hết. Xe thiết giáp tiến vào sân cò của Quân y Viện không gặp một sự phản ứng nào. Y tá Hường cũng cho Đại úy Châu biết rằng hiện trong Quân Y Viện chỉ còn một mình Bác sĩ Nhơn. Mặc dầu vậy khi binh I Minh tiến vào phòng Y sĩ trưởng là nơi Bác sĩ Nhơn núp thì bị phát súng bắn gây giết, tức thì tất cả hỏa lực của lực lượng bao vây đến tập trung vào chỗ Bác sĩ Nhơn núp bắn một cách dữ dội khiến cho một căn nhà bị bốc cháy. Trung úy Hơnon phụ tá CTCT của Quân y viện Nguyễn Huệ đã kêu xin cấp chỉ huy cuộc hành quân ngưng bắn và chữa cháy, nhưng Đại tá Phạm đã trả lời : « Kệ đi cho cháy chết

thằng Nhơn luôn». Mặc dù vậy Tr. úy Hơnon cũng tìm cách gọi xe chữa lửa và cùng với một số quân nhân cơ hữu thuộc quân y viện Nguyễn Huệ dập tắt ngọn lửa. Trong khi đó lực lượng hành quân vẫn tiếp tục bắn từ phía nhà bếp lên. Khi ngọn lửa tắt thì người ta nghe tiếng thối rởng ở bên trong chỗ núp của bác sĩ Nhơn. Ba binh sĩ thuộc lực lượng hành quân liền vào lục soát thì thấy Bác sĩ Nhơn nằm xoài xuống bên cạnh tường giữa phòng y sĩ trưởng và phòng Quân lý. Sau đó hạ sĩ Thông. Hạ sĩ Ân và một số quân nhân cơ hữu của Quân y viện Nguyễn Huệ đã và khiêng BS Nhơn ra.

Được hỏi về sự tấn công ở ạt của lực lượng bao vây vào chỗ núp của BS Nhơn, Tr. úy Hơnon cho biết đó là một hành động bất nhân, vì dù BS Nhơn có tội thì cứ để luật pháp trừng trị chứ sao lại cố tình giết ông ta như vậy.

Thiếu tá Nghiêm xuân Hội phụ tá CTCT tiểu khu Khánh Hòa cho biết trong khi thao lời kêu gọi Bác sĩ NHON ra đầu hàng thì không có chữ HIỀN nhưng khi trình lên ĐT PHẠM thì đại tá sửa lại chữ HIỀN. Đại úy Lê văn Y Trưởng phòng T.L.C tiểu khu Khánh Hòa, người đọc lời kêu gọi ra đầu hàng cũng cho rằng dùng chữ Y Sĩ điên là trái với kỹ thuật chiến đấu nhưng vì lệnh trên bắt buộc ông đọc như vậy. Sau khi Bác sĩ Nhơn chết Đại tá Phạm ra thông cáo là BS Nhơn tự tử.

C. Cái chết của Thiếu tá Hiền

Nguyên nhân xa : Tránh chấp giữa phe sạch và phe bẩn tức là giữa Bác sĩ Nhơn và Thiếu tá Mai.

Vào những ngày giữa năm 1969 có một bức thư nặc danh gửi cho Thiếu Tướng Cục trưởng cục Quân y và viện giám sát tố cáo Bác sĩ Nhơn làm áp lực với hội đồng y khoa do Thiếu tá Lê văn Đề làm chủ tịch để cho Thiếu tá Tôn thất Thuyền được xếp loại 2, Nhưng theo phúc trình số 012/CQY/KT ngày 23-2-70 của y sĩ Thiếu tá Trần văn Khoan chủ sự phòng kỹ thuật Cục Quân y sau khi ra điều tra tại QYV Nguyễn Huệ thì BS Nhơn không hề làm áp lực với Hội đồng y khoa. Điều này cũng được BS Đề xác nhận.

Xích mích giữa bác sĩ Nhơn và Thiếu tá Hiền

Sáng ngày 10-8-70 sau khi chào cờ xong, BS Nhơn gọi Thiếu tá Mai vào phòng BS Anh và đánh Thiếu tá Mai 2 bạt tai vì cho rằng Thiếu tá Mai là tác giả bức thư nặc danh nói trên và ngăn không cho Bác Sĩ Nhơn đưa vụ Dư Thế Phiệt ra tòa. BS Nhơn cũng đánh Thiếu tá Hiền vì Thiếu tá Hiền có bệnh vực Thiếu tá Mai nhưng Thiếu tá Hiền là người giỏi võ cho nên đã đá khuỷu Bác sĩ Nhơn trước mặt mọi người. Nhơn cho Hiền là CIA vì Nhơn đã từng chơi Mỹ nhiều lần và từ trước tới giờ không ai dám đánh Nhơn. Trông cũng cần nhắc lại đây là lời khai của BS Phùng quốc Anh với QCTP. Theo lời khai này thì vào cuối 1969 phái đoàn quân y ra điều tra vụ Thiếu tá Thuyền. Sau khi phái đoàn tiếp xúc với Thiếu Tá Anh. Thiếu Tá Mai có tiếp xúc với phái đoàn và hướng dẫn phái đoàn tới các phòng. « Tôi cho rằng việc làm này của Thiếu Tá Mai là do ý riêng của ông ta chứ không phải bốn phận hay trách nhiệm của ông này được chỉ định. »

Kể từ 10-8-70 một sự xích mích thường xuyên xảy ra giữa Bác sĩ Nhơn một bên, Thiếu tá Mai và Hiền một bên. Sau khi Thiếu tá Hiền đi họp hội ái hữu khóa 10 tại Đà Lạt về mà Bác sĩ Nhơn được biết Thiếu tá Hiền có quyết định gửi quyết vấn đề Bác sĩ Nhơn thì vụ xích mích trở nên căng thẳng hơn khiến cho Bác sĩ Nhơn qua nhà Thiếu tá Mai bán heo, chó, tủ lạnh và Tivi. Chiều 25-8-70, Thiếu tá Mai chuẩn về Saigon. Bác sĩ Nhơn gọi Thiếu tá Hiền vào trình diện bắt quí và hỏi Thiếu tá Mai ở đâu, Minh Đen do Thiếu tá Mai đã thuê ra để thanh toán Bác sĩ Nhơn ở đâu. Thiếu tá Hiền nhỏ nhẹ trả lời là không biết, nhưng bác sĩ Nhơn vẫn không tin. May nhờ Thiếu tá Thời là bạn học cùng lớp với Thiếu tá Hiền và cùng lớp với Bác sĩ Nhơn, cùng đi với Trung tá Trần xin cho Thiếu tá Hiền được về để cùng đi ăn cơm với nhau, bác sĩ Nhơn mới chịu. Thiếu tá Thời cũng mời bác sĩ Nhơn đi ăn cơm luôn thể. Nhưng bác sĩ Nhơn từ chối. Đến 20 giờ tối 25-8-70 Bác sĩ Nhơn lái xe đi cùng

với Được sĩ Lập (mặc thường phục) đến nhà Thiếu tá Thời. Nhơn gọi con Thiếu tá Thời ra hỏi có ba ở nhà không. Đưa con trả lời có. Nhơn liền bảo vào nói Thiếu tá Thời ra có Nhơn hỏi chi. Khi Thiếu tá Thời ra. Bác sĩ Nhơn biểu lên xe và hỏi tại sao hỏi chiều nói đi ăn mà bây giờ không đi. Bác sĩ Nh. lái xe chở Thiếu tá Thời xuống biển, bắt quí và hỏi địa chỉ của Trung tá Trần là người mà Nhơn cho là CIA, địa chỉ của Thiếu tá Mai và địa chỉ của Minh Đen. Nhưng Thiếu tá Thời trả lời không biết. Bác sĩ Nhơn dọa bắn nhưng cuối cùng không bắn. Bác sĩ Nhơn chở Thiếu tá Thời lên xe để tới nhà Thiếu tá Hiền, Thiếu tá Thời vào kêu Thiếu tá Hiền ra xe và cả bốn người cùng đi ra biển trở lại. Bác sĩ Nhơn đậu xe ở trên đường đi ra bãi biển và mời Th. Tá Hiền và Thời xuống xe dẫn xuống bãi biển, sau đó theo lời khai của Th. Tá Thời thì Bác sĩ Nhơn đã bắn Th. Tá Hiền ba phát từ trước ra đằng sau và từ dưới lên trên. Sau đó, thiếu tá Thời và Bác sĩ Nhơn lên xe. Theo lời khai của Được sĩ Lập thì khi lên xe Thiếu tá Thời có nói với bác sĩ Nhơn rằng : « Anh biểu tôi kêu thằng Hiền đi bây giờ anh bắn nó thì tôi nói với vợ con nó làm sao. » BS Nhơn trả lời (vẫn theo lời khai Được sĩ Lập) « anh bảo rằng nó đi nữa chừng rồi nó về. » Sau khi chở Thiếu tá Thời về nhà, BS Nhơn trở về QYV Nguyễn Huệ và có hỏi lính gác « ông to to mặc áo montagut xanh (tức là Tr. Tá Trần có lại đây không ?) Lính gác trả lời là không. Xong ông về phòng ngủ. Được sĩ Lập người ngồi trên xe Jeep thì khai rằng không biết ai bắn chỉ nghe ba tiếng súng cách nhau ngắn. Các nhân chứng như điểm trưởng, lính gác, thiếu úy Xuân sĩ quan an ninh QYV. Nguyễn Huệ thì khai giờ BS Nhơn rời QYV là 20 giờ và giờ về là 22g kém 15. Trong khi đó, BS Bảo lại khai rằng trong suốt thời gian từ 20 giờ 10 cho đến sáng BS Nhơn đều có mặt ở trong QYV.

Theo phúc trình của ủy ban thuộc nha Quân Pháp thì lời khai của Thiếu tá Thời mâu thuẫn với sự điều tra trong phúc trình số 1424/109770 ĐC SQG (CSGN) vì lời khai của TT Thời thì nói bắn từ

đằng trước ra đằng sau còn phúc trình giáo nghiệm thì nói bắn từ đằng sau ra đằng trước. Lời khai của thiếu tá Thời cũng mâu thuẫn với giấy chứng tử của b-s Trần kiem Dật vì thiếu tá Thời nói rằng bị bắn từ phía dưới lên phía trên trong khi BS Dật lại nói bắn từ phía trên xuống phía dưới.

Riêng phái đoàn điều tra giám sát viện còn nêu thêm những nghi vấn như sau : (1). Tối 25-8-70 là phiên trực của thiếu tá Hiền nhưng vì sợ BS Nhơn nên thiếu tá Hiền là nhờ BS Phạm xuân Thảo điều dưỡng trưởng QYV Nguyễn Huệ trực thay. Đã sợ như vậy mà sau khi thiếu tá Thời gọi ra đi với BS Nhơn, mặc dù vợ con ngau thiếu tá Hiền vẫn đi.

(2) Lời khai của th. tá Thời tiền hậu bất nhất. Trước thì nhận là mình giết sau lại nói BS Nhơn giết.

(3) Đại úy Trần Duy Bình đã khai rằng : Nhơn bảo : « Tao mà giết thằng Hiền à, nếu tao muốn giết hẳn thì tao cho người khác giết tao giết làm gì cho bẩn tay. Còn nếu tao giết thì tao sẽ giết ngay sân cò. »

(4) Trong thời gian cổ thủ tại QYV Nguyễn Huệ, BS Nhơn đã nói với các bà chị rằng bọn tham nhũng không những giết thiếu tá Hiền mà còn giết cả thiếu tá Thời và em nữa.

Kính thưa quý vị, trên đây là những sự kiện và những ban điều tra của chính quyền tìm ra. Tôi xin đề quý vị phán xét ai là người giết Th. tá Hiền. Riêng phần tôi, tôi không tin BS Nhơn giết Th. Tá Hiền. Nhưng dù sao vấn đề chính

cũng là tham nhũng. Mà quý vị đã biết, ở đây tham nhũng chẳng có gì quan trọng so với những vụ tham nhũng khác như vụ Ngô q. Tường và Lê thị Lữ Văn gần đây chẳng hạn hay là những vụ buôn lậu hàng tỷ đồng.

Như trên tôi đã nói tôi sẽ trở lại vụ thiếu tá Đặng Mai trước khi kết thúc buổi nói chuyện. Thiếu tá Đặng Mai trước đây là một điểm chỉ viên của phòng nhì Pháp, vì nhu cầu sĩ quan, đương sự đã chạy chọt để theo học khóa sĩ quan TB. Sau khi ra trường đương sự ở bộ binh rồi cũng nhờ khéo chạy chọt được về làm sĩ quan hành chánh quân y. Trong tất cả các đơn vị quân y có mặt Đặng Mai đều có chuyện tham nhũng. Tư đại đội 1 quân y đến đại đội 10 quân y, Tổng y Viện Cộng Hòa, Tổng y viện Duy Tân, QYV Nguyễn Huệ.

Phúc trình của giám sát viện đã kết luận như sau. Thiếu tá Mai mặc dù đã bị phạt 30 ngày trọng cấm vì gian lận ở Tổng y viện Duy Tân vẫn được bổ làm sĩ quan quản lý tại QYV Nguyễn Huệ. Trong thời gian làm ở QYV Nguyễn Huệ, sĩ quan đương sự đã bị khiển trách vì làm thâm thụt công quỹ. Mặc dù vậy CQY vẫn không tìm người thay thế. Điều này chứng tỏ đương sự đã được sự dung túng của Cục Quân Y và vụ án Hà thức Nhơn Cục Quân Y phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Trước đây, sau khi BS Nhơn chết, tôi có viết cho Thiếu Tướng Vũ ngọc Hoan Cục Trưởng Cục Quân Y một bức thư ngỏ trong đó tôi đã kết tội tương Hoàn là một người thiếu tư cách và không xứng đáng là cấp chỉ huy. Bộ Tổng tham mưu trong bưu điệp số 38156/ITM/T9T/CP/VRI/M ngày 2/10/70 đã gửi cho nha Tổng thanh tra Quân Lực, Nha kỹ thuật bộ Tổng tham mưu.

Trong Bưu điệp nói trên, phần thứ I yêu cầu Tổng thanh tra Quân lực điều tra những lời tố cáo của tôi về Thiếu tướng Hoàn. Điều thứ hai yêu cầu nha kỹ thuật phạt tôi tối đa vì tội đã tố cáo vượt hệ thống quân giai. Việc tôi bị phạt, tôi đã tiền liệu ngay trong phần nhập đề của bức thư ngỏ gửi Thiếu

(Xem tiếp trang 22)

Cuộc tranh đấu của PHẠM VĂN LƯƠNG dưới mắt báo chí Saigon

Vụ BS thiếu tá Phạm văn Lương tuyệt thực trước thềm Quốc hội để tranh đấu đòi xử tử một số người tham nhũng đã được tất cả các báo chí tại Saigon tường thuật đầy đủ, chúng tôi thiết tưởng quý bạn đọc giả báo Đời và cảm tình viên của nhóm Hà Thúc Nhơn đã am hiểu tất cả diễn tiến của sự việc.

Chúng tôi xin trích đăng dưới đây những đoạn trích đáng trong các tin tức và bình luận để phản ánh những cái nhìn khác nhau của nhiều cơ quan ngôn luận đối với vụ Phạm văn Lương.

Tất cả các nhật báo đều bày tỏ một cảm tình nồng nhiệt với cuộc chiến đấu đơn độc Phạm văn Lương nhưng mỗi nhật báo bày tỏ một cảm tưởng và ý nghĩ khác nhau. Từ Lập Trường đã so sánh BS Lương với nhà văn Mishima ở Nhật, các tờ báo Công Luận, Dân Ý, Hòa Bình... coi vụ BS Lương như là một vụ Hà Thúc Nhơn thứ hai, nhất báo Chính Luận ca ngợi hành động của BS Lương là « gan và đẹp » v.v...

Dưới đây, xin mời các bạn nhìn lại Phạm văn Lương qua con mắt của các nhà báo.

Cần lưu ý tuyệt thực tại Q.H. — Y Sĩ Th. Tá Phạm văn Lương đòi chặt đầu tham nhũng

SAIGON 10-12 (LT).— Y sĩ Thiếu tá Phạm văn Lương, bạn thân của cố Đại úy Hà Thúc Nhơn đã ra ngồi tuyệt thực vô hạn định từ 1g30 sáng nay tại trước Quốc hội để phản đối chính quyền dung dưỡng tham nhũng.

Ông Lương tay cầm trái lựu đạn đã rút chốt an toàn và bên cạnh di ảnh Hà Thúc Nhơn được lồng kính trang trọng để đưa sẽ tự vận nếu bị nhân viên công lực cản trở.

Trong hàng rào phòng viên báo chí bao quanh, ô. Lương tuyên bố đòi TT Thiệu phải tịch cực loại trừ những tướng lãnh bẩn trong quân đội và xử dụng những người sạch mà toàn dân đều biết rõ.

Đòi chặt đầu tham nhũng gộc

Trong số những tướng lãnh bị Thiếu tá Lương tố cáo đích danh tham nhũng. Những tướng lãnh này theo ý kiến của Thiếu tá Lương, phải « chặt đầu » để gây lại niềm tin cho các chiến sĩ và trong tầng lớp nhân dân đã khổ đau nhiều vì sự lộng hành của họ. « Hà t. Nhơn đã chết vì tham nhũng. Tôi sẽ chết theo để cảnh tỉnh TT Thiệu », Thiếu tá Lương tuyên bố với báo chí.

Quyết định tuyệt thực của Thiếu tá Lương được thực hiện trong một buổi họp thân hữu kỷ niệm 100 ngày vụ án Hà Thúc Nhơn được tổ chức tại câu lạc bộ Trung tâm sinh hoạt Vovinam tối thứ tư, giữa lúc TT Thiệu đang hân hoan đãi tiệc các đại biểu Liên hiệp Nghị sĩ Á châu tại dinh Độc Lập.

Không khí buổi họp đã sôi nổi ngay từ phút đầu khi Thiếu tá Y sĩ BSQ Phạm văn Lương một bạn học của BS Hà Thúc Nhơn đứng lên trình bày tất cả những bí ẩn về vụ án Hà Thúc Nhơn, một vụ án đã từng gây xúc động mãnh liệt trong dư luận quần chúng và được coi như một « xi cần đan » điển hình giữa những người chống tham nhũng và những thế lực dung dưỡng bọn tham nhũng.

Tinh thần hiệp sĩ đạo Mishima

Được biết cái chết của nhà văn hào Mishima tại Nhật bản đã ảnh hưởng mạnh mẽ giới văn sĩ và thanh niên trẻ tại VN.

Mishima hồi cuối tháng 1-11 đã dùng gươm mổ bụng tự vận để cảnh tỉnh nước Nhật đang sa lầy vào nền văn minh vật chất dung dưỡng tham nhũng trong chính trường và sao lãng những giá trị truyền thống HK của dân tộc Nhật.

Th. tá Lương bạn đồng khóa của cố y sĩ Hà Thúc Nhơn, đã bắt đầu về thái độ thụ động vô trách nhiệm của các cơ quan công quyền trong vụ lời ra ánh sáng những tên hạm trong cấp đoàn tham nhũng Nha Trang và Trung ương để rửa hận cho vong hồn bạn ông.

Ông quyết định tuyệt thực vô hạn định và yêu

cầu được gặp TT Thiệu qua sự trung gian của BS Hồ văn Minh để trình bày tường tận nội vụ ngộ hầu TT Thiệu có thể đích thân giải quyết.

(LẬP TRƯỞNG 11-12)

Tại trụ sở Hạ Viện 12g khuya qua một Thiếu tá Nhảy Dù ngồi tuyệt thực

SAIGON (10-12).— Đến Hạ Nghị viện tuyệt thực từ 12 giờ khuya hôm nay, Bác sĩ Thiếu tá Phạm văn Lương 36 tuổi, 18 năm phục vụ trong quân đội, hiện trong binh chủng nhảy dù tại Nha Kỹ thuật Bộ Tổng Tham Mưu được mọi người đặc biệt chú ý.

Cầm sẵn bốn «bửu bối»

Khi đến HNV, Thiếu tá Lương đã có sẵn trên tay : 1.— Hiến pháp VNCH.

2.— 1 trái lựu đạn loại tấn công M.26.

3.— 1 bức ảnh bác sĩ quá cố «Hà Thúc Nhơn».

4.— 2 chai nước chanh pha sẵn.

Vị Thiếu tá này mặc đầy đủ quân phục phẩy dù, cả lon Thiếu tá phù hiệu binh chủng.

Hỏi về lý do tuyệt thực, Thiếu tá Lương cho báo chí biết như sau :

«Tôi sẽ tuyệt thực vô hạn định tại đây khi mà tôi không được thỏa mãn, là không được gặp Tổng Thống VNCH trình bày nguyện vọng như sau :

— Yêu cầu TT diệt tham nhũng nổi tiếng để lấy lại niềm tin của nhân dân.

— Yêu cầu TT dùng những người trong sạch, đứng với khả năng của họ.

— Yêu cầu TT dựa vào thể nhân dân, đừng dựa vào thế lực ngoại bang vì ông cho rằng : thể nhân dân mới thật là trường cửu, thế ngoại bang chỉ là sự ngắn hạn mà thôi.

Theo Thiếu tá Lương, ông không phải đòi hỏi TT thực hiện một lần tất cả, tuy nhiên ông muốn thấy thiện ý của TT có muốn cải thiện xã hội này không ? Ông đòi hỏi TT phải có một chương sách cải tạo quốc gia, vì quốc gia bao trùm cả quân đội, một thành phần chiến đấu hữu hiệu.

Thiếu tá Lương cũng có đề cập đến tướng lãnh (ông có hai danh tánh) và 2 nhân vật dân sự : theo ông những người này thuộc tham nhũng nổi tiếng, cần phải loại trừ !

Nếu bị lôi đi sẽ cho lựu đạn nổ

Sở dĩ T. tá Lương đến HNV để nhờ nơi đây liên lạc với Tổng Thống để ông được trình bày cho TT nghe. Nếu không được như vậy ông sẽ tuyệt thực cho đến chết tại đây, và không có một áp lực nào lôi ông ra được khỏi HNV, trước khi ông chết. Lựu đạn ông sẽ tung ra và ít lắm cũng phải có số người cùng chết với ông.

Sáng nay Th. tá Lương đã tiếp xúc được với đại biểu Hồ văn Minh và ông này đã hứa liên lạc với Tổng Thống.

Ngoài ra, Th. tá Lương cũng cho biết DB Minh DB Mã Xái, bác sĩ Hà Thúc Nhơn là bạn cùng lớp Y khoa với ông. Chính DB Mã Xái đã đưa ông tới HNV khuya nay.

ĐUỐC NHÀ NAM(12-12)

Tổng Thống đã hứa thì tin

Sau khi được tiếp xúc với Tổng thống Thiệu, sáng nay Y sĩ Thiếu tá Phạm văn Lương đã trở lại Hạ Viện với bộ mặt hớn hờ và không còn lăm lăm cầm trái lựu đạn nữa. Bên cạnh ông còn có 1 số bạn hữu của nhóm Hà Thúc Nhơn như : Nghị viên Hà Thế Ruyet, Tôn thất Tuệ, Tú Kieu v.v.

Ô. Lương kể lại cho báo chí nghe rằng 5 giờ chiều qua Trung Tá Ngọc thuộc Phủ Tổng Thống đã cho xe đến Quốc Hội mời ông vào gặp Tổng thống và Tổng Thống đã tiếp ông lúc 18g30. Trong dịp này Y sĩ Thiếu tá Lương đã thay mặt nhóm HTN đưa ra 4 yêu sách.

Theo ông Lương, T.T Thiệu đã giải quyết các điểm đó như sau :

a) Về trường hợp 4 Tướng lãnh, Tổng Thống đưa ra các lý lẽ có ý bao bọc các Tướng này.

b) Về trường hợp các viên chức thiếu trách nhiệm trong vụ Hà Thúc Nhơn, Tổng Thống đã chứng tỏ phần nào thiện chí và đòi hỏi phải trưng bằng cứ để Tổng Thống có tài liệu quyết định.

c) Tổng Thống hứa sẽ tìm và mời những người trong sạch cộng tác.

d) Tổng Thống nói rằng chính quyền bao giờ cũng dựa vào thể nhân dân.

Do đó, nên y sĩ Thiếu tá Lương buộc lòng đã phải tạm ngưng cuộc tuyệt thực kể từ 20 giờ cùng ngày để sưu tập hồ sơ cần thiết trình Tổng Thống và tùy theo sự giải quyết của chính quyền sau khi ông Lương trình hồ sơ, nhóm Hà Thúc Nhơn sẽ quyết định thái độ.

Khi được hồi lúc vào gặp Tổng Thống ông có còn mang theo lựu đạn hay không, y sĩ Thiếu tá Lương cho biết : vì luật lệ cấm tất cả mọi người vào Văn phòng TT không được mang theo vũ khí, ngay cả Phó TT, nên sau một hồi thương lượng giữa Đại Tá Chiêm, Chánh võ phòng và ông, ông đã đồng ý để vũ khí ở bên ngoài và sau khi gặp Tổng thống ra, ông đã được Đại tá Chiêm trả lại.

Về ngày đi Đà Nẵng để sưu tập hồ sơ thì ông chưa định vì ông cần giữ bí mật để tránh những sự cản trở, riêng việc bảo vệ ông cho rằng đã có hậu thuẫn của báo chí và nhân dân, còn đối với lời hứa của Phó Tổng Thống Kỳ thì Phó Tổng Thống làm, ông Lương cũng xác nhận hiện nay trong các việc di chuyển của ông đã gặp nhiều trở ngại.

Ông Lương vẫn giữ lập trường phải thanh trừng 4 tướng lãnh tham nhũng gộc. Theo ông, ông từng làm nghề bác sĩ tư mỗi tháng kiếm được 150 ngàn đồng mà vẫn không có lấy 1 căn nhà, còn các ông Tướng lương tháng có 50 ngàn thì làm gì mà giàu có quá vậy.

Sau cùng, Y Sĩ Thiếu tá Lương kết luận kết quả về cuộc tiếp xúc với Tổng Thống chỉ đạt được 20% nhưng ông cũng thông cảm vì lý do chính trị Tổng Thống không thể giải quyết ngay được, nhưng Tổng Thống đã hứa hẹn thì ông tin tưởng.

(Xem tiếp trang 49)

35 NGƯỜI ĐẸP VIỆT NAM

- **NGƯỜI ĐẸP HỌC TRÒ:** Trưng Vương, Gia Long, Mạc Đĩnh Chi, Nguyễn Bá Tòng, Hưng Đạo...
- **NGƯỜI ĐẸP ĐIỆN ẢNH:** Kiều Chinh, Thẩm Thúy Hằng
- **NGƯỜI ĐẸP TI VI:** Mai Liên, Lệ Hoa
- **NGƯỜI ĐẸP MỸ VIỆN:** Cầm Thạch

- **Do nhóm phóng viên**
- **Đời thực hiện:**
- **HÀ TỨC ĐẠO**
- **HÀ UYÊN**
- **VŨ M. HOÀNG**
- **HẰNG HOA**
- **HỌA MI...**

NHỮNG NGƯỜI ĐẸP HỌC TRÒ

TRÂM, MAI KHANH người đẹp Trưng Vương

Trưng Vương không thiếu gì người đẹp. Rất nhiều « đấng nam nhi » đã phải công nhận điều này, nếu ít nhất một lần đã có dịp đứng ngắm cảnh trường TV vào những buổi tan học. (Chả thế mà có lắm « anh hùng » rất chịu khó phơi nắng trước cổng trường đều đặn hàng ngày !...) Nhưng muốn tìm một người đẹp nhất để tặng cái danh hiệu « hoa khôi » là cả một vấn đề. Bởi, mỗi người con gái có một vẻ đẹp riêng tùy theo khía cạnh thẩm mỹ của người nhận xét. Ở đây, tôi chỉ nói về một vài người đẹp tượng trưng mà 1 số đồng các bạn tôi đã bầu là xinh đẹp trong số những người xinh đẹp của trường, sau khi đã qua một vòng tất cả các lớp học.

oOo

1

Người đầu tiên mà tôi tìm đến

là Trâm, học đệ nhị (xin được giữ kín họ và lớp học theo lời yêu cầu của Trâm). Từ lâu, nữ sinh Tr.V chúng tôi đã dành nhiều cảm tình cho Trâm vì dáng dấp « rất áo lụa Hà Đông » và nhất là bản tính hiền dịu của cô bé. Giờ ra chơi, chúng tôi đến lớp Trâm trong lúc Trâm đứng tựa cửa mơ mộng nhìn ra khoảng sân dịu nắng. Có phải Trâm tìm nguồn thơ ở những chiếc lá khô bay từ trên vòm cây cao ?? Sau màn giới thiệu, tôi mở đầu « cuộc phỏng vấn không cần ghi chép », hy vọng bộ óc « khá thông minh » của chúng tôi chẳng quên 1 chi tiết nào.

— Cảm nghĩ của Trâm khi Trâm là một trong những người đẹp của trường ?

Trâm đỏ bừng mặt, cẩu tay tôi một cái rất đau :

— Hồi gì kỷ, làm sao Trâm trả lời được ?

— Thế Trâm có quan niệm sắc đẹp là yếu tố cần thiết của đời sống là một trong những phương tiện để thành công của con gái không ?

— Không hẳn, cái đẹp không phải chỉ ở bề ngoài mà còn ở đời sống nội tâm. Vì vậy sắc đẹp chỉ là một phần trong những điều cần thiết của cuộc sống mà thôi.

— Khi nhìn một người đẹp, Trâm chú ý đến điểm nào nhất về bề ngoài ?

— Cái gì đẹp thì chú ý. Nhưng thường một cái đáng người để thương làm Trâm thích nhất.

Một cô bạn tôi « tán » người đẹp ngay : « Để thương như Trâm chẳng hạn ? » Đôi má cô bé lại đỏ bừng thật duyên dáng và bàn tay tôi lại được tặng một cái ngắt đầu điếu (!). Tuy vậy, tôi cũng thần phục nghệ thuật tán tỉnh của bạn tôi và tự nhủ thầm... sẽ bắt chước...

— Những lúc rảnh rảnh Trâm thường làm gì ?

— Ngồi nghe nhạc hay viết vờ vờ. Viết rồi Trâm cất đi, bao giờ rảnh rảnh thì giờ ra đọc một mình.

— Hình như Trâm viết nhiều lắm hả ?

Trâm cười thật tươi không đáp. Theo tôi biết thì Trâm viết văn, làm thơ hay làm và có một giọng hát đặc biệt êm nhẹ. Cô bé còn có tài hội họa nữa chứ.

— Ôi, sao người đẹp lại làm tài thế nhỉ...

— Trâm thích nghe loại nhạc nào.

— Nhạc Việt Nam thì Trâm thích Phạm Duy hay những bản nhạc tiền chiến. Nhạc ngoại quốc nghe cũng hay hay, nhưng Trâm thích loại nhạc êm dịu cơ.

Tôi nhìn y phục Trâm đang mặc áo dài gấm trắng may thật ngắn và quần ống rộng rất « à la mode » hỏi :

— Trâm thấy phong trào hippy thế nào ?

— Trâm không hiểu rõ lắm, nhưng qua sách báo thì thấy hippy ngoại quốc không đặt nặng vấn đề hình thức, họ sống giản dị, cũng hay lắm.

— Nhiều người bảo Trâm hippy Trâm nghĩ sao ?

— Trâm đã nghe nói nhiều nhưng chả để ý lắm vì Trâm cho rằng đó chỉ là một cái mode ăn mặc, đẹp thì theo, vậy thôi. Thế này là ít đó, chứ nếu các bạn gặp Trâm lúc đi chơi thì... (cười, thay cho câu trả lời tiếp tục).

— Nhưng việc theo mode đó có ảnh hưởng đến việc học của Trâm không ?

— Không, chẳng liên quan tí nào. Từ trước đến giờ Trâm vẫn đi học ở nhà về may mặc, nhưng may xong cất đi, bao giờ đi chơi thì mặc đâu phải suy nghĩ gì.

Sau câu nói, Trâm cắn móng tay cười nhẹ, một cử chỉ dễ yêu.

— Trong các môn học, Trâm thích và khá môn gì nhất ?

— Khá nhất là Quang, Điện nhưng chỉ mới trong năm nay thôi.

— Bộ Trâm không thích Việt văn sao ?

— Thích, nhưng năm nay học thơ cổ mà Trâm lại lười soạn bài nữa, thành ra không thích.

Bạn tôi kéo tay Tr. : « Theo Trâm thì con gái có cần học cao không ? »

— Phải học hết tú tài và 1 khoa chuyên môn nào đó rồi mới tính gì thì tính.

Tôi muốn biết rõ hơn câu « tính gì thì tính » của Trâm làm, nhưng không hiểu sao tôi lại không hỏi. Những nụ cười hóm hỉnh của tôi có lẽ làm Trâm ngượng, cô bé cúi mặt cười nhỏ nhỏ :

— Học đến đó đã là cao chưa hở.

— Cũng có thể là cao đối với con gái.

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào học đã reo nhưng bọn tôi vẫn tiếp tục trêu Trâm : « Như vậy là hiện giờ Trâm chưa tính gì hết hả ? » Cả 3 đứa chúng tôi cười phá lên trong lúc Trâm ngơ ngác không hiểu. Tôi phải tiếp lời : « Bạn tôi hỏi như vậy tức là nó muốn biết Trâm đã có... người yêu chưa đấy ? » Đôi mắt Trâm bao giờ cũng ướt long lanh, thoáng cau lại một giây suy nghĩ :

— Gọi là có cũng được mà chưa có cũng được. Cái đó cũng còn tùy ở Trâm và ở « người ta » nữa.

— Phải nói rõ ra chứ.

Trâm nói nhanh sau nụ cười : « Có rồi ».

Những cái nhìn trêu ghẹo của bọn « quý sư » chúng tôi lại làm Trâm đỏ mặt.

— Trâm thích mẫu con trai nào ?

— Không thích mẫu con trai bây giờ thì dụ như quen ở bal, bạo mẽm bạo miệng lắm, chưa chi mà đã « bỗ bỗ, tời tời » loạn cả lên. Theo Trâm, Trâm thích mẫu người hiền biết nhiều, đừng đàn nhưng không phải ru rú ở nhà với trái quyền sách. Các bạn có nghĩ vậy không ?

Cả 3 cái đầu chúng tôi cùng gật một lượt. Dĩ nhiên rồi.

Giáo sư đã bước vào lớp. Chúng tôi từ giả Trâm sau cái nắm chặt tay vội vã. Phải về để cho Trâm còn học chứ.

2.

Trưa thứ bảy tôi chưa nghĩ ra chương trình giải trí cuối tuần thì sức nhớ đến Mai Khanh, một người đẹp tôi đã dự định giới thiệu trong bài này mà suốt một tuần lễ thì cứ liên miên vừa qua tôi chưa phỏng vấn được một câu nào. Vì vậy, tôi vội vã sửa soạn đến nhà MK, đành phải phá rối giấc ngủ trưa của người đẹp vậy. May mắn cho tôi, những ngày bão rớt như hôm nay trời không đến nỗi nắng cháy da cháy thịt. Trên đường đi, tôi nhớ đến khuôn mặt

MỸ NƯƠNG má hồng e ấp

quen thuộc của MK học cùng lớp với tôi từ năm đệ thất nhưng chúng tôi không không thân thiết lắm. Tôi tưởng tượng đôi mắt MK sâu và đen láy, chiếc răng khểnh duyên dáng lúc MK cười và nhất là bóng dáng MK nửa ngoan hiền nửa nghịch ngợm về đẹp « đặc biệt TV » vẫn là hình ảnh đáng yêu nhất.

Chiếc Solex cộc cạnh đưa tôi đến « tư dinh » người đẹp. Cổng sắt thấp đầy hoa vàng và khoảng vườn nhỏ xanh ngắt bóng cây làm tôi thích thú. MK chạy ra kéo tôi lại chiếc ghế đá dưới bóng cây ngọc lan, nói, nói huyền thuyên :

— Đi đâu giữa trưa thế này. May quá Khanh đang buồn vì không biết làm gì. Ở đây chơi, lát nữa Khanh lấy ô mai me cho mà ăn ngon không chịu được...

Tôi vội nói : « Từ từ chứ, đâu còn có đó. Bây giờ bỏ yên lặng nghe tôi nói ».

Lại một màn kể lể đầu đuôi mục đích cuộc phỏng vấn của báo Đời. Sau một thoáng ngơ ngác, MK lờm lờm : « Đẹp gì tở, chỉ vờ vờ... ».

Tôi «ấn công» người đẹp ngay :
— Mỗi lần có người khen bỏ
đẹp thì phần ứng của bồ như thế
nào ?

— Ngượng thấy mồ. (Đỏ mặt và
ngập ngừng một chút)... nhưng
cũng thú chứ, đó là lẽ dĩ nhiên.

— Cái đẹp, theo bồ phải như thế
nào ?

— Ngồi vẻ đẹp, hình thức trời
cho còn phải đẹp ở tâm hồn, tức
là cái đẹp bắt nguồn ở chính mình.

— Bồ quan niệm con gái thì
phải biết những gì ?

— Ít nhất là phải biết việc bếp
núc và lo lắng cho gia đình.

— Thế MK có thích làm bếp
không ?

— Dù rất dở nhưng tôi thích
lắm, nhất là làm bánh đó. À, khoe
với bồ là tôi làm món sấu dầm cam
đoan không đâu ngon bằng.

Tôi nuốt nước bọt, hỏi tiếp.

— Bồ thấy đến tuổi nào lập gia
đình thì vừa ?

MK cười, khẽ nghiêng đầu kéo
tóc ra trước vai.

— Phải cỡ 23, vì còn phải học
qua đại học. Nhưng trong thời gian
đó có quyền... vờ vờ (!).

— Vậy mẫu người nào thích
hợp với bồ để tiến tới hôn nhân
sau này ?

— Tại tôi nói nhiều nên thích
người cười mở nhưng ít nói, phải
nghệ sĩ, nhất là phải hơn mình ít
nhất 5 tuổi.

— Theo bồ, thế nào là người
nghệ sĩ ?

— Là người biết thưởng thức
cái hay, cái đẹp, có một cuộc sống
không gò bó quá nhiều theo khuôn
thức.

Tôi ngắm khuôn mặt MK đỏ
hồng dưới ánh nắng, Tuy KM hay
đùa nghịch nhưng tôi thấy cái buồn
mơ hồ trong đôi mắt đó.

— Bồ quan niệm hạnh phúc là gì.

— Chưa biết nói sao nữa. Nhưng
có lẽ tôi đồng ý với câu «Hạnh
phúc là tạo được niềm vui cho kẻ
khác» của một văn hào nào đó, quên
mất rồi.

— MK có vẻ lý tưởng đấy nhé.

— Có lẽ, nhưng phần nào thôi.

— Bồ có những cái thú nào
thông thường ?

— Ăn quà vặt, đọc sách, làm
công tác xã hội và buổi tối ngâm
thơ một mình.

— Bồ thường ngâm bài nào ?
— «Khi em về» của Nguyễn Đình
Toàn.

— Thế thì hôm nay phải bắt bồ
ngâm cho tôi nghe mới được.

— Rất hân hạnh và «thung
thường».

MK lại cười; chiếc răng khểnh
làm MK dễ yêu hơn.

— Bồ thích ciné không ?

— Thích nhưng không mê lắm,
bao giờ có phim hay thì xem cho
biết. Mà tôi chỉ ưa những phim có
Alain, Claudia Cardinal và Michèle
Mercier.

— Còn nhạc kịch động ?

— Thôi, nghe «chối» tai lắm, vừa
hét vừa nhảy trông không được.

— Vậy chắc bồ thích nhạc êm
dịu ? Có thể cho biết bản nào tử
nhất không ?

— Ngâm Ngủ, nhưng phải Lê
Thu hát cơ, Hương Xưa của Cung
Tiến, nhạc Đặng Thế Phong và nhạc
cổ điển tây phương.

— Kỷ niệm nào làm bồ nhớ nhất?
Người đẹp của tôi mơ màng :

— Nhớ nhất ngày cuối năm đệ
lục, tôi đại diện cho cả lớp từ giả
giáo sư dạy Việt văn làm cô cảm
động phát khóc, mà... tôi và cả lớp
cũng khóc theo nữa.

— Bồ thích sưu tầm không ?

— Thích búp bê nhưng chưa
thực hiện được. Hiện giờ đang sưu
tầm hoa và bướm ép.

Tôi hỏi tiếp :

— Thấy MK ít mặt âu phục nhỉ.

— Ở... có chứ nhưng ít thôi. Mặc
áo dài trông tha thướt hơn vì dù
sao cũng lớn rồi. Và tôi chỉ thích
mặc áo màu nhạt như màu vàng,
màu xanh.

— Bồ đã định theo phân khoa
nào chưa, sau khi đỗ năm nay ?

— Đã thi đầu mà tính, nhưng
tôi thích làm cô giáo nên có lẽ sẽ
vào Văn khoa để sang sư phạm.

Tôi nhìn đồng hồ tay, đã gần 3
giờ.

— Mọi hôm, bồ có ngủ trưa
không ?

— Thôi chả dám, sợ tròn như...
cái lu lắm !

(Con gái phần đông ai cũng
giống nhau ở điểm này)

— Hết năm nay phải ra trường
chắc MK buồn lắm nhỉ ?

— Buồn chứ, nhớ trường, nhớ
bạn và «con đường lá đề sau
trường». Còn bồ ?

Tôi từ giả MK sau khi đã được
người đẹp dúi cho một gói ô mai
rất hấp dẫn, trong óc vừa nhớ ra
một phim hay : «La partenaire»
phải đến rủ 2 nhỏ bạn thân của tôi
mới được.

HÒA MI
6-12-70

MINH LÝ Người đẹp Nguyễn bá Tông

Khi chọn một trong hai tấm
ảnh của Minh Lý gửi cho nhà báo
để làm Cliché, Đăng Giao đã hỏi
tôi thế cô bé này có đẹp như trong
hình không ? Cặp mắt và môi cô
này đẹp lắm ? Tôi không trả lời
nhưng cho rằng ĐÚNG đã có cặp
mắt khá tinh đời. Ở ngoài có lẽ
Minh Lý còn đẹp hơn trong hình
nhiều. Đó là một vẻ đẹp nửa chịu
chơi kiểu Hippie, nửa quý phái lối
con nhà lành. Tôi để ý thấy người
con gái trước mặt hôm ấy đã «ma
kiề» thật khéo léo. với gương mặt
hơi xanh và đôi má phớt chút phấn
hồng, Minh Lý có lẽ là một trong
những người đẹp xuất sắc nhất mà
tôi đã tiếp xúc trong tuần qua khi
thực hiện số chủ đề người đẹp cho
tờ báo Đời.

Minh Lý tên thật là Điền thị
Minh Lý xuất thân từ trường
tây nên cách ăn nói của nàng có
vẻ kha linh lợi ở nàng người ta
không thấy có những cái im lặng
dẹt dẹt của những người con gái
trong lần đầu tiên phải tiếp xúc
với nhà báo, Minh Lý cho biết hồi
nhỏ nàng theo học ở trường Thiên
Phước, Tân định. Lối giáo dục
Tây Phương của mấy bà Sô có lẽ
đã làm con người của Minh Lý trở
nên phóng khoáng. Nàng đã không
dấu diếm nhà báo ngay cả chiều
cao và các số đo khác trên thân
hình nàng. Điều này chứng tỏ

Minh Lý là một người thích chau
chuốt và quan sát rất kỹ về đẹp
của mình. Trong khi những người
đẹp khác ít có người nào chịu trả
lời mình cao bao nhiêu, kích
thước thân hình thế nào. Minh Lý
đã trả lời không chút ngần ngại :
«cao 1m59, nặng 44ki, các số đo
khác là 87,58,88».

Cái vẻ đẹp Tây phương này có
lẽ đã làm tăng thêm hy vọng trở
thành một nhà ngoại giao để có
địp đi đó đi đây của Minh Lý. Hiện
ít có nhà nữ ngoại giao VN nào có
sắc đẹp và thân hình lý tưởng như
nàng. Minh Lý cũng tránh được
những cái tiêu tiết xúc động nhỏ
nhỏ của người phụ nữ. Trước câu
hỏi hơi sỗ sàng : «cô đã thi rớt
bao giờ chưa ? nàng chỉ cười. Và
lại cười thêm một lần nữa khi bị
nhà báo trêu : Nếu năm nay thi rớt
cô sẽ làm gì ? Cười xong, nàng
còn bào chữa cho nhà báo khi một
cô bạn cũng có mặt trong buổi
tiếp xúc hôm đó trách móc : «Nhà
báo kẻ cũng có quyền được phép
hỏi những câu mà người con trai
ngoài đời không được phép hỏi
chứ ?

Hiện nay trò giải trí ưa thích
nhất của Minh Lý là xem, bơi lội
và đọc sách. Nàng cũng là 1 người
ghiền xem báo nhưng thích xem tạp
chí không chọn lựa. Bên cạnh
những tờ Quyết Sống, Tiền Phong
là những tờ thiên về giải trí dành
đặc biệt cho quý bà, quý cô. Minh
Lý còn thích xem cả tờ Đời của
Chu Tử và Nhóm Sống, vốn là một
tờ báo nặng phần đấu tranh chính
trị. Bản tính ham nào nhiệt và thích
hoạt động nên Minh Lý cũng tự
chọn cho mình một nam tài tử đã
nổi tiếng thế giới vì những trò chịu
chơi : Steve Mc Queen. Nữ tài tử
ưa thích nhất của Minh Lý : Natalie
Wood. Các chánh khách được nàng
hâm mộ là Dương văn Minh và John
F. Kennedy.

Cuộc sống hiện nay của Minh Lý
có vẻ hơi ồn ào vì chính nàng cũng
từng nhiều lần ao ước được sống
như nhân vật Trương trong «Sống
chỉ một lần» của nhà văn nàng ưa
thích nhất hiện nay : Mai Thảo.

Cũng vì quan niệm «sống chỉ
một lần» nên Minh Lý đã có thật
nhiều ý nghĩ táo bạo về tình yêu.
Nếu cần, nàng sẽ chọn tình yêu khi

bắt buộc phải chọn giữa gia đình
và « hơi thở của cuộc sống ». Khi
nói điều này ; Minh Lý cũng giải
thích thêm là mình chỉ hành động
như vậy sau khi nhận thấy việc gia
đình cấm đoán là vô lý. Nàng kể
lại cái cảm tưởng khi nhận được
lá thư tình đầu tiên của một chàng
trai chưa hề quen biết là «buồn cười
không chịu được» Trông dáng điệu
nghịch ngợm của nàng khi nói, nhà
báo đã nghĩ ngay rằng chắc chắn
văn chương của anh chàng si tình
đó sẽ được phân tích thật tỉ mỉ
bởi đám bạn bè khá đông đảo như
hiện nay của Minh Lý.

Năm nay Minh Lý vừa chẵn đôi
mười, nàng đang theo học lớp đệ
nhất C trường Nguyễn bá Tông.
Với những đặc điểm vừa trình bày
dĩ nhiên Minh Lý hiện là một trong
những người đẹp của ngôi trường
tư danh tiếng nhất ở VN.

MỸ NƯƠng

Người đẹp Nguyễn bá Tông.

Cũng là người đẹp và nữ sinh
của trường Nguyễn Bá Tông, nhưng
Mỹ Nương là cả một thái cực đối
nghịch so với Minh Lý. Nàng không
thích ngành ngoại giao, cũng không
thích văn Mai Thảo hay Văn Quang
như cô bạn cùng trường. Đối với
Mỹ Nương chỉ nghề gõ đầu trẻ mới
là nghề nàng thích, thích cũng như
thích văn nhóm Tự Lực Văn Đoàn
mà Mỹ Nương thường đọc ở nhà.
Vi thích Tự Lực Văn Đoàn, nên
Mỹ Nương đã chọn cho mình một
nhân vật tiêu thuyết ưa chuộng là
Mai, trong cuốn Nửa Chàng Xuân
của Khải Hưng. Sự chọn lựa này
đã phản ánh được ít nhiều tính
tinh và cuộc sống hiện nay của
nàng. Vì Mỹ Nương và nhân vật
Mai trong đó có rất nhiều nét
giống nhau.

Cũng như Mai, sự đam mê tình
cảm của Mỹ Nương đã được che
lấn bằng lễ giáo, bằng sự rụt rề,
khép nép rất tự nhiên của người
con gái đối với người lạ. Tiếp xúc
với nhà báo, Mỹ Nương thường
cười hơn là nói. Nếu có nói thì
nàng cũng chỉ nói nói rất nhỏ. Nói
xong lại thu hình ngồi yên trên
ghế. Đó là một thói quen hơn là
là một thái độ uể oải, bởi vì Mỹ

Người đẹp
NGUYỄN BÁ TÔNG

Nương luôn luôn lắng nghe và quan
sát những người đối diện. Lúc ấy
mắt nàng long lanh sáng và chứa
đầy ấp những ý nghĩa.

Mỹ Nương có một vẻ đẹp dịu
dàng của người Á Đông với chiều
cao 1m,50 nặng 40 kg. Các số đo
khác của nàng là 80, 60, 85. Mỹ
Nương đã cho biết trò giải trí ưa
thích nhất của mình là « đánh vù
cầu, bơi lội, nghe nhạc, xi nê». Đây
cũng chỉ là lối giải trí thường thấy
nơi trăm nghìn người thiếu nữ
VN khác, khác với Minh Lý, Mỹ
Nương chưa hề có dịp đi bal, dù
là bal famile, vì nàng không biết
nhảy. Bao nàng thích đọc hiện nay
là tờ Chính Luận và Hoa Bình với
mục... tin tức. Các phẩm nàng
thường coi phần lớn đều thuộc
loại tình cảm vui tươi và có tính
cách giáo dục gia đình. Tài tử
nàng đang ưa chuộng nhất hiện nay
là Jean Paul Belmondo. Chính khách
được Mỹ Nương quý trọng nhất là

Dương văn Minh và Nixon, có thể vì hai ông này tương đối có nhiều tư tưởng bảo thủ chăng?

Mỹ Nương hiện là con út trong một gia đình gồm có 8 anh em. Năm nay nàng mới 17 tuổi và hiện đang học lớp Nhị A tại trường Ng, bá Tông.

LAN PHƯƠNG

Người đẹp SV được khoa

Cái đặc biệt của Lan Phương là hay cười nhưng sau nụ cười xinh đẹp đó là cả một tâm hồn cứng rắn khó lay chuyển. So với kích thước lý tưởng của 1 người con gái VN Lan Phương hơi cao, khoảng 1m58. Với mái tóc dài óng ả buông xõa sau lưng và một tấm thân gầy, Lan Phương đã tạo cho mình một vẻ đẹp hơi liêu trai. Mỗi khi nàng cười người ta không thể không chú ý tới hàm răng trắng muốt và nốt ruồi duyên hên má phải.

Năm nay Lan Phương đang học năm thứ ba Được khoa. Trái với bạn nàng là Đức Dung học được nhưng thích nghề làm báo, ước mơ trở thành một bà được sĩ là giấc mộng mà nàng đã ấp ủ từ thuở còn nhỏ. Lan Phương là một cô gái thích đề ý theo dõi những biến chuyển thời sự bên ngoài. Vì thế nàng rất thích đọc tờ Tin Sáng với mục quan điểm chính trị của Lý Chánh Trung và mục «Tin Vít, nghe qua rồi bỏ» của Tư Trời Biển. Ngoài tờ Tin Sáng, đọc có lẽ để giải tỏa bớt nỗi bức dọc về thời sự trong nước Lan Phương còn thích đọc tờ Văn Nghệ Tiền Phong với những mục vui cười. Nàng đã cho nhà báo biết những hình vẽ dí dỏm kèm theo những giọng phụ đề ác ôn là niềm vui không thể thiếu sót của nàng.

Người đẹp xuất thân từ xứ Bưởi Biên Hòa này thích làm bếp và nàng đã coi đây như là một trò giải trí ưa thích của nàng. Một trò giải trí khác của Lan Phương là bơi lội và đọc sách. Không hiểu tại sao đang sống trong một khung cảnh nên thơ như ĐHX, Trần Quý Cáp và hãy còn trẻ trẻ như sống vì mới có 22 tuổi, Lan Phương lại chỉ thích đọc những tác phẩm cổ điển về những mối tình đang dở như «Nửa Chừng Xuân» «Trống

Mái» (?) Có lẽ cũng vì thế nên Lan Phương đã cất rất kỹ những mối tình khó quên trong đời của mình chăng? Hỏi về những chuyện tình cảm, nàng chỉ cười rồi không trả lời. Gạn hỏi mãi, Lan Phương mới hé một chút bí mật, nhưng chỉ bàn khơi khơi thế nào là một người tình lý tưởng thôi. Theo Lan Phương thì người đó phải là 1 người có kiến thức văn hóa khá, dĩ nhiên phải dễ coi một chút và nhất là phải chứng tỏ mình là một người đàn ông có tư cách và... chung thủy.

Lan Phương có nhiều ý thích khá kỳ cục. Chẳng hạn nàng thích du lịch nhưng lại không muốn xuất ngoại. Lý do nàng yêu gia đình, yêu đất nước đau khổ. Tình yêu này đã cầm chân cô tú kếp Lan Phương không cho nàng du học ngay khi vừa thi đỗ xong. Nàng đã tâm sự: «Phương thích ở Việt Nam để đi chơi vui vẻ với bạn bè lắm. Phương không thể nào quên được những buổi dong chơi núi Bửu Long và những chiều dạo thuyền trên sông Đồng Nai...». Được biết hồi còn ở Biên Hòa Lan Phương chỉ là cô nữ sinh trường Ngô Quyền với tên ghi trong khai sinh là Lê thị Lan Phương.

— Thích loại phim nào?

— Phim tình cảm vui nhộn với nữ ca sĩ kiêm tài tử Sylvie Vartan. Trả lời xong câu hỏi này, nàng lại cười. Sau nụ cười duyên ấy, vẫn là cả một tâm hồn cứng rắn khó lay chuyển. Và nhà báo đành đứng dậy ra về chấm dứt cuộc phỏng vấn.

ĐỨC DUNG

Người đẹp Được khoa

Mới nhìn Dung, những người sành điện ảnh thường nghĩ ngay đến hình ảnh của một Audrey Hepburn, thủ vai nàng công chúa trong phim Vacanze Romaine chiếu ở Saigon cách đây 6 năm. Vóc nàng gầy, cao, mái tóc dài buông xõa và đặc biệt nhất là cặp mắt; một đôi mắt to đen với hàng mi cong luôn luôn chớp lệ khiến nàng trông có vẻ thật ngây thơ. Chính vì đôi mắt này, các nữ sinh viên bạn nàng ở nữ đại học xá Trần quý Cáp đã thường đùa, gọi Dung bằng mỹ hiệu: «Con nai vàng ngọc ngà».

Người đẹp
ĐƯỢC KHOA

Đức Dung, tên thật là Nguyễn thị Đức Dung sinh ở Mỹ Tho. Không ai có thể ngờ được rằng cô thiếu nữ 21 tuổi còn đây về e ấp học trò này lại là một sinh viên năm thứ ba được khoa. Nhưng đó là sự thực và sự thực này đã biến cô nữ sinh trường Lê ngọc Hân thuở nào ở Mỹ Tho thành một người có làm ước mơ. Nàng cho nhà báo biết ước mơ lớn nhất hiện nay của nàng là được xuất ngoại để có thể khám phá những phương trời xa lạ và nhất là có thể được ngắm nhìn thành phố Paris, niềm ao ước tha thiết nhất của nàng khi nhỏ. Cũng vì thích ngắm nhìn kinh đô của ánh sáng nên nàng cũng thích luôn chinh khách De Gaulle, vị lão tướng vĩ đại của nước Pháp vừa từ trần cách đây 1 tháng.

Học Được nhưng nàng lại cho nhà báo biết rằng nếu được lựa chọn nàng thích nghề kỹ giả hơn là chọn nghề pha chế thuốc tây. Không hiểu khi có ý định này nàng có nghĩ rằng nghề làm báo là một nghề rất cần sự xông xáo của người phóng viên không? Hình như Dung đã thiếu khá nhiều cái sự xông xáo đó. Bằng chứng là nàng đã sợ «trời mưa

làm vẻ đẹp của nàng xấu đi» nên nhất định không chịu cho nhà báo tiếp xúc. Vì thích làm báo, quen làm nữ kỹ giả, nên Đức Dung cho biết kỹ niệm mà nàng không thể quên được là hồi Dung làm báo xuân cho trường hồi còn ở trung học. Đây có lẽ là lần đầu tiên Dung được làm một việc hợp với sở thích và được sống trong một bầu không khí thật là hào hứng vui vẻ dù là làm báo học trò.

Trái ngược hẳn với cái vẻ đẹp thanh khiết mơ màng bên ngoài, một vẻ đẹp mà 1 người bạn của nàng đã nói đùa «không dám đụng mạnh sợ vỡ, không dám nhìn bạo e buồn. Đức Dung là một người con gái ham hoạt động. Trò giải trí ưa thích nhất của nàng là bơi lội và tập thể dục thẩm mỹ. Cũng như bất cứ người con gái nhà lành nào khác, Dung cũng may vá, thêu thùa rất khá. Ngoài những giờ học và đi chơi với bạn bè, Đức Dung thường ở nhà đọc sách. Sách đây có lẽ là tờ tạp chí Thời Nay với mục nghệ thuật? Dung cũng cho nhà báo biết rằng nàng rất thích coi phim tình cảm Ý Đại Lợi. Tài tử ưa chuộng nhất của nàng là Bibi Anderson trong phim Lapartenaire. Về tiểu thuyết, Dung cho biết nàng khoái nhân vật nữ Scarlett trong cuốn Gone With the Wind. Điềm cũng làm nhà báo ngạc nhiên trong cuộc tiếp xúc là nàng đã lắc đầu quầy quậy khi được hỏi «Thế Dung có thích cố tổng thống Kennedy không?»

Tình yêu có lẽ là vấn đề hóc búa nhất đối với cô nữ sinh viên Được năm thứ ba này. Dung không hề cho nhà báo biết về những mối tình khó quên của mình (Ai lại đi khai những kỷ niệm đẹp nhất của mình cho người khác nghe Dung nhỉ) mà chỉ trả lời đại khái về câu hỏi thế nào là một người con trai lý tưởng dưới mắt Dung? Người con trai ấy có lẽ phải là một người thật vui tánh, đi đến đâu cũng gây được không khí vui tươi, yêu nghệ thuật và nhất là phải phóng khoáng.

— Thế Dung đã gặp người đó chưa?

Trước câu hỏi ăm ớ hội tề này, người đẹp Đại học xá Trần Quý Cáp chỉ mỉm cười lửng lơ không chịu trả lời thẳng...

THIÊN HƯƠNG

Người đẹp Mạc định Chi

Có nhiều người con gái mà cái thuở con cắp sách đi học đã gắn liền với hình ảnh «kin công cao tường», vì sống khép kín, ít giao thiệp với người chung quanh. Thiên Hương có lẽ là một trong những người con gái ấy. Cô nữ sinh đẹp nhất của trường trung học Mạc định Chi này đã cho nhà báo biết rằng từ 7, 8 năm nay, Hương vẫn chưa có nổi một cô bạn láng giềng thân vì ít khi có dịp tiếp xúc với những nhà hàng xóm lân cận. Hiện nay, Hương cắp sách tới trường thường bằng xe nhà đưa rước hoặc do em trai chở. Học xong Hương ở nhà học bài hoặc chọc phá các em, lâu lâu có đi chơi thì cũng đi chơi chung với ba má hoặc với các anh trai thôi.

— Cuộc sống khép kín như vậy phải chăng sẽ làm cho Thiên Hương mất vẻ yêu đời?

Thiên Hương đã phủ nhận điều này vì «sống thế này cũng có nhiều cái thú lắm chứ». Một trong những cái thú của Hương là «hay ăn vụng» chẳng hạn.

Hương đã vui vẻ tiết lộ «mình hay ăn vụng một cây và chọc ghẹo các em cũng xếp song». Tuy nhiên cái tính hay ăn vụng và chọc ghẹo người khác hình như chỉ làm người con gái dễ yêu hơn là dễ ghét. Cũng vì thế mà dù sắp trở thành cô «tú đôi» tới nơi nhưng Thiên Hương vẫn còn thú vị khi có dịp khoe những «tính xấu» kể trên với nhà báo.

Thiên Hương tên thật là Đỗ thị Thiên Hương sinh ở Hà nội hiện là một trong những người đẹp khá nổi tiếng ở trường trung học Mạc định Chi, Phú Lâm. Hình ảnh cô thiếu nữ có đôi má lúm đồng tiền và mái tóc dài ngang vai có lẽ đã làm khối chàng bạch diện thư sinh ở đây biến thành những cây si cổ thụ. Nhưng Thiên Hương hình như chưa hề nghĩ đến tình yêu. Nàng cho rằng với cái tuổi 18 của nàng hiện nay mà đã đắm đuối trong biển tình rồi thì e hơi sớm. Bởi thế nàng đã từ chối không trả lời câu hỏi: «thế nào là tình yêu» mà nhà báo đã đặt. Đối với tin một chú tiểu vắc dao xin một người bạn gái học cùng trường với nàng tí huyết

Thiên Hương đã mở to cặp mắt ngạc nhiên hỏi: eo ơi, tại sao ông sư đó lại làm như vậy nhỉ.

Riêng về vấn đề lập gia đình thì Hương tiết lộ chút đỉnh: Người chồng tương lai của nàng có lẽ cần phải có tối thiểu một vài điều kiện như «để coi một chút, có tài về một phương diện nào đó để cho Hương phục và nhất là «có thể bao học được cho Hương và các con sau này». Thiên Hương đã nhấn mạnh rằng điều kiện vật chất bây giờ là một yếu tố quan trọng trong việc bảo vệ hạnh phúc gia đình. Nàng cười cho nhà báo biết rằng có lẽ người chồng của nàng sẽ phải lớn hơn nàng ít ra là mười tuổi. Chơi với những người bằng tuổi nhiều khi Hương có cảm tưởng mình là chị chứ không phải là bạn.

Thiên Hương rất ghét vấn đề chính trị vì thế nàng chẳng thích chính khách nào cả, dù ở trong nước hay ngoài nước. Nàng cũng ít khi đọc báo, nếu có đọc thì cũng đọc những mục tếu thôi. «đọc tin tức nhức đầu lắm». Mặc dù đang sống trong cái thời buổi là thời đại văn chương hiện sinh nhưng Hương lại chỉ thích đọc những tác phẩm của Tự Lực Văn Đoàn. Ký

Người đẹp
ĐƯỢC KHOA II

niệm đặc biệt tuổi thành niên của nàng chỉ quanh đi quẩn lại vấn đề học. Hoạt động xã hội làm nàng nhớ nhất là có thời kỳ nàng đã tham dự phái đoàn học sinh cứu trợ nạn lụt do nhà trường tổ chức, « nhưng tham dự cách đây lâu rồi ».

Thích làm điệu nhưng không điệu quá, khiến người nói chuyện đâm ra có thể ngượng ngùng : bởi thế nên Thiên Hương thuộc tuýp « thường thường bậc trung » hơn là tuýp mới quá hoặc cổ quá. Người nữ sinh đệ nhất ban B này có thể chọc phá ngay một người mới quen và vui vẻ kể cho người đó nghe những kỷ niệm đặc biệt về mình một cách khá cởi mở. Đôi má lúm đồng tiền lõm sâu hẳn vào mỗi lần nàng phá lên cười đã làm cho cái duyên của Thiên Hương đậm đà hẳn lên. Và cái duyên này có lẽ sẽ còn khiến nhiều chàng thư sinh có dịp gặp gỡ nàng trở thành những cây si cổ thụ, mặc dù Thiên Hương bật mí cho nhà báo biết nếu sau này lập gia đình có lẽ hai vợ chồng phải đi ăn tiệm quá vì nàng không phải là cao thủ về môn bếp núc.

LONG CHÂU Người đẹp Hưng Đạo

« Thân tặng cho Cúc tấm ảnh này để làm kỷ niệm những ngày hai đứa mình còn học chung lớp đệ tứ dưới mái trường Hưng Đạo... »

Đó là những giòng chữ của cô nữ sinh Trương Thị Long Châu đã viết cho một người bạn cách đây ba năm. Ba năm, khoảng thời gian này có lẽ chưa đủ làm một cô nữ sinh đệ tứ lướt mau tới giai đoạn trưởng thành. Nhưng đã đủ để biến

MÁCH GIÚP

Ai bị tê bại, phong thấp, nhức mỏi (nhất là khi trở trời thường hay cảm vật, mỏi gón cổ và vai, đau các khớp xương và bắp thịt, hoặc bàn tay nhiều mồ hôi), dù kinh niên muốn được trị khỏi ngay bằng thuốc gia truyền rất thần hiệu hãy hỏi nhà buôn THANH THẢO, số 266 Lê Quang Định (xóm Gà) Gia Định, hoặc Đ.T. : 41.323. Nhờ chỉ dùm.

cô nữ sinh ấy thành một người đẹp. Và người đẹp Long Châu hôm nay bỗng đứng làm nhà báo tôi phổng vấn đăm ra thắc mắc ghê quá. Vì nàng đã hùng dũng tuyên bố : Con trai Bắc hơi kho tin. Tôi mong rằng sau này sẽ không phải lấy chồng Bắc.

Cũng như đa số những người đẹp khác Long Châu ít khi đề ý tới chuyện thời sự bên ngoài. Nàng đã cho biết không thích chính khách nào trong nước cả dù chính khách ấy là ông Thiệu hay ông Kỳ. Tuy thế, một chính khách đã quá cố ở tận Mỹ quốc, lại được nàng đề « cặp mắt đen » tới, đó bà cố TT John F. Kennedy vì ông này « tuổi trẻ tài cao » và « tôi thích ông ấy nhiều hơn từ khi nghe tin ông bị thảm sát ở Texas ».

Gần Long Châu, người ta thấy cô cựu nữ sinh đệ nhất A Hưng Đạo và cô tân SV luật khoa này có thật nhiều điểm đáng mến. Tính thẳng thắn, bộc trực của người Nam chẳng hạn, để chứa thẹn cái tật xấu dễ thương ngổ ngàng trẻ của mình Long Châu đã cười trả lời một cách rất tự nhiên. Vàng, Châu thường ngổ ngàng trẻ lắm, vì tôi thực hơi khuya ». Nàng cũng thành thật cho biết rằng nếu có gia đình thì sau này nàng chỉ thích có 4 đứa con thôi, nhiều quá nuôi không nổi. Về người con trai lý tưởng, Long Châu đã nhận xét « cần nhất phải là 1 người đàn ông » nghĩa là đã trưởng thành, phải có đang bên ngoài ngo được một tí, phải có kiến thức rộng, kinh nghiệm nhiều để dẫn dắt người yêu, phải khá giả một tí vì « có tình yêu mà không có vật chất thì tình yêu ấy cũng không bền vững ».

Long Châu có lối nói chuyện của một người con trai nghĩa là không rụt rè mắc cỡ, nhiều khi còn đốp chát là khác, nhưng lối nói chuyện này vẫn có cái quyến rũ riêng của nó. Kiểu ngồi, kiểu diễn tả câu nói bằng những cái vung tay rất nhẹ, cặp mắt... tất cả những vẻ như đã phối hợp lại thành một bức tranh tố nữ : Tóc Long Châu dài, óng mượt chảy xuống bờ vai thon. Chiếc mũi dọc dừa thanh tú, chiếc miệng hơi rộng, Long Châu cũng có một chiều cao và sức nặng tương xứng với nhau : Cao 1m55 nặng 42 ki.

Người đẹp
TRẦN HƯNG ĐẠO

Nàng kể lại cái lý do nhiều khi người ta đã bắt gặp ở nàng một vài nét con trai, chỉ vì : « Lúc còn nhỏ tôi đã là một đứa bé « trai » theo ý thích của ba. Lúc đi học tôi vẫn học trường nam như mọi đứa con trai đồng tuổi. Mãi đến khi học lớp nhất, vì nhà trường bắt buộc phải mặc đồ con gái cho đúng với con người thật của mình, là con gái.

Ảnh hưởng giáo dục của người cha hình như đã đè nặng lên cuộc sống của Châu. Ba của nàng là một người đa tài. Ông đã là công chức của khá nhiều Bộ, từ ngoại giao cho tới Thông tin và hiện đang làm ở ngành hàng hải (?). Trong quá khứ cũng có lần ông đã đóng vai một thầy dạy vẽ có khá nhiều học trò. Châu hình như đã học được của ông cái tài vẽ vời này « Tôi cũng hay vẽ, nhất là vẽ chân dung cho người khác ». Câu giới thiệu đã được kiểm chứng bằng một bức tranh sơn dầu vẽ một thiếu nữ khá thần. Nhà báo nhìn Long Châu, cười thú vị, hỏi : « Sao cô không chọn nghề vẽ luôn mà lại chọn ngành luật ? », « chọn luật vì đường cùng ông ạ ». Long

Châu tiếp : « Tôi thấy vài ông họa sĩ học trò của ba tôi sống vất vả quá nên không dám ôm mộng làm họa sĩ. Định ghi tên vào học kiến trúc nhưng lại sợ thi không nổi. Học Y được thi khó và cũng không thích ».

À thì ra cái lý do cô tú kép Long Châu đã chọn nghề thợ cái này là như thế. Nhà báo lại tiếp tục đặt câu hỏi, lần này vấn đề nêu ra là tình yêu :

— Theo Châu, tình yêu là gì ?

— Không thể cat nghĩa được.

— Vậy Châu cho biết vài quan niệm về tình yêu mà riêng Châu đã nhận xét thấy ?

— Tình yêu mang lại cả đau khổ lẫn hạnh phúc. Vì mỗi tình trở ngại thì khổ sở lắm. Còn trái chầy, dĩ nhiên cũng đẹp vô cùng.

— Giữa gia đình và tình yêu cô chọn thứ nào ?

— Dĩ nhiên là gia đình. Ba má mình bao giờ mà lại không có cặp mắt tình đời hơn con cái. Bởi vậy vấn đề lấy chồng của Châu chắc chắn tùy phần lớn ở quyết định gia đình.

Về nghề nghiệp người chồng, Châu đã cho rằng « làm gì cũng được miễn đồng lương khá là được rồi nhưng hy vọng « ông ấy » sẽ không phải là quân nhân. Vì quân nhân hay để vợ con ở nhà một mình và sống cực lam ».

Bên ngoài Long Châu có vẻ cứng rắn, sát đá trong vấn đề tình cảm « tôi mau quên lắm, cũng chưa yêu người nào cả » nhưng thực ra bản chất của nàng rất mềm yếu. Vô tình Long Châu đã cho người phỏng vấn thấy sự mềm yếu của mình « buồn là khóc liền ». Nhiều khi chỉ cần một scene trong xi-nê hay một đoạn văn trong tác phẩm nào đó buồn thảm một tí là Long Châu lau nước mắt liền. Nàng cho biết hiện nàng đang thích cuốn « Mỗi Thủ Thiên Thu » của Jack London và không thích hẳn tài tử nào cả, Ngày nghỉ nàng thích được xem xi-nê và đi bắt phở. (Nhưng không cho biết thường đi với ai. Năm nay Long Châu mới có 18 tuổi và hiện đang mơ ước « muốn gì được nấy ». Vậy bao giờ thì Long Châu mơ ước có một người tình ?

NGỌC NGÀ Người đẹp Gia Long

Viết về các người đẹp Gia Long khó quá, vì những người đẹp nổi tiếng nhất trường lại rất sợ đang hình ảnh lên báo. Thăm dò mãi, và cũng phải lui tới năm lần bảy lượt, nhà báo mới có dịp trở lại phỏng vấn được hai người đẹp. Nhưng Gia Long có biết bao nhiêu người đẹp khác nữa chưa muốn xuất đầu lộ diện ?

Người đầu tiên nhà báo tiếp xúc được là một người đẹp dễ tóc kiểu « à la Garçon ». Nàng đúng là người đẹp... học trò. Từ cách tiếp khách cho tới những câu trả lời tất cả đều khoáng về gương ngung lúng túng. Cho tới khi ra về, nhà báo vẫn còn bàng hoàng không biết mình sẽ viết ra sao đây ? Vì người đẹp trả lời ít quá mặc dù mấy có người Nam tương đối có tình phỏng khoáng.

Nàng có cái tên khá đẹp : Ngọc Nga, năm nay Nga mới có 17 tuổi và đang học lớp đệ nhị C ở Gia Long. Đây là một người đẹp khá cao so với số tuổi của nàng : 1m57, và nặng 43 ki. Sở thích của nàng cũng bình thường như trăm ngàn người đẹp khác : Nga thích bơi lội, đọc báo Văn Nghệ Tiền Phong và coi phim gián điệp. Mặc dù nàng dễ tóc kiểu Jean Seberg nhưng Nga lại chuộng nhất nữ tài tử tóc dài, có cặp mắt to, đầy vẻ nai tơ là Audrey Hepburn.

Khoai Trần Đại trong Diệu Ru Nước Mắt của Duyên Anh vì nhân vật này anh hùng ghê. Và Nga cũng cho biết nàng mến cả hai ông Thiệu và ông Kỳ. Riêng về ông Thiệu, Nga nhận xét :

« Trông có vẻ phúc hậu hơn ông Kỳ nhiều anh nhá ». Và cô TTK Kennedy lại được thêm một người đẹp nữa ở VN ái mộ : « các chính khách quốc tế tôi chỉ quý trọng nhất có mỗi ông Kennedy ».

« Nếu được lựa chọn sau này tôi

LIÊU
« nét đẹp thiên thần »

sẽ lựa nghề dạy học ». Người đẹp Gia Long đã bảo với nhà báo thế. Nhưng bây giờ vẫn còn hay khóc nhè thì phải, vậy thì làm sao dạy học trở lớp lớn đây. Nga đã khoe tài nội trợ của mình bằng một câu hay tuyệt cú mèo : « Nga nấu cơm không bao giờ khê vì nấu toàn bằng... lò điện ».

Người đẹp Gia Long này đã phát biểu cảm tưởng khi được một đấng con trai nào đó lẻo đẻo theo sau : « ghét lắm vì không bằng lòng chút nào cả. Vậy chẳng nhẽ người đẹp lại không hành diện vì có người theo hay sao ? Nga đáp tỉnh bơ : « Có chứ, chút chút thôi. Nhưng sợ người ta cười thì nhiều. Bởi vậy nên ghét ».

« Chưa biết gì về tình yêu nên xin miễn đề cập tới vấn đề này ». Người đẹp Gia Long đã nói thế với sự góp ý của một người chị ngồi cạnh bên. Được hỏi về cảm tưởng khi được báo Đời phỏng vấn ra sao Nga lúng túng đáp : bất ngờ và ngạc nhiên hết sức. Tại sao không chọn người khác, Gia Long còn làm người đẹp khác kia mà.

NHỮNG NGƯỜI ĐẸP TÌ VI

Trong phòng thu hình của đài Tì Vi, dưới năm bảy ngọn đèn chói lọi, người nữ xướng ngôn ngồi ngay ngắn, bản tin để sẵn trên bàn. Các chuyên viên đo ánh sáng, định góc máy, thử âm thanh, và đạo diễn ngó lại cho phải phép: họ đã quá thành thuộc trong việc thu và phát hình một bản tin tức hoặc một bài bình luận. Nhưng đối với các xướng ngôn viên, mà chúng tôi chỉ nói tới phái nữ ở đây tức là những người đẹp Tì Vi hàng ngày, thì lại khác.

Mỗi buổi đi thu hình là một lần trang điểm kỹ lưỡng, một lần chọn áo cho nổi bật. Mỗi lần tiếng máy Camera sẽ bắt đầu chạy, là mỗi lần các nàng « lấy hết gân » cho khỏi « khớp », mong sao đọc bản tin không vấp, mà tiếng oanh luôn luôn thánh thót, dễ thương. Những người đẹp Tì Vi hiểu rằng chính phủ nhờ cậy ở nhan sắc và tiếng nói êm dịu của họ rất nhiều, trong công cuộc quảng bá tin tức và lập trường của nhà nước cho đại chúng, thế nên họ đã không quản ngại gì mà không đổi kiểu tóc, thay một áo v.v... Và đêm đêm trung bình chúng ta được ngắm tới hai, ba người đẹp xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Những khuôn mặt bóng trở nên thân thuộc, lâu lâu vắng bóng một nàng, là lập tức khán giả xì xào bàn tán. Tôi thường được nghe lời xỏm hỏi thăm nhau: «Này chú Tư, sao cô Mai Liên dạo này coi ốm quá hé!» Hoặc: «Cái cô gì có nốt ruồi sao dạo này ít lên đài ghê hà?» Sự xuất hiện thường xuyên trên Tì Vi của các nàng đã khiến cho khán giả coi họ như người thân, chê bai hay khen ngợi mỗi khi có gì khác lạ, và nhắc nhở nhớ nhưng khi vắng bóng. Khán giả coi hình ảnh họ thân mật như bà con, nhưng chính gia đình họ lại đóng vai trò khán giả, đôi khi rất khe khắt, để phê bình từng cử động từng lời nói thì dụ trường hợp cô Mai Liên.

MAI LIÊN:

Các con là những khán giả khó tính nhất

Tối tối, khi Mai Liên tới đài thu hình, thì các con nàng cũng ăn cơm cho lẹ để cùng bố mẹ Tì Vi coi mẹ đọc tin. Cô bé 5 tuổi, cậu bé lên 3, cả hai đã hiểu lăm lăm về những lời mẹ chúng nói. Tuy thế 2 cô cậu không chú ý gì cho lắm về những bản tin Tổng Thống kinh lý, hay số tiền thất của địch quân, hoặc biện pháp song hành, kiểm ước v.v... Điều mà hai đứa con cho là quan trọng nhất là hình mẹ chúng trên Tì Vi bữa nay có đẹp không? Mặt mẹ có bị hóp không này, mẹ có cúi xuống nhiều quá không này. Hoặc sao nom mẹ buồn hơn khi ở nhà nhiều thế vân vân và vân vân.

Mỗi đêm, thường là trước 9 giờ khi trở về nhà, Mai Liên còn phải nghe các con rít rít phê bình. Và trước khi nàng yêu cầu quý vị khán giả tắt đèn «vừa đủ nghe» và leo lên giường đi ngủ.

Người đẹp Mai Liên hiện là nữ xướng ngôn viên được khán giả bằng tân số 9 ái mộ nhất, vì vẻ hiền hậu đoan trang của nàng. Nàng sống ngoài đời với vẻ hiền hậu đoan trang đó, nhất là khi trở về mái ấm gia đình. Nàng hiện ngụ cùng chồng và 2 con ở 1 căn nhà nhỏ bé trong một ngõ hẻm ở đường Đinh tiên Hoàng. Khi chúng tôi tới đầu ngõ, chỉ cần hỏi một vài em bé đang tha thẩn chơi quanh đó: «Nhà cô Mai Liên ở đâu em?» Thì cả mấy cô chú bé đó tính nguyện làm hướng đạo cho chúng tôi. Cả đám bu lại, lấy làm thích thú được dẫn người khách lạ tới nhà bà hàng xóm nổi tiếng của chúng. Mai Liên đã trở nên người thiếu phụ nổi tiếng nhất trong xóm, và dĩ nhiên, cũng nổi tiếng và được quý mến bậc nhất trong đám khán giả của THVN.

— Làm một người nổi tiếng, bị thiên hạ chú ý như vậy, chị có bị phiền nhiễu chi không? Đức phu quân của chị có vui lòng thấy chị làm nghề này không?

— Ảnh bằng lòng, vì nghề xướng

ngôn viên cho phép tôi có nhiều thời giờ rảnh để lo việc gia đình hơn. Mỗi ngày tôi chỉ phải làm việc 4,5 giờ ở Đài Phát Thanh, và vài giờ buổi tối ở Đài Truyền Hình thôi.

Nữ xướng ngôn viên Mai Liên đã làm ở Đài Phát Thanh trước khi sang đài Truyền Hình. Nhưng trước đó nữa, thì nàng đã từng làm công chức ở bộ Nội Vụ.

Chồng nàng trước là nhân viên hãng hàng không PAN AM, nhưng nay đã nhập ngũ với nhiệm vụ Hạ sĩ quan Thông Dịch. Điều ao ước lớn của nàng bây giờ là mong ông chồng đến lượt được giữ từ vũ khí để trở về với nghề của chàng. Chắc rằng yếu tố «ngân sách gia đình» là một trong các động cơ thúc đẩy niềm ao ước đó.

— Còn điều ao ước cho riêng chị là gì?

Mai Liên phân vân, tìm một câu trả lời:

— Tôi mong được xuất ngoại một chuyến để tu nghiệp. Ngành truyền hình là một ngành còn tương lai phát triển.

Hiện nay Mai Liên đang sửa soạn cho chuyến đi xa đó: sáng sáng nàng vẫn cắp sách đi học thêm sinh ngữ, sau khi đã lo xong việc chợ búa gia đình. Nàng vẫn coi gia đình là nơi đáng dành nhiều chăm sóc, lo lắng cho nhất.

Đối với Mai Liên, những phụ

Cô LỆ HOA

Người đẹp xướng ngôn Tì Vi

nữ làm chính trị thực đáng phục, nhưng theo nàng, người đàn bà trước hết nên lo việc bếp núc, vá may. Chu toàn được việc gia đình rồi, thì phụ nữ nên làm công tác xã hội. Nhưng «nên làm nhiều, mà nói in ít chữ». Cô xướng ngôn viên, «chuyên viên nói» cho hàng triệu người nghe, đã phát biểu ý kiến như vậy, không hiểu có chút lệch lạc nghề nghiệp nào chăng?

Mai Liên sanh ở Đalat, nay đã 35t, nhưng nét mặt trông bên ngoài còn rất trẻ, trẻ hơn hình ảnh mà quý vị vẫn thấy trong Tivi tới 5,7 năm chứ không ít. Nàng gốc miền Trung, song chồng người Bắc lại sống ở Saigon đã lâu, nên nàng nói 3 dạng Bắc Trung Nam trong lúc nào cũng được.

— Cô có thể cho biết lý do tại sao cô lại chọn nghề xướng ngôn không? Cô xướng ngôn viên được tiếng là có vẻ mặt hiền hậu và nghiêm trang nhất bằng tân số 9 đã vào nghề từ 5,6 năm nay. Sau khi lập gia đình, từ 1964, nàng dự thi và trúng tuyển làm xướng ngôn viên đài Phát Thanh Saigon.

— Vì hồi còn học ở trường Phan thanh Giản tôi đọc «récit» luôn luôn nhất loạt, nên cô giao có khuyến khích tôi đó chị.

— Được tuyển vào làm xướng ngôn viên, cô có phải học qua một khóa huấn luyện nào không?

Mai Liên vừa cười vừa lắc đầu. — Thế còn các xướng ngôn viên khác?

— Có khóa huấn luyện nào đâu chị? Tụi này tự trau dồi nghề nghiệp và chỉ vẽ cho nhau, chứ có ai dạy dỗ chi đâu!

Được hỏi về những kỷ niệm đáng nhớ nhất trong nghề xướng ngôn, Mai Liên đã cho biết:

— Hồi cách đây 3, 4 năm gì đó, ông Giám Đốc đài phát thanh có ra lệnh cho tụi này xưng tên trước khi đọc mỗi bản tin, để thỉnh giả có thể phê bình từng xướng ngôn viên một khi có lỗi. Không ngờ, buổi tối đầu tiên thực hiện, ngay ngày hôm sau, đài nhận được cả một bồ thư mắng chửi tất cả các xướng ngôn viên đã làm le, hạo danh v.v... Tụi này xin mãi mới được ông Giám Đốc bỏ cái lệnh ấy đó chị.

Còn kỷ niệm vui? Nói ra sợ

chị cười cho, nhưng đó là khi tôi được ông Chu Tử khen trên báo của ông ta. Tôi biết ông Chu Tử là người nổi danh hay chửi thiên hạ lắm, nên khi được ông khen, tôi nhớ hoài. Sau khi được biết tôi đang phỏng vấn cho báo Đời, là tờ báo ông Chu Tử chủ trương đây, Mai Liên lấy làm ngạc nhiên và thích thú lắm. Nàng dụt dè: «gửi lời cảm ơn ông nghe chị».

LỆ HOA:

Nữ luật sư tương lai

«Tôi nghĩ vai trò chính của phụ nữ là đảm đương việc gia đình. Nhưng tôi, tôi lại thích làm việc ngoài xã hội hơn». Cô xướng ngôn viên Lệ Hoa, nhỏ tuổi, nhỏ người đã tâm sự như trên khi bbpy hỏi về ước vọng tương lai của cô.

Lệ Hoa là hai chữ cuối của tên thực người đẹp Trần thị Lệ Hoa. Nàng sinh năm 1947 tại Mỹ Tho, và hiện đang học năm thứ ba Đại Học Luật Khoa Saigon.

— Học Luật Khoa? Tại sao cô lại chọn ngành đó?

— Lúc đầu Hoa không biết học chi, ghi tên đại vô hai trường Luật và Văn Khoa. Biết rồi không ngờ nghề đã chọn người, càng ngày Hoa càng mê học Luật.

— Có định đi làm nghề «thầy cãi»?

— Có thể lắm. Hoa đang học ban Tư Pháp, hy vọng sau này sẽ tập sự luật sư.

ĐẤU TRANH CHO ĐỜI

(TIẾP THEO TRANG 4)

Anh Phạm văn Lương đã chọn tòa nhà Quốc hội làm nơi tạm trú trong khi đưa ra những nguyện vọng của anh. Điều đó chứng tỏ anh còn tin tưởng rằng nền dân chủ cần được bảo vệ, và các cơ chế dân chủ chính là bảo đảm an toàn cho chế độ của chúng ta.

Anh Phạm văn Lương đã bằng lòng yết kiến Tổng thống để đặt nguyện vọng. Điều đó cũng chứng tỏ anh tin tưởng rằng một chánh phủ hợp hiến còn có thể tin tưởng được.

Chúng tôi mong những nhà lãnh đạo hiểu rõ thái độ đó. Và vì vậy thực hiện các nguyện vọng của Phạm văn Lương chính là đề bảo vệ chế độ, bảo vệ nền dân chủ tự do.

ĐỜI

Cô MAI LIÊN

Người đẹp xứ ngôn Ti Vi

— Không ! chắc chắn là không !
Bao giờ ra trường rồi, hoặc tập sự
xong rồi, Hoa sẽ bỏ nghề này.

Khi nàng đã tuyên bố như vậy,
tôi chắc có nhiều khán giả của băng
tần số 9, nhất là quý vị tu mi nam
từ, sẽ tiếc rẻ lắm. Một ngày nào,
quý vị sẽ không còn được tiếp tục
ngắm nghía khuôn mặt xinh tươi
thùy mị đồng thời thông minh láu
lỉnh. Và dòng nói ấm cúng dịu dàng
của nàng. Mỗi khi nàng có đọc một
thông cáo tìm trẻ lạc, thì riêng âm

thanh trầm bổng của nàng cũng giúp
cho thân nhân của đứa trẻ cảm
thấy được an ủi đôi phần. Vì biết
rằng con mình đang được những
khuôn mặt và giọng nói
hiền hậu đó chăm sóc tới, nhắc
nhở tới cho hàng vạn người
theo dõi. Lệ Hoa và Mai Liên là
hai khuôn mặt nổi nhất của Đài
Truyền hình VN hiện nay và theo
nhân xét của nhiều khán giả thì
« mỗi người một vẻ mười phần vẹn
mười ». Mai Liên là bà mẹ của hai
đứa trẻ, xuất thân làm nữ công
chức có cái vẻ chắc chắn, chững
chạc của một thiếu phụ. Còn Lệ
Hoa vẫn còn dáng vẻ của một nữ
sinh viên thích bay nhảy hoạt
động, trong đầu còn ôm ấp những
giấc mộng của tuổi hoa niên. « Nhiều
khi Hoa đọc, rồi bất ngờ bị vấp vấp
mọi người rầy la hoài à ! »

— Làm một xương ngôn viên,
ra đường ai cũng biết mặt. Bà con
ai cũng đề ý, cô có thấy khó chịu
không.

— Lúc đầu khó chịu lắm. Lối xóm
rồi bạn học ở trường, ai cũng chú
ý tới mình. Lâu ngày riết rồi quen
đi, bà con cũng tha cho. Nhưng...

— Nhưng sao ?

— Nhưng lâu lâu đi dạo phố,
muốn ghé hàng quà bên đường ăn
cũng thấy hơi ngại ! Vì nhiều người
thì thầm chỉ chỗ ! Rồi lúc mua bán
chỉ, không dám đứng trả giá lâu,

vì đứng lâu sợ mấy người bu lại
coi, sợ quá !

— Ngoài cái thú ăn quà vặt và
mua sắm bị kiểm chế đó, cô có hay
giải trí bằng cách nào khác ? Vì
dự đi xi nê ?

— Xi nê hả ? Có phim nào mới
là đi coi liền.

— Cô thích tài tử nào nhất ?

— Richard Burson và Liz Tay-
lor.

— Loại phim nào ?

— Phim tình cảm ?

— Tiểu thuyết ?

— Mai Thảo. Có cuốn sách mới
của Mai Thảo Hoa mua liền.

— Cô thích động ca nào ?

— Thái Thanh.

— Thường đọc báo gì ?

— Hàng ngày đọc báo Chính
Luận. Ngoài ra là báo Thời Nay.

— Còn báo Đời ?

— Lâu lâu « coi cốp » một lần,
khi bà chị Hoa mang một xấp vé
nhà. Nhưng thôi nhè, thăm vào
nhiều quá rồi đi.

— Xin phép hỏi cô một câu chốt.
Xin hỏi « người hùng » của cô là ai ?

— Chưa có. Chưa nghĩ tới.

— Vì đồng nghiệp viên quá nên
chưa tuyển chọn xong chăng ?

Người đẹp Ti Vi cười. Nụ cười
của các người đẹp luôn luôn là để
che dấu một điều gì đó.

● ● ●

Con người và...

(Tiếp theo trang 9)

tướng Hoàn. Tôi sẵn sàng chờ đợi
mọi hình phạt của quân đội.

Riêng về phần điều tra Thiếu
tướng Hoàn thì từ ngày 2/10/70, cho
đến hôm nay 9/12/70, là đã hơn 2
mà Thiếu tướng Hoàn vẫn còn tại
chức, không mất một sợi lông.
Trong khi những bằng chứng về tội
trạng của Thiếu tướng Hoàn, tôi đã
nêu rõ ràng lên trên báo chí. Vậy
thì tại sao Th. tướng Hoàn không bị
một hình phạt nào ? Kể ra câu trả
lời cũng rất dễ. Cứ xem thái độ
của nhà cầm quyền đối những vụ
như vụ Nguyễn văn Chính, vụ 5 và
li bực lậu thì chúng ta sẽ hiểu ngay
tại sao tướng Hoàn vẫn bình
chân như vậy. Và phải chăng
dân miền Nam chỉ xứng đáng

sống dưới một chính phủ như
chính phủ miền Nam ? Tôi không
tin như vậy. Một mình tôi có thể xử
Tướng Hoàn bất cứ lúc nào. Nhưng
xử một mình Tướng Hoàn dễ rồi
bị khổ sai chung thân hay vào tù
thì không có ích lợi gì. Mục đích
của nhóm Hà thúc Nhơn là muốn
cải tạo triệt để cái xã hội dơ bẩn
này, vì vậy tôi hy vọng việc làm
của tôi hôm nay sẽ thức tỉnh
những người cầm quyền còn đối
chút lương tri quay về với lẽ phải,
với dân tộc và nhất là đối với
hy vọng những công dân VN những
người đã có một lịch sử bất khuất
hãy ý thức được trách nhiệm mình
trước sự tồn vong của đất nước
mà cùng đứng lên làm một cuộc
cách mạng xã hội triệt để. Miền
Nam chỉ có 2 con đường phải lựa
chọn : hoặc là làm một cuộc cách
mạng xã hội thoát khỏi bàn tay

lông lá của đế quốc Mỹ, quân phân
tái sản để cho sự giàu nghèo không
quá chênh lệch giữa người này và
người kia như trường hợp Hoàng
Kim Lan tiêu một đén 10.000\$.
Hay dám cười của Tony Oánh, tồn
từng triệu bạc. Trong khi con gái
của anh Cần sát không có tiền
phải đi bán trình để nuôi cha mẹ
già các bao vừa mới dâng tài. Nếu
không làm được cuộc cách mạng
đó thì chỉ còn cách ngồi chờ những
người Cộng sản về đây đem theo
chính sách đầu tổ tan nhẵn đấm
máu, đó là chưa kể một ngày nào
đó nước mình sẽ trở thành một
tỉnh của Trung Cộng nay một tiểu
bang của Hoa kỳ.

Kính thưa quý vị, hai giải pháp
trên : làm cách mạng để sống hay
không làm cách mạng để chết tuy
quý vị lựa chọn lấy, riêng tôi đã
có sự lựa chọn của tôi : chết cho
những người khác sống.

CUỘC SĂN NGƯỜI... ĐẸP

● Của nhóm Đời, Hoàng Ngọc Phan ghi

ANH HÙNG THẨM MỆT

Cảm tưởng đầu tiên của các phóng viên khi
nhận được chủ đề « Người Đẹp Việt Nam » do tòa
soạn đưa ra là... mệt quá. Số trước viết về các
nhân vật thời đại, các phóng viên của Đời đã hốc
hắc. « Tìm mấy ông như tìm chim ấy ». Len HNP
đã than thở sau khi hân mê tới một nhân vật thời
đại có tên tuổi ở Saigon đến ba lần mà chưa được
hân hạnh chiêm ngưỡng dung nhan.

Tuy mệt nhưng các phóng viên Đời vẫn hợp
lại đề chia công tác đi săn các người đẹp cho
nhau. Lĩnh của tòa soạn đưa ra là phải ráng kiếm
mấy người đẹp tại các trường trung học ở Việt
Nam song song với việc giới thiệu những người
đẹp đã có tên tuổi. Trẻ nhất tòa soạn nên HD
đã được giao phó cho công tác này.

NHỮNG BƯỚC VẤP...

Ngay lần phỏng vấn đầu tiên một người đẹp
ở Văn Học, HD đã bị một cô nữ sinh mắng vồn :
« Bộ ông định kén vợ hả ? ». Nghe nói thế HD hãi
quá bèn rút lui ngay. Một lần khác hân được giới
thiệu tới một cô hoa khôi của Văn khoa. Cô này
hỏi kỹ ý định giới thiệu người đẹp của nhóm Đời
ra sao rồi mới hẹn cho một phát phỏng vấn vào
ngày hôm sau. Nhưng rồi khi phỏng vấn viên tới,
người đẹp tạ lỗi bằng một nụ cười rất tươi :
« Thôi ông ạ. Đề dịp khác đi. Phỏng vấn thế này
e vị hôn phu của tôi bên Pháp không bằng lòng... »

Nhưng tức cười nhất vẫn là lần tìm tới phóng
viên một người đẹp ở nội trú trong trung tâm
Caritas. Thoạt nghe giới thiệu, người đẹp Caritas
cũng bằng lòng, gật đầu lia lịa. Nhưng khi phỏng
viên của Đời vừa mở mấy phóng vấn, người đẹp
bỗng kêu lên : « Quên. Ông có thể cho tôi khát
đen thứ 7 không. Bây giờ trả lời chưa được ». Phóng
viên của Đời giận quá bèn quay sang hỏi
cô bạn giới thiệu người đẹp này lý do tại sao thì
cô bạn ghé tai nói nhỏ : « Cô bé định xin phép ông
bỏ đang thụ huấn quân sự học đường ở Quang
Trung đó mà ? Nghe nói ông bỏ này khó tính lắm... »

NHỮNG PHÓNG VIÊN BẮT ĐẮC ĐI

Từ trước nhóm phóng viên Đời đều là những
đấng liên ông con trai. Nhờ có chủ đề « 35 người
đẹp » này, báo Đời bỗng có thêm một số nữ phóng
viên khác. Đó là những nữ độc giả vốn có cảm

tình với báo Đời. Trước công việc săn... người
đẹp « thiên nan vạn gian » của nhóm phóng viên,
các nữ độc giả này đã động lòng trắc ẩn bèn ra
tay giúp đỡ.

Hồng Hoa, một trong những nữ phóng viên
bắt đắc đi kể trên đã cho biết : « Đạo này Hoa
phải bỏ cả học để đi lùng người đẹp cho các anh.
Cứ mỗi giờ ra chơi, Hoa và một con bạn lại đi
một tua vòng hết các lớp để chăm... hoa khôi. Mai
thi rồi mà giờ này vẫn còn chưa học được gì cả.
Bắt đền các anh đây.

Còn Anh Đào, một nữ phóng viên khác thì kể
lại : Nhiều cô thoát nghe cũng khoái, tính chịu
cho phỏng vấn nhưng nghe nổi có dáng hình lên
báo, các cô lại rút lui hết. Vì sự « gia đình mấy
cô bố một mách thì chết ».

Mặc dầu mệt nhọc và cũng không được lãnh
lượng như nhóm phóng viên chính thức của Đời
nhưng cuối cùng những người đẹp của các trường
trung học cũng xuất hiện khá đầy đủ. Đây là công
của những nữ phóng viên bắt đắc đi như Bạch
Tuyết, Hồng Hoa, Thu Ba và Anh Đào đã giới
thiệu và phỏng vấn giúp đỡ nhóm phóng viên Đời
về nhà viết lại.

CÒN DÀI DÀI...

Vào phút chốt, lẽ ra tất cả những người đẹp
mà nhóm Đời đã săn được sẽ xuất hiện trên số
này, nhưng cái tin một nhóm viên của nhóm Hà
Thúc Nhơn là y sĩ Phạm văn Lương tuyệt thực tới
chết ở Quốc hội quá sôi nổi. Nên tòa báo quyết
định sẽ dời một số người đẹp qua số sau. Vậy cuộc
săn người đẹp này còn dài dài. Số sau sẽ kể tiếp
các người đẹp : G.a Long, Luật Khoa, Văn
Khoa, Điện Ảnh, Cải Lương, Air VN và các
người đẹp Tivi còn lại.

Chu kỳ mở nguồn, tiếp thu, đồng hóa rồi trở về nguồn thường thường vẫn gây biết bao xao động, đôn đầu trong lòng dân tộc chẳng khác người đàn bà thụ thai, mang nặng đẻ đau. Chẳng thể tránh khỏi điều đó. Đặc biệt trong một phần tư thế kỷ nay dân tộc mình liên tiếp bị phản bội, nên hiện nay thái độ người Việt là thái độ cực kỳ thận trọng và đa nghi.

Trong cuộc hội thảo giữa các chính khách quốc tế tại Luân Đôn vừa qua, người ta phải công nhận nhân dân VN có một lòng ái quốc tuyệt vời.

Người VN nào đã qua Đại Hàn chẳng hạn, đều cảm thấy một điểm tựa như rất chướng đối với người mình là tượng trưng Mỹ Mac Arthur đầy rẫy tại các công viên.

Người Mỹ đã giúp dân tộc VN chặn được làn sóng nô dịch của chủ nghĩa CS, nhưng dân tộc này cũng đã trả sự viện trợ đó bằng giá quá đắt rồi: Cùng với viện trợ người Mỹ tung CIA vào hồng làm nát ruộng xứ này; cùng với viện trợ người dân Việt phải chịu đựng những vụ tương tự như vụ tan sát Mỹ Lai, những thảm cảnh tương tự thảm cảnh cô Máo bị năm người lính Mỹ mang đi, 4 người thay phiên nhau hiếp trong khi họ công tác di động trong rừng, khi hết công tác họ thực lười lê xuyên qua bụi cỏ để phi tang... Chỉ kể sơ qua như vậy người Mỹ cũng đủ ý thức được cân cân thăng bằng giữa công với tội của họ với xứ sở đau thương này. Vì ai ai cũng thừa hiểu rằng còn biết bao vụ Mỹ Lai, có Máo trong bóng tối nữa.

Làm sao mà người Việt không luôn luôn thức tỉnh và đa nghi cho được khi phải chiến đấu ngay trong lòng đất nước mình theo thể cái rằng lược với những địch thủ thuộc loại «siêu tàn số» nguy hiểm: Cộng sản «tous les moyens sont bons» và CIA Mỹ với những phương tiện: hầu như vạn năng của họ.

Tôi vẫn thường nói đùa (mà là nói thật) với anh em thân rằng người Việt mình luôn luôn ở cái thế phải đánh du kích, về quân sự cũng như về văn hóa. Chúng ta chia thành những nhóm rất nhỏ, nhiều khi chỉ một cá nhân đơn độc

DOÃN QUỐC SỸ

Ý NGHĨ CUỐI NĂM

lầm lì «trần thủ» từng miền, từng khu vực, y như những đốm lửa leo lét hay đốm đom đóm lấp lánh ở khắp các vùng lau lách. Và họ làm việc thật sự, họ du kích mà, và tựa như có những vì ti huyết quân chỏ sinh lực và hơi ấm của từng thành công nhỏ đi đến khắp các phần tử có bề ngoài

đơn độc và cô đơn đó. CS và CIA làm sao mà xâm nhập được vào những đơn vị chiến đấu tinh thành đó?

Một người bạn luật sư của tôi đã giải thích hiện tượng này bằng lý dụ về y học. Anh nói đến bệnh ban của. Bệnh ban của có thể làm chết người, cũng như bệnh CS, bệnh

CIA có thể làm chết một dân tộc. Nếu người ta cô lập được những tế bào đã nhiễm vi trùng ban của thì người mắc bệnh ban của được cứu thoát. Chúng ta phân tán ra thành trăm ngàn nhóm nhỏ chính là một cách trực tiếp giữ cho những tế bào được tinh thành và một cách gián tiếp cô lập hóa những tế bào... ban của.

Cứ ở thế đó chúng ta vẫn thường xuyên hoạt động để không bị rỉ rỉ đi, không bị hủ hóa đi đồng thời vẫn luôn luôn bảo toàn được lực lượng và tiềm năng để khi thời cơ thuận tiện là các phần tử hợp nhất lại rất nhanh chóng và tái thiết tức khắc.

°°°°°

Hãy nhìn cả hai chiều sự vật để thấy cuộc sống phong phú của đất nước này.

Trong khi ở Saigon liên đoàn giáo sư tư thực tranh đấu đấm chủ trương đòi tăng lương thì tại Quảng Ngãi xuất hiện Quảng Ngãi Nghĩa Thục (chắc chắn có sự liên tưởng tới Đông kinh Nghĩa Thục xưa) dạy miễn phí. Nghĩa Thục gồm 100 giáo sư, 1.600 học sinh. Anh Phạm Trung Việt tác giả «Non Nước xứ Quảng», một trong những sáng lập viên của Quảng Ngãi Nghĩa Thục có biên thư cho tôi rằng đây cũng chính là một biểu tượng của sự dẫn thân để dành lấy đất đứng

Trong số những người dẫn thân ấy có nhiều anh em làm văn học: Hà Nguyên Thạch, Vương Thanh, Phan Như Thức cùng nhiều nhân sĩ và quân nhân khác.

°°°°°

Ở Việt Nam và đặc biệt ở miền Nam Việt Nam thì đến con giun cái kiến cũng muốn sớm có hòa bình để khỏi bị bom đạn cày nát tới bời.

Biết bao nhiêu người có thành tâm thiện ý kêu gọi hòa bình, khốn nỗi lời kêu của các vị đó chỉ phản ảnh một cái nhìn phiến diện nên không nhận một âm hưởng nào, và hoàn toàn biến thành những tiếng kêu trong sa mạc.

Gần đây đọc bài của Nguyễn Hiến Lê nói về cuốn «L'Asie et la Paix Mondiale» của Trần Minh Tiết tôi mới được nghe một lời nhận định về hòa bình bất mạnh được đến tận gốc căn bệnh (xin đọc Bách khoa số 331 và 332)

Thật vậy, mọi lời kêu gọi hòa bình mà không cho người dân Việt thấy rõ lập trường dứt khoát về cộng sản của kẻ kêu gọi, thì muôn đời tiếng kêu gọi đó rơi vào sự hoang vắng của sa mạc.

Ông Trần minh Tiết thú thật rằng thoát đầu ông mê học thuyết Marx, Lenine nhưng sau thấy phương tiện của Nga Sô xấu xa quá nên một người như ông chịu ảnh hưởng của bốn tôn giáo: Phật, Khổng, Lão, Ki tô, trọng luân lý và trọng con người, không sao chấp nhận được. Tỉ như Nga, nơi nào họ nắm được quyền thì họ tận diệt tinh thần quốc gia, biến dân nơi đó thành tay sai cho họ, phản kháng thì họ diệt, nơi nào họ chưa nắm được quyền thì họ dùng đảng Cộng sản để quấy rối phá hoại. Như ở Nhật năm 1956, họ trợ cấp cho đảng Cộng sản Nhật 76 triệu Mỹ Kim để phá nền kỹ nghệ đương phục hồi của Nhật. Thâm độc nhất là ở bán đảo Ả Rập, Nga biết Ả Rập không sao chịu nổi Do Thái, mà vẫn xúi Ả Rập gây chiến, rồi buộc Ả Rập phải đầu hàng Do Thái năm 1967, để có thể nắm đầu não Ả Rập, lập căn cứ hải quân Nga ở Alexandrie, Port Said...

Cộng sản thì thế mà tư bản thì cũng đến, cũng nham hiểm không kém: Mỹ thí cho các nước Á Châu những đồ thừa thải như sữa đặc, bột lúa mì, thuốc thơm... để bắt họ làm bia đỡ đạn Nga. Pháp thí viện trợ cho một số quốc gia này có tiền mua sản phẩm của Trung Cộng, Trung Cộng lại có tiền mua những vật cần thiết của Pháp.

Nói tóm lại cả CS lẫn Tư bản chỉ giúp chúng ta để chúng ta chém giết lẫn nhau cho đến lúc nào ngã giá họ (Nga, Mỹ, Trung hoa, Tây Âu) thỏa thuận trong việc chia phần với nhau.

Với cái nhìn rộng, vững và sâu sắc như vậy ông Trần minh Tiết nhận rằng tuy cả CS lẫn Tư bản cũng tàn nhẫn, nguy hiểm như nhau, nhưng sống với bọn thực dân tư bản, chúng ta còn có thể nuôi hy vọng một ngày nào đó làm cách mạng mà đuổi họ đi được, như sống với CS thì vô phương gỡ nổi cái ách của chúng.

Sau đó ông Trần minh Tiết đề ra cả một kế hoạch chu đáo và hợp lý để những nước nhược tiểu có cơ

hội khôi phục nhân phẩm và quyền sống xứng đáng của họ, và nhờ đó thế giới với cục diện mới có được một cơ sở hòa bình vững chắc lâu dài.

Tôi nghĩ bộ «L'Asie et la Paix Mondiale» mà có bản Việt Ngữ để phổ biến sâu rộng tại nước nhà, chắc chắn bộ sách có thừa hấp dẫn lực gây được một âm hưởng tốt lành và rộng lớn (1)

°°°°°

Tôi vẫn có cảm tình tình nồng nhiệt với những suy tư hay những công trình thực hiện theo chiều hướng tổng hợp Đông Tây.

Tôi vẫn nghĩ chữ Nôm của chúng ta trước đây đã là một tổng hợp của ba nền văn hóa Ấn, Hán, Việt thì nay với chữ quốc ngữ chúng ta đã có một lợi khí văn hóa sắc bén để làm một cuộc tổng hợp nhiệm màu hai nền văn hóa Đông Tây.

Những danh từ Quân binh, Tổng Hợp bao giờ cũng gợi lên nơi tôi một âm hưởng quuyền rũ lạ lùng.

Khi hay tin Y Khoa Đại Học Huế hoàn toàn dạy bằng tiếng Việt tôi nghĩ cho mãi tới thế hệ chúng ta giấc mộng sáng tạo của Hồ Quý Ly tác giả Minh Đạo và giấc mộng cách mạng quốc học của Quang Trung mới được thực hiện.

Chúng ta vẫn ca ngợi tinh thần sáng tạo chói lọi của Hồ quý Ly, thái độ quyết liệt của ông khinh ghét đám nhà nho cổ hủ đương thời quá nô lệ cho người xưa; chúng ta vẫn ca ngợi Quang Trung khi người cùng La Sơn phu tử đặt nền móng cho một đại quốc học độc lập hẳn mọi ảnh hưởng của Trung Hoa; chúng ta vẫn say sưa xoa tiếc sự nghiệp hai vĩ nhân sáng chói tinh thần sáng tạo và cách mạng đó sớm bị bóp nghẹt cho chết yểu. Nhưng cũng thật là khi cơ đã đến tay chúng ta không chịu phát lên để thực hiện sự nghiệp của người xưa: Vấn đề xây dựng quốc học trên đại học đã gian truân bao nhiêu trong việc quyết định dùng tiếng Việt làm chuyển ngữ, thật là một điều khôi hài cười ra nước mắt! Trong khi đó người Do Thái tự bốn phương trời về lập quốc tại Palestine chỉ hai năm sau đã xây dựng xong nền quốc

học từ tiểu học lên đến mọi ngành đại học dùng tiếng Do Thái (đã bị bại thời gian phủ mờ mặt) làm chuyển ngữ.

Khi thấy chương trình y khoa Đại Học Huế chủ trương tổng hợp văn hóa Đông Tây bằng cách dạy chữ Nho bên cạnh chữ Anh và thêm một chương trình giảng huấn y lý Đông Phương, tôi nghĩ điều này không riêng gì chúng ta mà chính cả thế giới cũng đang mong đợi cuộc tổng hợp y lý này.

Xưa kia cha ông ta dùng chữ Nho nhưng đọc theo giọng Việt của riêng ta, tổ chức lấy nhà trường, đào tạo

lấy giới trí thức lãnh đạo và đánh Tàu xâm lăng chạy có cớ. Tôi rừng mình ghê sợ thay cho thứ văn hóa nô dịch của thực dân Pháp chỉ mới thiết lập trên lưng ta chưa đầy một thế kỷ đã tàn phá tri tiến thủ và óc tự lập của chúng ta đến như vậy.

Dầu sao theo thiên kiến tôi phải nói rất lớn và nhanh rằng: «Chúng ta không đại gì mà đi vào con đường quốc gia cực đoan ấu trĩ, nhất là trong giai đoạn sơ khởi này. Người sinh viên Việt học hỏi phần cơ bản ở mọi ngành đại học bằng tiếng mẹ đẻ, nhưng bao giờ cũng phải nam vững ít nhất là một ngoại ngữ Tây Phương (Anh, Đức, Pháp) để dùng làm phương tiện tham khảo những sách trong ngành chuyên môn của mình ngõ hầu vừa thể hiện được thể quân bình tổng hợp, vừa kịp thời cập nhật tóa môn học.

Tôi có tới dự lễ phát bằng tại Y Khoa Đại Học Huế, khóa 1970. Tôi rất khoái khi nhìn thấy các vị bác sĩ tương lai bận quốc phục lĩnh bằng. (Sao lại phải bận tauge nhỉ.)

Trong lời tuyên thệ mới cũng dựa vào căn bản tinh thần dân tộc, dựa vào tinh thần tổng hợp văn hóa Đông Tây mà nhắc đến Hoàng Đế, Hippocrate và Hải Thượng Lãn Ông, nhắc đến tổ quốc và nền y học Việt Nam song song với tinh thương nhân loại.

Chỉ có câu đầu của bản tuyên thệ là tôi có ý kiến nên bỏ đi. Câu đó là :

« Trước Đấng Tối Cao mà tôi tin tưởng ».

Tôi bác câu đó chẳng phải vì tôi vô thần mà vì tôi nghĩ Đấng Tối Cao đó, Đấng Đại Ngã đó với mình là một Đại Ngã và Tiểu Ngã chỉ có thể hòa làm một bằng một cuộc thể nghiệm tâm linh (có thể nói chẳng Đại Ngã Tiểu Ngã thị nhất?) Vậy thời mọi tách rời Đại Ngã với Tiểu Ngã để cái này phải ngưỡng vọng cái kia là một hành động phóng thể, vong thân mà chúng ta phải tránh, tuyệt đối tránh.

Trở lại chuyện đứng trên căn bản dân tộc làm một cuộc tổng hợp văn hóa Đông Tây trong ngành y học gần đây tôi có được đọc bản «Thuyết trình trước Hội Đồng Duyệt sách LỜI KHUYÊN SV Y KHOA của bác sĩ Nguyễn hữu

Phiếm» của bác sĩ Hoàng văn Đức. Qua bài thuyết trình này của BS Hoàn, văn Đức tôi được biết BS Nguyễn hữu Phiếm trong cuốn sách của ông có nhắc đến vị y tổ Việt Nam : Hải Thượng Lãn Ông (1720—1791) Trong bài thuyết trình, bác sĩ Đức có ghi thêm về Hải Thượng Lãn Ông như sau :

« Trong sổ danh sư của nhân loại, tác giả nêu gương sáng để cho sinh viên soi, ông có kể đến Hải Thượng Lãn Ông của Việt Nam, nhưng ông chỉ kể đến tinh thần đạo đức và lương tâm chức nghiệp của vị mà ông cũng đồng ý gọi là Thánh tổ của y giới Việt Nam. Tôi (2) thiên nghĩ Lãn Ông còn xứng đáng hơn là cái địa vị thuần túy tinh thần ấy, tôi muốn nói đến giá trị khoa học của những y án của Lãn Ông đã để lại cho hậu thế cũng những sách biên khảo về y khoa Đông phương cổ truyền của ông từ mấy chục năm nay không ngớt làm đề tài cho biết bao luận án tiến sĩ y khoa của ba trường đại học y khoa Hà nội, Saigon và Huế ».

Cũng viết về Hải Thượng Lãn Ông, theo bài viết của bác sĩ Trần Văn Tích gần đây trên tạp chí Bách Khoa số 334, tôi thấy chính Hải Thượng Lãn Ông đã làm cuộc tổng hợp Đông tây y lý rồi, vì qua đi cáo của cụ, cụ đã thấu góp được cả mười phương thuốc hay của giáo sĩ Hòa Lan và Bồ đào Nha. Tiếp thu lấy cái hay của người nhưng cụ luôn luôn đi theo đường cũ của Tuệ Tĩnh thiên sư, một vị danh y khác đời Trần luôn luôn chủ trương « Nam được trị Nam nhân », và cụ đã tổng hợp được cả thấy 2.854 phương thức đơn giản đối chứng trị liệu các bệnh nội ngoại khoa, phụ nhi khoa, nhãn khoa, hàn khoa, thương khoa, cấp cứu.

Cụ đã đem hết tinh lực soạn ra bộ sách Y Tôn Tâm Lĩnh sáu mươi sáu cuốn, trong mười năm trời dang dăng. Thời gian này cụ viết đôi câu đối dán ở cửa, tạm dịch :

Thiện cũng biếng làm, đừng nói ác,

Giàu không mong muốn, há lo nghèo

Vài bà cầm hứng của cụ,

tạm dịch :

Hai chục năm hơn luyện nghiệp y

Tháng ngày kinh sách vẫn hằng ghi

Tay cầm họa phúc nên lo mãi,

Bụng chứa kinh luân đã thấm gì.

Dân tộc mình có niềm lạ, làm quan cai trị dân cũng làm thơ, làm tướng tung hoành diệt giặc cũng làm thơ, danh y trị bệnh cũng làm thơ... hồn thơ lại láng đó của dân tộc đã nhân bản hóa mọi hoạt động chuyên môn của thế giới Tây phương. Đó là một đặc điểm dân tộc tính của ta chăng?

Cũng nên ghi thêm danh hiệu của cụ : Hải là Hải Dương, Thượng là Thượng Hồng, ý muốn nói cụ là ông già lười biếng quê ở tỉnh Hải Dương, huyện Thượng Hồng. Tất nhiên đây là lười biếng với phú quý, vinh hoa phù du của cuộc đời vãn cảnh.

Trước đó trên những sổ Bách Khoa 228-229-230-231 bác sĩ Trần Văn Tích cũng đã viết một thiên khảo luận giá trị về được liên Đông Y và Tây Y, không ngoài thiện ý thức tỉnh mọi người về một cái nhìn vừa về nguồn vừa tổng hợp.

Tôi xin kết thúc đoạn nói về y lý tổng hợp này bằng lời văn của bác sĩ Hoàng Văn Đức (văn trong bài thuyết trình đã nói trên của bác sĩ) :

« Thuyết âm dương, ngũ hành, hàn nhiệt của Đông Y đã được giới y khoa quốc tế dần dần công nhận sau những kiểm chứng và thí nghiệm khoa học, nhiều phương pháp trị liệu của Đông Y đã được đem ứng dụng có hiệu quả và ngay cả những phương thuốc trị các bệnh nan y cũng là những được liệu mà Đông phương đã từng sử dụng từ mấy ngàn năm nay. Nhưng còn một phương thuốc khác nữa của Đông phương, mà Việt Nam có thể cống hiến cho nhân loại để chữa chính những bệnh của Tây phương, do văn minh Tây phương đã gây ra và đã tác hại cho toàn thể nhân loại là những bệnh mà chính Tây phương gọi là những « bệnh của văn minh », đặc biệt là những bệnh thắc loạn thần kinh, những bệnh do những kích động viti (stress) gây ra. Đó là những phương pháp tu dưỡng, dưỡng thần cổ truyền của Đông phương. Những phương pháp này rất cần được phổ biến dưới hình thức giảng huấn với những lời chú giải theo những kiến thức khoa học hiện tại và tương lai.

Đại học bản chất là sáng tạo, sáng tạo không ngừng để đưa con người trở về với thiên nhiên, với bản ngã của mình, và toàn thể y giới Việt Nam, bắt đầu từ giới sinh viên y khoa, phải có ý niệm rõ rệt về sứ mạng « trí tri » của mình và phải tích cực góp phần mình giải quyết những vấn đề của chính dân tộc mình nhưng thực ra cũng là những vấn đề chung của toàn thể nhân loại.

Ngoài phương diện phong phú hóa khoa học hiện tại, nghiên cứu Đông Y còn có một lợi điểm rất đáng để chúng ta lưu tâm chú ý, và lợi điểm này thuộc phạm vi tinh thần, là bên cạnh sự cách vật theo khoa học chúng ta còn được tới mức độ trí tri của tinh thần của duệ trí, để đưa ngành y khoa mà chúng ta đang theo đuổi lên địa vị xứng đáng của một Đạo học, trong tương lai thiên hạ sẽ phải bất buộc nói đến một nền Y ĐẠO VIỆT NAM ».

Viện Đại Học Minh Đức của Linh mục Bửu Đường cũng đã tiến hành thành lập một trường Y Khoa với tinh thần tổng hợp Đông Tây nói trên.

Nghe nói Linh Mục đã gặp biết bao trở ngại trong bước đầu thành lập. Tôi thiết nghĩ những phản đối những trở ngại đó cũng là cần thiết, đó là những lời cảnh cáo nóng bỏng làm chúng ta phải luôn luôn có tinh thần cảnh giác tránh hai lầm lỗi chính :

— Chỉ về nguồn theo thời thượng, mỵ sinh viên và cộng hạ thấp trình độ hiểu biết của sinh viên.

— Về với Y học Đông phương mà không có những kiểm chứng và thí nghiệm khoa học.

Nếu Linh mục Viện trưởng cũ g như ông Khoa trưởng Y khoa Huế mà tranh được những nhược điểm trên, rồi với thành quả tốt đẹp quý vị đạt được trong tương lai một hai năm sau, qui vị có thể làm yên lòng dư luận đôi lập và làm nức lòng những người cùng hội cùng thuyền.

Chẳng thể có phương thức nào hiệu nghiệm hơn là phủ chính những thực hiện của mình trong thực tế. Kể viết bài này cầu chúc quý vị thành công theo đường hướng mà ai cũng khát khao và cho là đúng đó.

oOoOo

Ra khỏi thế giới y học, nhìn sang thế giới Việt Nhạc chúng ta cũng bắt gặp những điểm sáng của khuynh hướng về nguồn và tổng hợp rải rác thich lệ.

Nhạc sĩ Phạm Duy là một sự

thành công tròn trịa và rìc rõ của dòng nhạc luôn bắt rễ rất sâu và rất khoả tự nguồn dân tộc.

Nhạc sĩ Nguyễn hữu Ba luôn luôn chất chứa gìn giữ những thành quí quý giá đã đạt được của ông cha.

Nhạc sĩ Vũ Thành tung nguồn cảm hứng của mình theo thể cầm-tấu-khúc của Tây phương, nhưng họ Vũ đã phá vào cầm-tấu-khúc đó một hồn nhạc lãng mạn rất Đông phương.

Nhạc sĩ Nghiêm phú Phi đã viết hợp âm cho những nhạc khí VN : đàn bầu, đàn tỳ, đàn tranh... trong một hợp tấu khúc riêng của ông.

Chỉ tiếc nhạc sĩ Nghiêm Phú Phi có lẽ vì quá bận về công việc dạy học kiêm chức vụ Giám học tại âm nhạc viện quốc gia nên chúng ta chưa được nghe thêm một công trình hợp âm tổng hợp tương tự. Mong nhạc sĩ, các bạn đồng nghiệp của ông, cũng thể hệ môn sinh của ông tiếp tục con đường về nguồn, quân bình và tổng hợp đó.

Những đêm lửa thân yêu và ấm cúng tôi vừa trình bày đã sưởi ấm rất nhiều những ý nghĩ của tôi khi viết những dòng này trong một ngày cuối năm mà không khi chiến tranh quốc nạn, phục được thay, coi bộ đường tàn lụi dần.

ĐOÀN QUỐC SỸ

Ký sau : Một đề án giáo dục mới : Học Suốt Đời

(1) Xin đọc : Nguyễn Hiến Lê : «Châu Á và Nền Hòa Bình Thế Giới» Bách Khoa số 331 và 332.

(2) Tác giả bài thuyết trình, bác sĩ Hoàng văn Đức.

MUỐN MƠ PHARMACIE NHANH NHẤT ?

Sân địa chỉ tốt — Khách hàng quen — nhà 4m x 30m đủ diện nghỉ, ở khu đông đúc, Xin điện thoại cho số 41.85 bất cứ giờ nào.

Thợ máy lạnh tủ lạnh

Giáo Sư tốt nghiệp tại Mỹ và Nhật hướng dẫn : Khóa thực hành nạp ga máy lạnh. Bạn tự tay làm lấy cắt xả và hàn bằng gas. Sạc ga với đồng hồ sác Amprobe. Xử dụng máy bơm và hút cùng hóa chất trừ nghẹt. Đại Nam 808 Trần hưng Đạo 239 Nguyễn tri Phương, Cholon.

- ✖ Nội trú 4.500đ một tháng.
- ✖ Học phí 8.000 đồng.
- ✖ Lớp cấp tốc 20 ngày.
- ✖ Lớp cuốn dây «Bobinage» tron khóa 5.500đ.

Trường thợ điện

Muốn trở thành thợ chuyên môn :

☐ SỬA ĐIỆN NHÀ, ĐIỆN XE HƠI

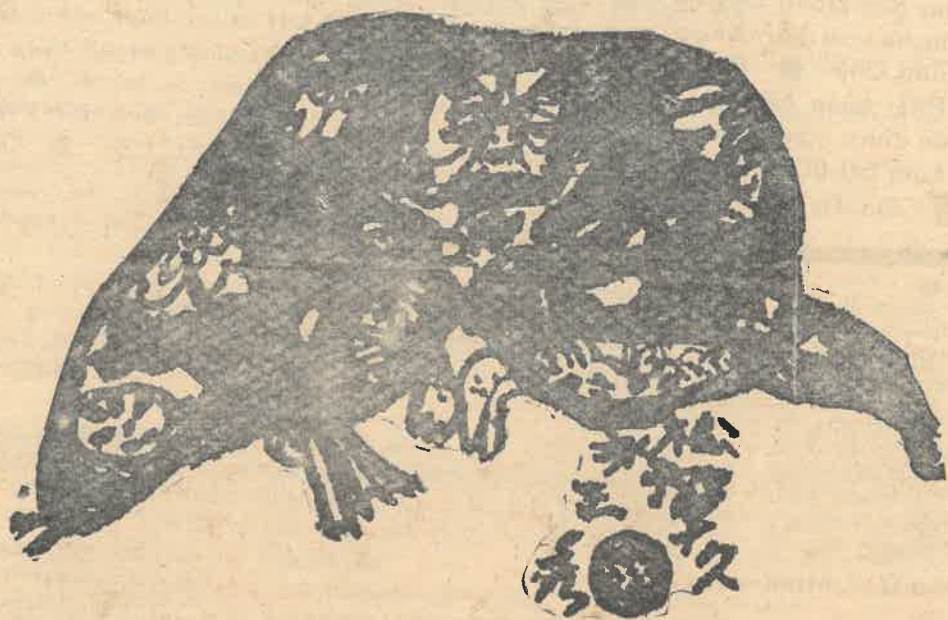
Học phí trọn khóa 3.500đ.

● LỚP ĐIỆN LẠNH

Thực tập sửa chữa tìm Pan các loại tủ lạnh, máy điều hòa không khí, trọn khóa 2 tháng 8.000đ (lớp cấp tốc 1 tháng).

● LỚP VẮN DÂY (Bobinage)

Thực tập vắn lại các đồ điện như Transfo (survolteur, dévolteur) các loại động cơ : quạt, máy bơm nước, compresseur, tủ lạnh, máy điều hòa không khí, Dynamo xe hơi và các loại máy phát điện v.v... trọn khóa 5.500đ. Ghi tên xem chương trình tại Đại Nam 239 Ng. tri Phương Ngã Sáu Cholon ở Saigon Đại Nam 808 và 1081 Trần hưng Đạo gần rạp Oscar, Mãn khóa cấp chứng chỉ. Các bạn muốn tự lập hãy chọn 1 trong 3 ngành về nghề điện để được trọng dụng khi nhập ngũ. Không thất nghiệp khi hòa bình. Học viện ở xa. Học lớp cấp tốc 1 tháng. Nội trú ở 4.500đ.

nhân vật thời đại

GIÁO CHỦ NGUYỄN LONG CHÂU

Ngược dòng thời gian

Giáo lãnh Phật giáo Tứ Ân hiện nay có tên cúng cơm là Mười Ngợi rồi Trần minh Chánh rồi Nguyễn long Châu. Tên Nguyễn long Châu do Trung ương Đặc trách Tôn giáo vận động CS Đông dương đặt cho Giáo chủ. Từ họ Trần đổi ra Nguyễn để ứng với câu sấm của Trạng Trình : «Nguyễn đi rồi Nguyễn lại về». Chữ Long Châu là con rồng quý bằng châu báu, kim cương, ngọc thạch, vừa có ngầm ý địa phương vì Long tức Long Xuyên, Châu tức Châu đốc. Nội ba chữ Nguyễn long Châu, cũng đủ làm 1 bài huyền sử ca người mang tên «Mười Ngợi» học sinh lớp ba trường làng trở nên ngôi Giáo chủ. Ngài giáo chủ giờ thứ hai mươi lăm của chúng ta ra chào đời, cất rốn bằng mảnh sành tại xã Lại Dung, quận Đức Thành, tỉnh Sa đéc vào giờ tý tháng chạp năm Giáp Tý.

Khoảng năm 1943, Mười Ngợi là một thanh niên yếu ớt, bà mẹ hàng ngày phải nấu cháo lươn cho Ngợi ăn, Ngợi mới ngủ được vì lươn rất bổ âm. Giàu con út, khó con út nên bà mẹ rất chăm sóc. Cũng năm đó Mười Ngợi theo mẹ đến đánh lễ theo Đức Thầy và quy y Đức Thầy như trăm ngàn tín đồ Hòa Hảo khác, không có một nét gì đặc biệt, ngoài cái vẻ xanh xao yếu ớt mang dấu tích

của một đứa trẻ tiên thiên bất túc mà chúng ta thường thấy.

Cách mạng mùa thu bùng nổ, lực lượng chống Pháp lúc đó tại miền Nam đại cường gồm có hai thành phần. Quốc gia thuần túy và CS. Trên thực tế ta thấy lực lượng quốc gia thuần túy chống Pháp được đặt dưới sự lãnh đạo tối cao của Đức Huỳnh Giáo chủ, còn về phe CS do tướng Nguyễn Bình chỉ huy.

Năm 1948, với tinh thần quốc gia làm sao dung hợp với CS được, CS biết rõ nếu Đức Thầy còn lãnh đạo chắc chắn chúng sẽ mất chánh nghĩa, mất danh chính ngôn thuận để thu phục quần chúng. CS bèn ám hại Đức Thầy. Sau đó 1 năm, tức khoảng tháng 6-1949, Mười Ngợi khoảng 25 tuổi, được Mười Trí kết nạp đưa lên núi Cẩm trong vùng Thất sơn để huấn luyện. Biết Mười Ngợi sức học là chỉ tới lớp 3 trường làng Mười Trí đã triệt để áp dụng phương pháp nhồi sọ để uốn nắn thành một giáo chủ hai mươi năm sau. Đó là Giáo Lãnh Phật Giáo Tứ Ân như ngày nay với hai cơ sở lớn lao bằng 4 lần Tòa Tổng Giám Mục Saigon đường Phan đình Phùng, bằng 8 lần viện Tăng thống và Hòa Đạo Ấn Quang!

Nói thêm rằng, Nguyễn long Châu là một thanh niên yếu đuối ẻo lả, đáng sợ như liễu rủ, có vóc dáng là thiếu nữ yếu đuối hơn là một thanh niên. Năm

● Ngược dòng thời gian ● Môn đệ của Mười Trí cán bộ đặc trách tôn giáo Đảng Cộng Sản Đông Dương ● Lập Điện thờ Minh Vương có long, lân, quy, phụng ứng hầu, đi đâu cũng có hai con cộp làm vệ sĩ ● Lợi dụng danh nghĩa Đức Huỳnh Giáo Chủ ● Cao bá Hân lột mặt nạ bị Châu đâm chết cùng 20 cán bộ cao cấp Phật Giáo Hòa Hảo trong một đêm ● Trong khám sa kế Mỹ Nhơn, bị cai ngục dùng giây thung bắn vào «con cu» ● Đồng chí của lãnh tụ Hà thúc Ký ● Làm 50.000 biểu ngữ (10m x 2m) để quảng cáo cho Giáo Hội ● Giáo lãnh Phật Giáo Tứ Ân.

điều tra của LÃO TÔN

18 tuổi Giáo chủ đã lấy vợ, vợ Giáo chủ là một thôn nữ khá đẹp nhưng vóc dáng to hơn Giáo chủ nhiều. Sau 3 năm chăn gối, nàng khấn sửa túi cho Giáo chủ nàng đã sinh ra đời được 2 «Giáo chủ con», 1 nam 1 nữ đều không có khai sinh, Con cái như vậy nhưng trước kỷ luật sắt thép của Mười Trí, Mười Ngợi cũng phải dứt khoát ân tình theo đồng chí cán bộ cộng sản vào mặt khu học tập để trở thành một Giáo Chủ oai hùng như ngày nay.

Lập điện thờ Đức Minh Vương để ngự

Tuyệt tích giang hồ độ một năm, đột nhiên Mười Ngợi tái xuất giang hồ trong một cái động ở núi Cẩm. Nói cho dễ hiểu đó là một hang đá. Trong hang đá này với bóng tối mờ mờ ảo ảo của chốn thâm sơn cùng cốc vì thiếu ánh sáng mặt trời, Nguyễn long Châu đã lập một điện thờ có long, lân, quy, phụng ứng hầu.

Điện thờ này thiết lập như một sân khấu hát tuồng cải lương với những phong vẽ phối cảnh mà ta thường thấy. Với một hệ thống tuyên truyền rĩ tai quy mô, và bài trí khá khéo léo hòa hợp với khung cảnh huyền bí của vùng Thất sơn. Nguyễn long Châu bắt đầu cho rao truyền ở các vùng hẻo lánh mà đa số dân quê thất học là Đức Huỳnh Giáo Chủ đang ở trong đó.

Mặc dầu trong giới lãnh đạo cao cấp Phật giáo Hòa Hảo ai cũng biết Cộng Sản đã ám hại Đức Thầy, đề lũng đoạn tiêu diệt Phật giáo Hòa Hảo nên dù nghĩ Đức Thầy đã viên tịch nhưng vẫn phổ biến các nguồn tin bán chánh thức là Đức Thầy chỉ tạm vắng mặt để giữ vững mối đạo.

Tương kế tựu kế Nguyễn long Châu tung ra tin trên giới chức có thẩm quyền trong Phật giáo Hòa Hảo làm sao cải chính được. Do đó rần rần có đến hàng ngàn tín đồ tới sùng bái Đức Thầy, tìm đến Điện Minh Vương hy vọng được nhìn thấy Đức Thầy trước khi nhắm mắt lìa đời cũng hạ đạ.

Nguyễn long Châu đi đâu cũng có

hai con cộp theo làm vệ sĩ

Như đã kể trên, điện Đức minh Vương được thiết lập trong một hang núi. Cửa hang luôn luôn có «hai con cộp» đứng gác nên dù các tín đồ mộ đạo, mến thầy cũng không dám vào. Một chục người, một trăm người, rồi một ngàn người từ vùng đồng bằng kéo lên để được bề kiến Đức Thầy đàn ăn chực

nằm chờ, làm lễ cầu ở ăn chay năm đất niệm Phật xin sám hối với Đức Thầy cầu xin Đức Thầy sớm trở về với bốn đạo... Thành kính và tâm đạo của người dân thật không sao kể hết. Khói hương nghi ngút, sám hối, ăn năn, cầu xin, lòng chí thành, chỉ thành hết ngày này qua tháng khác, tạo nên khung cảnh vừa ồn ào náo nhiệt ở chốn thâm sơn cùng cốc, vừa thiêng liêng bao phủ chung quanh Điện Minh Vương trong đó Nguyễn long Châu đang trở tài diễn xuất dưới sự đạo diễn tài hoa của Mười Trí.

Với tài đạo diễn của Mười Trí thỉnh thoảng đêm khuya thanh vắng ngày rằm mồng một dưới ánh trăng mờ ảo của núi rừng «Đức Thầy» Nguyễn long Châu cũng ra khỏi hang động để phủ dụ bá tánh.

«Đức Thầy» Nguyễn long Châu cất một bước ra khỏi hang động đều có hai con cộp to bằng người ta đi hai bên làm vệ sĩ. Gầm gừ, nhe răng, lộ lưỡi đỏ lòm như muốn nuốt sống bá tánh, khiến bá tánh phủ phục nhắm mắt, hồn siêu phách lạc làm sao dám ngẩng đầu lên. Hai con cộp lồng lộn gầm thét, nhưng khi Nguyễn Long Châu «suyt» một tiếng là cả 2 con bèn ngoan ngoãn quí gối cúi đầu nằm ngoan ngoãn dưới tầm tay của Giáo chủ. Long Châu ma đầu lúc đó dưới sự đạo diễn của Mười Trí chỉ được nói một câu : «Thời mai về đi, rằng ăn năn sám hối Thầy tha cho các con». Ngấm ngấm một chút Long Châu ma đầu chỉ đại vào tin đồn nào đó hẹn giờ sừ giờ dần được vào Điện Minh Vương vì đã thật tâm sám hối. Nói rồi, Long Châu Giáo chủ mới lững thững đi vô, 2 con cộp cũng bắt đầu rùng mình lẹ bước đi theo Giáo chủ trở vào hang động.

Lệnh của «Đức Thầy» ban ra tin đồn ngoan đạo đầu dám cãi. Thế là đúng vào giờ sừ giờ dần vào triều kiến Đức minh Vương.

Rõ ràng hai năm rưỡi, hai con cộp dữ đang phủ phục bên Đức Minh Vương Nguyễn Long Châu để nghe kinh. Từng giọt nước mắt cộp chảy ra sau một bài kinh mà Long Châu ma đầu tụng đọc. Để sợ chưa! Hai tin đồn đánh phủ phục làm sao dám ngẩng đầu lên, cho đến khi ma đầu Nguyễn Long Châu dứt tiếng kinh, hai con cộp lại bắt đầu nhe nanh vuốt như muốn cào xé hai tin đồn đang phủ phục dưới bộ rùng. Nguyễn long Châu lúc đó lại dơ tay vỗ về hai con cộp ngổ ý thương

xót cho chúng chưa tu được thuần thành còn ham ăn thịt người. Dưới nhỡn lực và thuật pháp của ma đầu Long Châu, hai con cộp lại nằm yên. Lúc đó Nguyễn long Châu nhỏ nhẹ phủ dụ hai tín đồ rằng: « Thôi các con về! Thầy mừng cho các con ăn năn sám hối, cho thầy thăm bốn đạo, thôi các con về ». Trong không khí ma quái như thờ, trung cổ, hai tín đồ lấy lấy đề tên Ma đầu Mười Ngươi mà cư tướng là Đức Huỳnh giáo chủ.

Đạo diễn Mười Trí đã thành công, thế là tiếng đồn Đức Huỳnh Giáo chủ hiện đang lánh mặt cầu nguyện cho bá tánh vang dậy khắp miền Tây, do đó mọi quyết định cấp lãnh đạo Phật Giáo Hòa Hảo lúc bấy giờ đều không được các tín đồ triệt để tuân hành. Vì tin Đức Thầy sống còn đó, mọi quyết định quan trọng gì phải từ trong hàng động nơi Đức Thầy đang lánh mặt mới có giá trị và được tin đồ tuân theo.

Kế hoạch của Đạo diễn Mười Trí với tài diễn xuất của tài tử Nguyễn long Châu đã khiến hàng trăm ngàn người chết oan. Phật giáo Hòa Hảo ngày nay còn phải mang tiếng là một tôn giáo hiểu sát là do bàn tay của Mười Trí và Nguyễn long Châu.

Lợi dụng lòng tin ngưỡng cao độ biến thành mê tín rồi cuồng tín của người dân chất phác, Ng. long Châu ngụy danh Đức Thầy Huỳnh Phú Sổ nay phản điều này mai phản điều nọ, mà điều nào cũng đầy tình thần hiểu sát nhằm ác ý cả. Như tín đồ nào giết đủ 100 kẻ gian ác sẽ được thành phật, giết được 50 đứa gian ác phải thấy phản bạn thì sẽ biết bay, giết được một hai đứa gian ác kiếp sau sẽ thành con tiên cháu Phật, được nhập hội Long Hoa v.v...

Đại để cứ như vậy, với sự yểm trợ chặt chẽ của cán bộ Cộng Sản, giáo lãnh Nguyễn long Châu đã tạo ra biết bao nhiêu cuộc thảm sát để gây uy tín cho cá nhân mình và phá hoại Phật giáo Hòa Hảo một tôn giáo có căn bản vững chắc, có tinh thần chống cộng cực đoan.

Bị Cao bá Hấn bí thư Đức Thầy lột mặt nạ

Cao bá Hấn là một thanh niên tri thức, tiến bộ được Đức Thầy Huỳnh Phú Sổ tuyển chọn làm bí thư. Như bình với hình, Hấn theo sát Đức Thầy ngày đêm để làm việc, ghi chép những chỉ thị của Đức Thầy v.v...

Trước sự tác yêu tác quái của ma đầu Mười Ngươi, Cao bá Hấn quyết tìm ra sự thực.

Một hôm, đơn thương độc mã Cao bá Hấn bất thình lình đột nhập vào Điện Minh Vương để xem có Đức Huỳnh Giáo Chủ ở trong ấy thật không.

Cao bá Hấn sắp xếp kế hoạch tinh vi, đột nhập vào hang, rõ ràng thấy tên Mười Ngươi đang ngồi đọc kinh, có hai con cộp quý hai bên. Hai con cộp này có 4 bàn tay người ta lộ ra ngoài, Cao bá Hấn bèn nhanh như cắt nện hai con cộp này mỗi con một khúc củi vào đầu. Ngay đó, năm đuôi thẳng cẳng ra, đó là hai thiếu niên lứa tuổi 14, 15 phủ một lớp da cộp. Mười Ngươi hô hoán báo động, Cao bá Hấn bỏ chạy, cuộc rượt bắt sôi nổi xảy ra...

(CÒN NỮA)

Giữa những con ó Mỹ.

Giữa những con bồ câu Mỹ.

Bà Kỳ là một loài chim, một loài chim mà báo chí Mỹ gọi tên là Hoa Tuyết (Snow Flower).

Bà đã xuất hiện trên báo chí với nụ cười nào đó, với đôi mắt viền mi màu đậm, với sống mũi cao, với kiểu tóc ngắn gọn cong, với chuôi hạt trai giản dị, với chiếc áo dài hoa màu ngọc bích, và đôi khi với y phục Âu Tây mùa lạnh, với chiếc áo lông, với bộ đồ sần.

Và với một ngôn ngữ được xử dụng một cách khá thông minh trong những cuộc phỏng vấn của một số báo chí Mỹ.

Ở một lúc nào đó bà bỏ chiếc áo lông màu phớt xám để lộ chiếc áo dài màu la cây, và phát biểu:

« Nếu một ngày nào đó, một quốc gia cần đến sự trợ giúp của chúng tôi thì tôi rất sẵn lòng để nhà tôi ra đi giúp quốc gia đó... »

Với nét thoáng buồn và xúc động, bà đã nói về những người vợ đau khổ của các tù binh Mỹ:

« Tôi đã gặp một số các hiền thê của các tù binh Mỹ và tôi đã gửi đến họ những lời cầu chúc tốt đẹp nhất của tôi. »

Bà đã kể với dân chúng Mỹ về giấc mơ của bà:

« Giấc mộng của tôi là tìm kiếm hòa bình để có thể vui cảnh đầm ấm gia đình... Chúng tôi có chương trình như thế này... là một mai khi hòa bình, chúng tôi muốn có một mảnh đất nho nhỏ ở miền cao nguyên để chăn nuôi... »

Về Bà Kỳ, PTT đã phác vẽ một cử chỉ rất style bằng bộ râu kềm của ông rồi phát biểu:

« Chuyện nhà tôi đi Tokyo sửa mặt (1966) chỉ là một sự sửa sắc đẹp rất nhỏ không đáng kể. Chuyện nhà tôi sửa mặt cao là một chuyện hoàn toàn bịa đặt. Theo tôi, sống mũi cao là một cái gì bất thường đối với phụ nữ Á đông! »

Ông Kỳ dứt lời thì Bà nhìn sang ông âu yếm phát biểu:

« Tôi chỉ muốn làm đẹp cho riêng chồng tôi. »

Rồi Bà nói về vấn đề y phục:

« Tôi vẫn thường hỏi ý kiến chồng tôi mỗi khi may quần áo » Ông Kỳ bàn tếu:

« Nhưng ít khi nhà tôi nghe theo những lời cố vấn của tôi... Tôi cũng giống như một ông chồng người Mỹ! »

Bà Kỳ phản phục kích:

« Nhà tôi rất khoái một mini nhưng lại không muốn cho tôi mặc! ».

Trong một cuộc phỏng vấn khác của tờ The Evening Star; Bà Kỳ đã nói về trường hợp chiếc áo choàng lông của Bà:

« Tôi không có áo choàng lông. Ở nước chúng tôi chỉ có mưa nắng hạ mùa. Chiếc áo lông mà tôi mặc ở Hoa Thịnh Đốn là chiếc áo tôi đi mượn. »

Nhân dịp Bà cũng giải thích về vụ Bà thích mua sắm đó, nhất là hỏi Bà qua Pháp cùng PTT.

BÀ KỲ TRÊN BÁO MỸ

Phương Mai

« Đúng rồi tôi thích đi mua sắm. Mua sắm là chuyện của đàn bà mà! Nhưng không phải chỉ mua sắm cho riêng tôi mà là mua sắm cho nhà tôi, con tôi nhất là Ông nhà tôi. Ông nhà tôi rất lười về vụ này, Nếu tôi không mua sắm nhà tôi không có đủ quần áo mặc! »

Được hỏi tại sao một đôi khi Bà cũng mặc y phục Tây Phương, Bà Kỳ đáp: « Tôi cũng thích mặc quần áo Tây Phương vì dễ mặc và ấm hơn. Khi đi du lịch quần áo Tây Phương tiện lợi hơn. Áo dài khó đẹp với hàng quá đầy. »

Về nhà cửa, bếp nước, Bà Kỳ phát biểu:

« Tôi có thể làm bếp, nhưng quý vị phải hỏi ông nhà tôi thì quý vị mới biết tôi nấu ăn ngon hay dở. Tôi thường nấu những món đặc biệt Việt Nam cho gia đình tôi... Đồ ăn Việt Nam không phong phú như đồ ăn Trung Hoa nhưng cay và nhiều gia vị hơn đồ ăn, Nhật Bản. Ở Pháp người ta rất thích các món ăn Việt Nam. Có đến 300 tiệm cơm Việt Nam tại đây... »

« Tôi sẽ mua sách dạy trang trí nhà cửa vì tôi chưa chắc về khiếu thẩm mỹ của tôi lắm. Tôi chỉ mới dám thay màu tường và màu màn cửa nhà tôi thôi... Tôi muốn có một căn nhà nhỏ để dễ sắp đặt bày biện, nhưng tôi thích có một cái bếp thật lớn và đầy đủ tiện nghi vì tôi thích nấu ăn kinh khủng nhất là nấu cho nhà tôi. »

Bà Kỳ không phải chỉ làm bếp, Bà còn là một phi công phụ rất bỏ của PTT Kỳ, một phi công phụ không có bằng mà chỉ biết « kiểm soát » ông Kỳ (theo lời Bà)! Nghĩa là Bà chỉ biết kiểm soát đường bay của ông thôi! Bà cũng là một tay thiện xạ loại súng ngắn. Ông Kỳ nói về Bà như thế này:

« Tôi dạy Bà nhà tôi bắn súng lục. Bà nhà tôi là 1 tay súng rất được tuy không hạ nổi tôi. Nhưng bà đã hạ được Tổng thống VNCH trong một cuộc tỉ thí súng lục! »

Được hỏi tại sao Bà hay tháp tùng ông, ông Kỳ giải thích:

« Bà nhà tôi thường than phiền là ít khi tôi có mặt ở nhà, vì vậy tôi muốn có nhà tôi tháp tùng nếu có dịp... chúng tôi thường đi thăm các chiến sĩ ở các tiền đồn với nhau... chúng tôi đã từng suýt bị đạn địch... chúng tôi là những người rất may mắn... Giáng sinh 70 này, chúng tôi sẽ lại làm một cuộc thăm hỏi các anh em chiến sĩ... Và ngày đi không còn xa gì. »

Về hạnh phúc bà Kỳ quan niệm:

« Hòa bình — Một ông chồng tốt — Những đứa con tốt. Một cuộc sống giản dị. »

Về chiến tranh và Hòa bình, bà phát biểu:

« Cuộc chiến này đã kéo dài gần 40 năm... hơn cả số tuổi của tôi. Chúng tôi không phải là những kẻ xâm lăng. Chúng ta đều khao khát hòa bình. Chiến tranh là một thứ khủng khiếp. Nhưng nếu chúng tôi chấp nhận hòa bình lúc này, có nghĩa là CS đang suy yếu, họ muốn có thời giờ để chuẩn bị một cuộc chiến khác. Không thể có hòa bình không tự do. Sau đây là lý lịch rất mini của bà:

Sinh năm 1941 tại Hanoi.

Khi thân phụ bị ám sát Bà đi cư vào Nam 1954 và học ở một trường tư thục Đalat. Bà có 3 em trai. Thân mẫu bà hiện cũng ở Saigon. Trước khi lập gia đình với PTT Kỳ, làm nữ tiếp viên hàng không của Air VN, Bà có một con với PTT Kỳ... Bà cũng là Hoa Hậu của Air VN.

Và như vậy... bà được kể như là một trong những người đẹp của Giao chỉ, một người đẹp có chiều cao 1m67!

PHƯƠNG MAI

Số mạng

Cố Dược sĩ Nguyễn Cao Thắng, phụ tá của Tổng Thống Thiệu mới tạ thế. Đọc tin tức các báo nói về ông mấy thấy số mạng có lắm điều kỳ lạ.

Lúc sinh thời ông Dược sĩ Thắng và ông Phó Tổng Thống Kỳ chắc chắn là sung sướng. Có lần ông Kỳ đã chê tất cả các phụ tá của Tổng Thống, ông Thắng chẳng thể quên được. Nhưng tới khi ông mất, thì ông lại ngồi chung một chuyến máy bay với Phó Tổng Thống Kỳ. Thành thử ông Kỳ lại là người đưa xác ông Thắng về nước.

Nếu không phải số mạng thì sao lại có chuyện lạ lùng xảy ra như vậy.

Ông Dược sĩ Thắng khi xưa cũng là người giàu có và thế lực nhất nước, gia đình thân quyến đông đúc. Vậy mà khi ông mất đi thì ông lại chỉ có một mình với những người dưng. Cái đó cũng quả là số mạng nữa.

Nhân chiêm nghiệm về cái chết của ông cố phụ tá, Đạo Cấy càng cảm thấy trong thời buổi loạn lạc này dân ta không còn có cách tin tưởng nào hơn là tin vào số mạng, điều đó ta phải chịu.

Cái số đã định thì một anh lính đánh thuê như Bokassa cũng có ngày làm nên TT. Cái số đã định thì đang lưu lạc ở một xóm nghèo bồng có ngày thành « công chúa » của một xứ hột soàn.

Chỉ tiếc rằng chúng ta không có may mắn được tiết lộ thiên cơ để biết trước cái số của mình. Hoặc là chúng ta lại chỉ biết trước rằng cái số của mình tốt lắm, lúc nào cũng hên thắng quan tiền chức, của vào đầy kho, quyền hành lên như núi. Mấy anh thầy tướng thấy số cứ nói vậy và ta cứ tin tưởng.

Chớ nếu biết trước số mình cũng có ngày đi doong như ai, thì một ông bự sẽ biết treo ấn từ quan lui về ở ẩn trước khi bị thiên hạ tố là tham nhũng, một người đẹp sẽ kiếm lấy 1 tấm chồng yên phận trước khi bị tố là điếm đồng qui của ba bốn cái đầu tham nhũng.

Nay bản đạo xin có lời chân thành khuyên nhủ mấy ông lớn đã, đang hay sắp bị tố tham nhũng câu này:

Năm tới là năm con heo. Sấm Trạng Trình do ông Đạo Cấy giảng có câu rằng: « Heo ăn no rồi heo đi nằm ủn ỉn ». Nghĩa là lúc nào ta ních đầy rồi ta nên trở về vui thú điền viên, kiếm mấy tấc ruộng mang về cấy cho đã, người cấy bây giờ có quyền có ruộng là lo chi?

Nếu có ông lớn tướng nào bị tố tham nhũng thì lại càng nên rút lui ngay. Đừng sợ thiên hạ đàm tiếu rằng có tật giật mình nên rút. Cũng đừng có tự tha oan mình là « tự ý xin lui để cuộc điều tra thêm vô tư ». Ta chỉ cần nói là ta tin theo sấm Trạng Trình, tin theo lời giảng « Heo ăn no thì nằm ủn ỉn » thế là ta có chính nghĩa để rút lui vậy.

Ông Kỳ bá cáo

Trong màn ảnh ti vi tối thứ năm, PTT Nguyễn Cao Kỳ đã trình bày kết quả chuyến Mỹ du của ông. Khoan nhận xét về nội dung bài bá cáo, cứ nhìn vào cách trình bày thì ta thấy Phó Tổng thống có ăn

ÔNG ĐẠO CẤY

phải dưa của Mỹ, nói đúng hơn thì ăn phải dao và nĩa của Mỹ.

Vì mở đầu bài nói chuyện của mình, ông Kỳ bá cáo ngay bằng con số. Bệnh thích số là bệnh của Mỹ rõ ràng. Ông Kỳ cho biết rằng ông đã đi trên 20 ngàn cây số, dừng chân tại 11 thành phố, rồi các buổi phỏng vấn ông chiếu trên tivi có tới 10 triệu người coi. Toàn là con số lớn cả.

Cũng trong bài nói chuyện này, PTT Kỳ vừa trình bày kết quả sự thành công của ông đã thay đổi được cả nước Mỹ 200 năm văn hiến, ông vừa khuyên bảo đồng bào đừng chia rẽ, kỳ thị lẫn nhau, nhất là các tôn giáo và đảng phái.

Về đảng phái, ông Kỳ bảo: dù các đảng phái có bất đồng về chánh kiến, khác nhau về chương trình cứu nước cứu dân, nhưng cũng nên đoàn kết với nhau vì quyền lợi chung của quốc gia.

Nhưng tiếc rằng nỗi khó khăn chính của ta là các đảng phái thường giống nhau ghê lắm. Tất cả đều muốn bắt mấy cái ghế Tổng trưởng. Bất được rồi thì tìm cách chia sẻ mấy cái ghế con con bên dưới cho đàn em. Đảng ta vào ngồi đầy dẫy trong các bộ rồi thì phải tìm cách gây quỹ cho đảng, trước là giúp cho đảng thêm tiền hoạt động, sau là có hoa hồng.

Phó Tổng thống khuyên các đảng khác nhau cũng nên đoàn kết lại. Nay nếu họ giống nhau quá xá thì có cách nào đoàn kết được bi giờ?

Chuyện 2 ông Phó

Sau khi đi mua lưới Tô Tần ở đất Mỹ trở về, Phó TT Kỳ mở một cuộc họp báo Tân Sơn Nhất, và ông tuyên bố rằng: « Phó TT Mỹ Agnew tha thiết đến vận mệnh của dân tộc VN còn hơn cả một số người lãnh đạo của ta nữa »

Đó quả là một lời khen ngợi chí thành, ít có một chánh khách quốc tế nào lại khen ngợi một chánh khách nước bạn một cách nồng nhiệt như vậy, chỉ có điều ngạc nhiên là ông Nguyễn Cao

Kỳ mới chỉ du thuyết xứ Mỹ có 3 tuần lễ mà ông đã có được những nhân xét xấu xa như vậy. Trong khi đó thì ông Nguyễn Xuân Oánh là người đã từng du học bên Mỹ hàng chục năm, về nước được cất nhắc làm lên đến phó thủ tướng, thì ông Oánh lại có lần viết báo nói rằng: « Người Mỹ họ chỉ lo lắng cho quyền lợi riêng của họ mà thôi ».

Được biết ông Agnew yêu mến nước VN đến như vậy, chúng ta mới hiểu tại sao khi Phó TT Kỳ sang Mỹ, có đám sinh viên đi đón ông lại tương đối ngừ rằng: « Có Agnew rồi, không cần thêm ông Kỳ nữa ». Nghĩa là ở đó đã có một Phó TT tha thiết đến vận mạng dân tộc VN rồi, nếu có 2 ông Phó TT tha thiết cùng một lúc thì nhiều quá, e sợ có hại cho quyền lợi của người Mỹ.

Như vậy tức là dân Mỹ họ cũng nghĩ đến quyền lợi riêng của họ, họ thấy Phó TT Kỳ sang họ phát ghen, vì sợ bị san sẻ.

Để đáp lễ ông Agnew, có lẽ PTT Kỳ cần phải quan tâm đến vận mạng của dân tộc Mỹ nhiều một chút, gọi là có đi có lại mới toại lòng nhau vậy.

Phu nhân

Theo tin của một dân biểu, thì đại hội đồng Liên hiệp nghị sĩ Á Châu đã không chịu thông qua bản 16 dự án đúc kết của Đại Hội, lý do chỉ vì một số đại biểu tham dự Đại Hội bất mãn. Mà lý do khiến quý vị nghị sĩ các nước bạn bất mãn cũng chỉ vì buổi tối hôm trước, quý vị đại biểu được tổng thống Việt Nam Cộng Hòa mời dự tiệc mà các quý phu nhân thì bị bỏ quên không được mời.

Công phu của quý vị phu nhân theo chồng sang đây dự hội nghị để nâng khăn sửa túi cho các đức lang quân trong khi phục vụ cho toàn cõi Á Châu, công phu đó không phải là nhỏ. Vậy mà quý phu nhân lại bị bỏ quên thì thật đáng trách. Phải các hội nghị quốc tế, bao giờ người ta đã mời chồng thì cũng mời cả vợ. Các phu nhân đi theo trước là để săn sóc chồng, sau là để giao du với các phu nhân khác gia tăng tình hữu nghị. Đó là chưa kể, có lúc ông chồng ra trước công chúng, lỡ có bị đá đảo thì nếu có quý phu nhân bên cạnh cũng không có ai dám liệng cà chua và hột vịt.

Hơn nữa người ta đi dự hội nghị thường cái mục đích nhất là các sinh hoạt bên lề: tiệc tùng, tiếp tân, coi hát, coi tuồng, du ngoạn thắng cảnh v.v... Chẳng lẽ quý phu nhân đi theo chồng lại phải lẻo đẻo đi họp nghe bàn chuyện chánh trị, kinh tế, v.v... rồi tới cái tiết mục hấp dẫn là bữa tiệc, mà bữa tiệc Tổng Thống đãi phải là bữa tiệc to nhất, thì quý phu nhân lại bị gạt ra ngoài ai nhin nời?

Còn trong lúc ông chồng đi ăn tiệc yến thì bà vợ ở phòng phải lủi thủi xuống khách sạn, quán ăn ngồi đợi một mình sao?

Cho nên ta có thể đoán được phản ứng của quý phu nhân phải mãnh liệt lắm. Mà những người dân liên bị trút tất cả phản ứng lên đầu, chính là các đức phu quân đại biểu?

Thứ trưởng tương buổi tối hôm đó, quý vị đại

biểu trở về phòng, rượu say bí tỉ vừa mò vô thì bị ngay phản ứng! Chịu sao thấu?

Quý vị đành phải giận cá chém thớt mà làm reo không chịu biểu quyết thông qua 16 dự án đã được chấp thuận sẵn.

Chúng ta lại thêm một kinh nghiệm quý báu về quyền lực của quý phu nhân. Chỉ sợ rằng các phu nhân Việt Nam ta sẽ học tập kinh nghiệm này rất kỹ, rồi đem áp dụng thì nguy cho các quan lớn của ta thôi.

99,7 phần trăm

Tuần trước Đạo Cấy viết bài có nhắc đến TT Nguyễn Văn Thiệu, viết xong, bài mang lên máy chạy rồi mới loát mồ hôi, chỉ lo mình làm báo bị tịch thu.

Vậy mà sau không thấy Đới số 62 bị tịch thu. Có lẽ TT Thiệu không đọc. Mắt công lo sợ, bản đạo lại sinh ra giận TT. Có lẽ ông không chịu đọc báo của mình. Có lẽ ông chỉ nghe người ta báo cáo thôi. Vì dụ ông hỏi: « Báo Đới số này thế nào? » thuộc cấp báo cáo rằng: « Tối làm 199,7 phần trăm các bài trong báo Đới ông họ chảnh phủ, hoan hô TT, hoan toàn bình định rồi ». Thế là ông yên tâm, khỏi cần cầm tờ báo đọc nữa. Vậy có đáng giận không?

Trong lúc mang mỗi tâm sự ấy ra thổ lộ với vài người bạn có người nhân đó mời kẻ cho Đạo Cấy nghe vài chuyện vui trong cái bệnh bá cáo. Xin kể lại để quý vị cùng học hỏi, nhất là quý vị đang lãnh trọng trách trong guồng máy quốc gia, mà công tác bá cáo chiếm 99,7 phần trăm nhiệm vụ nặng nề.

Trong kế hoạch bình định hồi đó, người ta chia các xã ấp ra các loại A, B, C, D... để cho điểm theo kiểu Mỹ. Hạng A là tốt nhất hoàn toàn bình định, còn từ hạng C trở đi thì hơi mất an ninh v.v..

Người ta họp bàn, thẩm lượng các xã ấp và cho điểm, thí dụ xã này hạng A, xã kia hạng C, hạng E v.v..

Nếu 1 xã hạng D chẳng hạn, thì xã đó sẽ có khoảng 5 tên VC nằm vùng, đó là con số tiêu chuẩn. Muốn tiến lên hạng C, phải trừ 5 tên nằm vùng đó đi, thêm một điểm.

Kết quả của phương pháp thẩm lượng tiêu chuẩn

(Xem tiếp trang 49)

Lénine đã tuyên bố:

«Nghệ thuật cai trị không phải là một nghệ thuật bẩm sinh mà được tạo nên do kinh nghiệm.»

HÃY ĐÓN ĐỌC:

Thuật trị nước tại Liên Xô

do ĐẶNG TẮM dịch

Đề hiểu rõ thuật trị nước của Staline, Khrushchev cùng các nhà lãnh đạo Nga.

In đẹp, chữ mới, sách dày 600 trang, giá rẻ
Phát hành tháng 12-1970.

Người viết đều nhất, bắt bạc nhiều nhất thế giới...

HAROLD ROBBINS

tổ sư truyện dâm

bảy mươi triệu cuốn

vượt xa

ấn bản của Thánh Kinh

Ngọc thứ Lang

(TIẾP THEO)

Vì lẽ trên, đừng hy vọng tìm thấy bạc triệu trong két sắt hay trong chương mục ngân hàng của « nhà văn lớn » Robbins. Tiền mặt không bao giờ có mà chỉ có cả xấp, cả đồng « ngân phiếu lãnh sau, có bảo đảm » tính ra cứ ngồi không Robbins cũng « lãnh bạc góp tới ngoài 1990 mới hết !

Như vậy còn là gì nếu không phải là « dâm ăn lớn » ? Bộ các « giấy nợ có đảm bảo » kia không mang ra đầu tư vào một kế hoạch ra tiền chắc chắn nào đó sao ? Để ợt !

Đó là điều mà chưa nhà văn lớn nào làm được, ở Mỹ cũng như ở bất cứ nước nào. Dù là viết truyện đều.

Xin các cụ cứ việc mượn người sản xuất truyện đều...

Có phải bây giờ mới nảy nòi một Harold Robbins động đại bút... là viết đều đầu ? Còn Flaubert, còn Melville, còn D.L. Lawrence bỏ đi đâu ?

Có điều đại đa số các nhà điếm sách báo đều lên án TRUYỆN ROB-

BINS CÀNG NGÀY CÀNG ĐỀU ! Mấy nhà xuất bản ký giao kèo hệt với Robbins bên được dịp sửa ông : « Đồng ý là Robbins viết dâm nhưng không lẽ trên đời này chỉ có một mình nó là... viết được ? Thiếu gì... bao nhiêu thằng thất nghiệp biết viết dâm ? »

Do đó cả chục, cả trăm tay thợ viết đã được mượn để thử làm công việc của Robbins. Có gì mà khó ? Muốn đánh mạnh vào thị hiếu người được... còn gì ngoài SEX, ngoài SUSPENSE, có máu có nước mắt, có hiệp dâm bên cạnh khủng bố, ám sát ? Nếu cần cứ việc dựa theo một nhân vật tên tuổi nào đó... như Robbins đã mượn nhà ngoại giao Sở Khanh Nam Mỹ, gentleman Porfirio Rubirosa để tạo nên nhân vật Dax trong tiểu thuyết. Hay liều lĩnh chút nữa thì cho đại tay tổ Howard Hughes, « con người khó tính nhất nước Mỹ » quay cuồng chơi trong truyện Carpetbaggers (Bọn Chính Khử) như Robbins đã từng làm coi nào ?

Thực quả là dễ dàng, thằng viết văn có nậu ra văn dâm nào có khó

khăn gì ? Thằng nào đã đọc Leonard Lyons... chẳng lẽ ra được một đoạn văn... đều trên trung bình ?

Biết bao thằng đã được mượn làm công việc của Robbins thiệt nhưng rốt cuộc có thằng nào đạt được chút đỉnh gọi là ? Thét rồi dâm ngưng, cóc dâm thì nghiệm nữa... khác nào cái bể bàng của 1 gái nhà lành thấy chị em ta « bắt khứa » ngoài công lộ cũng bày đặt đứng cột đèn, khoe « hàng họ... » mà rút cục có kẻ nào « đi » đâu ? « Mao hóa » Robbins quả là một việc khó thực hiện...

Thấy Robbins nặn truyện dâm đều tay, dễ dàng quá một ông nội cũng xâm mình cho ra cuốn The King (Hoàng đế) và quảng cáo om xòm « đầy rẫy chất SEX, trung thực như còn 90 độ ». « Hoàng đế » đây đọc biết ngay muốn ám chỉ Frank Sinatra và được tô vẽ như một tay gang tơ siêu đẳng trong kỹ nghệ cầm ca coi vợ con người như cung phi mỹ nữ của riêng mình. Để nhất nhào vật là một tay dâm đẳng thì truyện hẳn là thiếu gì những cảnh tục tĩu, tồi bại, những chuyện phòng the

đốn mặt được thì vị hóa bằng thứ « ngôn ngữ văn chương hôm nay » ?

THE KING vừa tung ra thị trường chữ nghĩa là trống đánh, chiêng la om xòm tưởng chừng điếc tai thiên hạ. Nhưng cũng cứ chết yểu như thường... và điều trở trêu là tác giả Morton Cooper thì ai cũng phải nhìn nhận là « trêu chôn » Harold Robbins rất xa ! Một thầy, một trò... xét về óc tưởng tượng và văn phong ! Robbins tả dâm đầu ác liệt bằng Cooper vì đọc văn hạn ta nghe khoái lắm nhưng The King vẫn tất tở như thường và hơn nữa, chết không kèn không trống... y hệt như cuốn The Symbol (Biểu tượng) của thợ viết Bessie. Nền nhờ Bessie đã ma lanh vỗ ngay vai trò của một Marilyn Monroe, thêm rất nhiều mắm muối để MM đã khiêu dâm rồi... truyện Symbol còn kịch dâm đến gấp mấy lần. Nhưng đọc giả vẫn lơ đi, coi nó như không có mới thăm hại !

Thà nói phăng viết kiếm ăn còn đỡ khổ !

Bao nhiêu truyện dâm bắt chước theo Robbins là bằng ấy thất bại thảm hại. Trừ 1 trường hợp ma mãnh độc nhất của Sutton !

Henry Sutton tự nhận là rất cay cú vì Robbins. Nghiên cứu kỹ thị trường, thị hiếu... hẳn cho ra cuốn THE EXHIBITIONIST (Cổ gái ở trường), và chỗ tên tác giả bên đề một thằng vô danh nào đó, cóc ai biết đến. Và lại đọc cả truyện cũng cóc đoán được cô bé thích món cỡi trường, phở bày thân thể ngà ngọc cho chúng thưởng thức lip là con nhà ai.

Dĩ nhiên đọc EXHIBITIONIST mấy cậu choai choai phải nuốt nước miếng ngậm rồi. Nhưng truyện vẫn ế... cho đến khi các báo mở chiến dịch thử đoán xem tác giả viết về ai. Chứng Sutton « bắt mí » năng có thể là Jane Fonda và anh già dê khoái coi nàng cỡi trường không ai ngoài « bác » Howard tức tỷ phú Howard Hughes, bạn thân của « cao bồi già » Henry Fonda thì cuốn Exhibitionist bán chạy ầm ầm.

Sách còn chạy nữa, phát hành là hết ngay... khi Sutton tuyên bố : chính hắn viết ra và cũng cóc có thằng nào tên Sutton cả.

Ma tên thật hẳn là David Slavitt, thi sĩ đời quanh năm, vì cần tiền

● Xuất thân từ Viện mồ côi, đi ở đợ, khai gian tuổi đăng lính vẫn không xong ● Làm đủ mọi nghề, kể cả mua máy bay cả khổ chớ rau, tự mình lái lấy ● Năm 23 tuổi từng làm ra bạc triệu... song khánh tận tài sản vì một phát kỹ của ông Tổng Roosevelt ● Giám đốc hãng phim xoay nghề văn sĩ vì... « thiên hạ viết văn dâm dơ quá » ! ● 9 bộ truyện « hạ cấp » in 70 triệu cuốn, qua mặt cả Kinh Thánh ● Chưa viết 1 chữ đã có người « đặt cọc » 1 triệu đô, rồi 1 triệu 400 ngàn ● Đề tránh thuế cắt cổ dành cho trả góp lợi tức... tới 1990 chưa chắc đã hết !

quá nên phải viết truyện dâm và viết như thế đó, khỏi thêm bất chước ai ! Độc giả Mỹ khoái sự lạ đời lại càng chiều cổ mạnh nữa làm Exhibitionist bỗng một phát nhảy lên best-seller, bán chạy như điên. Thà cứ thú nhận là viết lấy tiền... độc giả lại chịu mua chẳng ?

Đòn của thi sĩ đời Slavitt độc thiệt... nhưng chẳng thể mang xài lần thứ hai. Chỉ có một « Exhibitionist » ăn khách và thế là hết ! Hiện tượng Robbins có phải để tái diễn đâu ?

Một... Henry Ford của làng văn Mỹ và thế giới

Những tay em của Robbins lớn hòng quảng cáo đàn anh : « một hiện tượng đặc biệt, một thứ Henry Ford của văn giới ». Một tay « thân lập thân », một cái máy kiếm tiền độc lập, cóc phải nhờ đến ai... kiếm tiền triệu nhờ nghiệp văn mặc dù cho đến năm 30 tuổi chưa thêm viết tới một chữ !

Sự thực là cho đến năm nay, vừa chẵn 53 tuổi... Robbins tuy chưa thể đạt được mức « Henry Ford của văn giới » như đàn em ca tụng nhưng thừa đủ tư cách để tự nhận « người kiếm được nhiều tiền nhất thế giới nhờ nghiệp văn » !

Xét ra ít người có một quá khứ khổ bằng Robbins. Ra đời tháng 5-1916 dưới cái tên của cha mẹ đặt cho là Harold Kane và... mở mắt ra đã thấy khung cảnh cô nhi viện. Được 1 gia đình Do Thái xin về nuôi, hẳn đổi họ Rubin và cho đến năm 1967 còn giữ cái họ này (viết văn thành công Rubin mới chuyển thành Robbins... nghe cho có vẻ Mỹ hơn !). Cuộc đời làm con nuôi, tuy có đỡ hơn ở viện mồ côi nhưng đầu sao cũng vẫn là... đi ở đợ.

Không chịu được cực khổ, mới 15 tuổi Harold đã « thoát ly » để đăng lính thủy. Đờilinh kéo dài gần 2 năm thì Harold bị « sút » ra khỏi quân ngũ vì âm mưu « ăn gian » tuổi bị cấp trên khám phá dễ dàng ! Ở lính ra, Harold không đủ can đảm mò về « mái nhà xưa » nên đành phải sống bằng đủ mọi thứ nghề. Thợ kỹ cũng mần, gác kho cũng OK..., miễn có tiền đủ sống và dư ra chút đỉnh để theo một cua... lái máy bay ! Hàng tiết vịt, phi công Harold bèn vay từ tung để mua bằng được một chiếc Waco cũ mèm để sửa sang lại, làm một thứ xe « bagac », chuyên chở từ gà heo đến rau củ để « kiếm chút lời đủ ăn » ! Cái gì có lời là chuyên chở gấp...

Và cũng như Henry Ford, cậu phi công kiêm chủ nhân chiếc Waco hạng bát lái lấy... đã làm áp phe như điên và dành dụm được tới bạc triệu. Mới 23 tuổi đầu đây ! Nhưng chỉ một cú áp phe đường trước Thế chiến 2 cũng đủ làm Harold Rubin ngất ngư. Nhà « kinh tài » non choẹt đã... khánh tận tài sản, xài đến đồng xu cuối cùng chỉ vì một phát kỹ tên của ông T.T. Roosevelt. Có gì đâu, đường nội địa đang giữ giá 4 đô 85 một bao 50 ký bỗng hạ giá xuống 65. Có 20 xu một bao thôi... nhưng cũng đủ để Harold sạt nghiệp !

Nhưng người đầu chịu khoan tay ? Người xông vào nghề điện. Ảnh Hollywood khi chưa đầy 30t. và từ chân thợ kỹ coi kho nhảy lên vai phó giám đốc hãng Universal, năm « tay hôm chia khóa » của công ty, kèm thêm Sở Thống kê Tài liệu. Chính nhờ những ngày rỗi rảnh, ông phó Giám đốc đã lục

lạ cả một kho chứa đầy bản thảo cũ mềm nhũng truyện phim hãng đã xuất tiền ra mua, nhưng không dám quay thành phim vì tội nó dở quá! Harold đọc bằng hết và nhận ra rằng người không viết thì thôi, nhưng đã viết thì phải bảnh hơn rất nhiều!»

Phó giám đốc Rubin tự nhận thấy văn tài mình còn «trên chân» mấy thằng viết truyện phim hạng bét Universal rất nhiều. Và một hôm ông phó cao hứng tập nghề viết lách!

1948: cuốn truyện đầu tay... dám có một nửa!

Cuốn tiểu thuyết đầu tay, dựa con đầu lòng của ông phó giám đốc làm gì chẳng có người mua... dù chỉ DÂM có một nửa?

Bề nào cũng ở vào cấp lãnh đạo nên nhà xuất bản lớn Alfred Knopf bèn mua gấp và cho nó ra đời dưới tên Never Love A Stranger (Đừng bao giờ yêu kẻ lạ).

Không hiểu sao Harold bắt được mạch độc giả khoái «đi tò mò vào đời tư» những nhân vật có tên có tuổi... nên ngay từ Never Love A Stranger, người đã nặn ra một nhân vật «thứ dư» Frankie Kane. Là ai thế, người ta xôn xao hỏi nhau? Ai mà bị xã hội này đưa đẩy từ một thằng cù lần lên đến ngôi vị cực cao của Ông Vua Sóng Bạc? Còn ai ngoài tay tổ gang tơ Frank Costello? Và còn 1 tí hào hùng của tác giả trong đó nữa chứ... vì Kane vốn là cái tên đích thực, cha mẹ đẻ của chính tác giả mà?

Cuốn Never Love A Stranger thành công có một nửa vì nó chỉ dám có 1 nửa, dám vừa phải thôi. Nhưng bi quyết viết truyện dám Harold đã nắm vững quá rồi! Chỉ việc cần cù xây dựng cốt truyện nghiên cứu cho đúng thị hiếu thời trang để sách tung ra là tha hồ hốt bạc. Từ 1952 Harold quả đã nắm trong tay chìa khóa thành công của loại văn chương bần!

Cuốn thứ 2 của Harold phải là một thành công vĩ đại. Người quyết định vậy và kỹ thuật gọi DÂM của người cũng đã... siêu đẳng rồi. Hướng hồ bên cạnh người còn cả nhóm chuyên viên «lăng xê» truyện, truyện phim? Và cả một công ty «làm ăn» đã đánh hơi thấy chất quyến rũ của văn bản mang tên Harold Robbins?

Vì vậy The Adventurors chưa in xong độc giả cả nước Mỹ đã ngửa cổ ngóng đợi rồi. Truyện DÂM đến nơi đến chốn... lại phải chờ đợi lâu là mới có thì làm gì chẳng được chiếu cố ào ào?

Lại nữa ê kíp chuyên viên của Harold lại ra sức gieo rắc những huyền thoại vô lý kinh khủng để người ta đọc và... cãi nhau chơi. Có phải Robbins có ma thuật không? Người chống Cộng bằng văn chương dám dăng và điệu Cầm linh thế nào cũng phải «a-giăng» sang «thịt» người như đã đập bẻ đầu Trotsky nam nào? Vì đọc văn người, cán bộ Đổ cóc mè Đảng nữa và sẽ học tập «văn chương» Harold Robbins thì còn gì là Đảng nữa, trời?

Đại để người tin, người cóc tin nhưng người người đều «học tập» tên Robbins thế là đủ rồi. The Adventurors có đủ mọi điều kiện để bắt khura và do đó, sẽ bắt khura như điên.

Nhưng huyền thoại hùng hồn sau đây thì Harold Robbins cam đoan là có thực và xác nhận quyết liệt với phái viên Playboy. Số là Robbins bắt người đọc chờ chán... rồi tình cờ mới có tin người mất tích... Người biến đi đâu? Sống hay chết. Đạo đó người ta đồn ầm cả nước Mỹ... cho đến ngày thành linh Robbins lần mò được trở về thế giới văn minh! Người ở đâu chui ra vậy? Người sang miền rừng núi xứ Colombia, len lỏi sống 3 tháng liền giữa đám thổ phỉ sơn cước khát máu.

Để làm gì thế? Còn hỏi! Để kiếm chất liệu sống thực, đúng 100% sự thực địa phương cho phần mở đầu cuốn trường giang tiểu thuyết dám số 1 thế giới chờ còn gì? Còn cuốn nào nữa, nếu không phải tập... The Adventurors?

Dâm trung dung... dâm cỡ Cộng hòa Nixon thôi!

Từ cuốn số 2... đến The Scarlet Letter, rồi The Carpetbaggers, nhà văn Robbins đã chiếm chức quán quân văn bần rồi.

Nhưng có thằng nào viết dám dám tự nhận mình khiêu dâm đâu? Tờ sư Harold Robbins cũng vậy, không những cố tình tránh né những cấm kỵ và cái nạn vác chiếu hầu tòa vì chất lượng 35 quá lố, người còn thẳng thắn nhìn nhận là có viết dâm song Dâm Trung Độ

(theo đường lối Trung Dung?) nghĩa là Dâm Vừa Phải kiểu đảng Cộng Hòa, cảnh Nixon trên địa hạt chính trường mà thôi!

Do đó có ai lỗi được Robbins ra tòa về tội xúc phạm thuần phong mỹ tục đâu? Còn lâu tay tổ mới dâm trắng trợn như cỡ Updike hoặc Philip Roth! Nghệ thuật Ý DÂM nghĩa là Ý Tại Ngôn Ngoại đã được xử dụng tối đa... và luôn luôn gieo vào đầu óc người đọc ý định ám chỉ một nhân vật thời danh nào đó. Ám chỉ thôi và ám chỉ nghệ thuật điều luyện với sự trợ lực của Sex, của Suspense, của Bạo Lực, của Đồng Tiền cộng thêm ít Thế Lực chánh trị nữa chớ. Với bằng ấy cái phụ lực, độc giả Mỹ luôn luôn khoái chí khi thấy hình ảnh của một ông lớn, bà lớn nào đó... và ông lớn, bà lớn cũng đều, cũng dâm dăng và cũng bần như chúng ta vậy. Có khi còn hơn nữa, truyện Harold Robbins tỏ vẻ đúng theo công thức đó!

xxx

Còn con người thực của Harold Robbins thế nào? Nó lạ lắm và lắm cảm vô cùng! Người có lệ để ra 8 giờ 1 ngày, không ngày nào bỏ sót để ngồi đầu hót nhảm với đám bà người bạn Ăng lê ở quán rượu ven đường hách nhất Nice. Người 53t, nhưng chắc nịch nịch, bạn đồ thủy thủ trắng tinh, đội mũ thuyền trưởng đang hoàng... để cùng với mấy gã bạn già nói chuyện tục tĩu. Đại để đoán xem em bé vừa đi qua có phải điểm chuyên nghiệp không vậy mà! Với Robbins thì đại đa số là điểm hết và chỉ 25 quan một cú là nhiều! «Em bé đảng kia cũng... chị em ta nữa kia. Tờ dám cá đấy» và cả bọn cười ha hả.

Có lần cả bọn không tin và ông nội Robbins bắt buộc phải chứng minh. Người lừng lừng bước tới... và trời ơi... chưa đầy nửa phút sau đã «bắt» được em bé về bàn cái một? Nhưng về bàn thì mặt người bồng thộn ra vì cái vốn tiếng Pháp của người không cho phép đấu nhiều với em bé! Em bé thì xài thứ Ăng lê ăn đông, gọi ly trà và tự nhận là nữ sinh viên Mỹ thuật 21t, xuống Nice chơi. Cả bọn tin 100% trừ Robbins! Người vẫn cho rằng em bé cốt điểm... chỉ 17t là

nhieu và «đi» một cú tối đa cũng chỉ 25 quan nặng.

Đĩ nhiên là Robbins «bắt gân» trúng boong!

Tay tổ truyện dâm nhận xét bèn nhon như vậy đó.

Trách nào trong tác phẩm, Robbins họa vai nào hết ra vai ấy, vô cùng đặc sắc... vì vô cùng NGƯỜI. Vì bản chất con người là DÂM nên qua ngòi bút của Robbins chúng đã quay cuồng vì SEX khiến người đọc phát chóng mặt và cũng quay cuồng theo cái nhịp SEX cuồng loạn mà chính Robbins ấn định cho họ!

Nghĩa là Harold Robbins đã hốt bạc vì đã ấn định được mức độ DÂM cho con người thời đại. Tất cả cũng chỉ để, như Nguyễn Du từng nói rõ: «mua vui một vài trống canh...» Và nếu có ra tiền càng hay. Tiền để ra tiền mà?

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM

NAM KÝ

(Của giòng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt)

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Của người giòng họ. Cũng được kể nghiệp phát triển tại các quốc gia cư trú Quốc ngoại.

— Dược liệu Sứ Xở (VN). Dồi dào khí lực «nguyên khí tạo hóa vũ trụ», khí thiêng Sông Núi (VN). Dược liệu sơn hà bảo vệ tiềm lực, gốc tính, Quê Hương Dân Tộc. Linh diệu phi thường.

— «Bí Pháp» gia truyền đặc biệt của giòng họ Nguyễn Quang ở BV.

— Dụng diệu khoa học, ÂM DƯƠNG LÝ, đồng phương linh động giữa: Vũ Trụ — Nhân Sinh (của Ý giới VN phục vụ Nhân Sinh) (Vũ Trụ, Nhân Sinh, Gia Đình, Tổ Quốc, Nhân Loại)

Nổi danh tại Nội Quốc năm 1965 (KS 1.387)

Tiêu trừ tận gốc mọi căn bệnh đau răng. Bỏ sinh lực răng. Già chưa rụng răng. (Coi toa rõ)

THUỐC HAY GIÁ RẺ: Phục vụ Quê Hương (VN), Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC: NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát, Quẹo (qua) Hậu Giang Rạch Cát, Ngã Năm, Mũi Tàu Phú Lâm Cholon. Thuốc Cao 50\$. Nước 35\$ sắp lên...

THƠ THƠ

KHÔNG TƯƠNG

Biết gì không em thấy gì không em
Có một thằng người mang tiếng
khùng điên

Chối bỏ học đường chạy lên rừng
núi
Kết đạn kết bom n ghê ngoa cười

Lóc thịt da người làm một trò chơi
Lấy sọ lấy xương làm mồi làm dùi
Nửa đêm một mình đem khua lóc

Trăm oan hồn đen từ miền địa
ngục
Rủ nhau trở về tung lửa hoa đăng

Này một bàn chân, này một bàn
chân
Ngạo nghễ cùng nhau hòa chung

Này một bàn tay kéo lê chùm
ruột
Trên con dốc mù thăm thăm hoài

Có bầy thú hoang chẳng nói năng
gì
Đang gục đầu nghe lời kinh sám

Hãy cười lên đi cười lên thật vội
Cho vỡ mộng thiên đường huyền
thoại xa xăm

Vô lương không ngờ địa ngục
trăm năm
NHƯỢC THU

THIỆU NỮ TRONG VƯỜN XUÂN

Vườn chiều trắng ngủ đáng lý cơ
khói lưa diu sương trắng lững lơ
tay ngọc em vin cành hái trái
hoa đào vườn luống tóc nhung tơ...

Em tuổi trắng tròn mộng sáng trưng
lời chim ru gió thổi hương rừng
lao xao đầu cỏ hôn mòn gót
em bước vào thơ ngọc kết vần...

Em cất lời ca lên đỉnh cao
sườn non tượng đá vẫy tay chào
mưa xuân chợt mát vừa tia mắt
chiều cũng say quên tất nắng chiều.

Em xuống dòng xanh vốc nước
trong
sương mưa thừa giọt trắng pha
hồng

tình thu ánh sáng cười rung nằng
da thịt triều thiên mặt Á Đông

Từng mảnh y trang mở mắt nhìn
thiên nhiên về mở dáng tinh anh
em soi cảm xúc đầy tay với
trắng sáng hồn trắng có trư tình?

Tôi đứng bên bờ khát cháy môi
năm năm lưu lạc bốn phương trời
vườn em trái cấm thơm mùa mới
xin hái vàng trắng mở tiệc mời...

TỔ LỮ

NỬA ĐÊM VỀ THÀNH PHỐ

Đêm tôi về với phố này
biên sâu như mắt em ngày trẻ thơ
mái hoang ngút ngút sương mù
hồn hoang cát lạnh bên bờ biển xa

Phố dài lớp lớp mưa qua
bàn tay chinh chiến xóa nhòa
tuổi tên

đếm từng nỗi chết trong tim
đêm đen vô giác bình yên ngàn đời

Xin đem tuổi trẻ theo người
bước chân vấy máu môi cười
héo hon

rã rời mười ngón tay thon
gục nghe năm tháng mỗi mòn vẩy
quanh

NHỊ THU
tuy Hòa 16-11

KHA TRẦN ÁC

Trí thức báo động

Vụ Y sĩ Thiếu tá Phạm v Lương cầm lựu đạn tháo chốt, tuyệt thực tại Hạ viện, có một điểm đặc biệt. Điểm đặc biệt là từ trước đến nay người ta vẫn cho trí thức là những phần tử nhát gan, chỉ biết nói dóc hò hào người khác bạo động hy sinh thì tài số dách, còn riêng cá nhân mình thì không muốn mất 1 cái lông chân. Chủ nghĩa của trí thức là hai chữ « bình an » là « vợ đẹp con khôn » là « xe hơi nhà lầu » là « tiền tài danh vọng ». Phạm v Lương có 1 vợ, 7 con, ngoài Lương Thiếu tá, mỗi tháng còn kiếm thêm 1, 2 trăm ngàn tiền khám bệnh riêng. Vậy mà nhất đán Lương bỏ hết, để ăn thua đủ với tham nhũng là đã ăn thua đủ với tham nhũng là cầm chắc cái chết trong tay. Kể cũng là điều lạ !

Nhưng nghĩ kỹ thì chẳng có gì lạ.

Trong tình trạng không lối thoát, trong tình trạng tuyệt vọng của Lương là một hành vi tất nhiên phải xảy ra những người còn đòi chút tâm huyết như Lương, ngoài đường lối bạo động, ngoài đường lối tự sát, không còn đường lối nào khác.

Báo Chính Luận trong mục « ý kiến » đã phê bình hành vi của Lương như sau :

« Đó là một hành động gan và đẹp. Gan, rất gan nửa là khác, vì với một trái lựu đạn còn nhay nguyên thì chỉ cần một sơ sẩy vì một nhọc gây nên, cũng đủ đưa tới cái chết thê thảm. Đẹp, rất đẹp vì chẳng có gì oai hùng có thể sánh với sự đơn độc chiến đấu chống với một kẻ thù mà theo

lời đồn thì cực kỳ vĩ đại, cực kỳ gian ác, là các đảng lãnh đạo và toàn bộ đảng tham nhũng hiện đang ngự trị tại Việt Nam.

Nhưng chờ đợi ở hành động gan và đẹp kia một vài kết quả cụ thể, dù chỉ nhỏ nhen, là điều không thực tế. Có lẽ Y sĩ Thiếu tá nọ cũng đã biết trước như vậy nếu ông không nặng máu nghề sĩ trong người mà lấy mạng làm thực ».

Và bài báo kết luận :

« Trong tình thế mà nhìn đâu cũng chỉ thấy chán chường, chỉ bất thường của Y sĩ Thiếu tá nọ cũng như một cái nguyền vao bầu không khí vẫn dục ».

Đúng lắm. Hành vi của anh Lương chỉ là một cái « nguyền ». Lương biết hơn ai hết, và Lương cũng không phải thứ nghệ sĩ lấy mộng làm thực. Nhưng Lương vẫn không thể không « nguyền » vì ngoài cách « nguyền » không còn cách gì khác.

Cách đây 10 ngày, anh Lương từ miền Trung vào, tới nhà Đầu Gối tâm sự rằng để thúc đẩy nhóm HT Nhơn làm cách mạng thực sự, và để thức tỉnh mọi lương tâm, anh dự tính làm một chuyện bạo động rồi tự sát.

Đầu Gối là đứa nhát gan, nhưng lại thích trò bạo động, thấy anh đòi bạo động thì khoái quá, Đầu Gối nói với anh :

— Tôi tiếc tôi không đủ can đảm để làm như người bạn của anh văn hào Nhật Mishima vừa đây, khi Mishima mổ bụng để chống tham nhũng chống xã hội thối nát, xuống dốc, người bạn của Mishima

đã chặt đầu Mishima rồi mổ bụng chết theo. Tôi không đủ can đảm chặt đầu anh, rồi chết theo anh nên tôi không dám tán thành ý kiến của anh. Nhưng nghĩ kỹ thì ngoài con đường bạo động, tự hy sinh không còn đường nào khác, trong tình thế này...

Nhưng dù sao, vụ Phạm v Lương tuyệt thực là một triệu chứng báo một chuyển hướng mới của giới trí thức, đã đến lúc giới trí thức không còn khoanh tay chờ suông hò hào suông. Giới trí thức phải làm cách mạng thực sự, phải bạo động, để tồn tại, để khỏi bị tiêu diệt.

Đốt được tìm người sạch

Nhân vụ Phạm v Lương tuyệt thực, một nghị sĩ, bạn của Đầu Gối nói với Đầu Gối :

« Tôi không phủ nhận anh là người có lòng với đất nước, nhưng anh có một cái tội rất lớn đối với quốc gia, dân tộc : Là từ trước tới nay, ngồi bết của anh đã bôi bẩn gần hết những nhân vật của đất nước, Thành ra chúng ta không còn ai. Tất cả đều ghê tởm. đều đáng khinh, đáng nhò vào mặt. Cái nguy là ở chỗ đó. Toàn bọn lưu manh cả, thì còn biết tin vào ai. Biết lấy ai lãnh đạo đất nước, biết lấy ai làm gương sáng cho đám hậu sinh theo. Anh đã phá hoại nhiều hơn xây dựng. Tội lớn của anh là ở chỗ đó.

Đúng, Đầu Gối biết tội của mình lắm. Nhưng bảo Đầu Gối thiếu xây dựng, không khen ai thì hơi oan. Đầu Gối cũng xây dựng lắm chứ — Chẳng hạn xây dựng cái lo ngại ở Kiên giang nhưng người ta có để cho mình xây dựng đâu ! Đầu

Gối cũng khen, cũng đề cao rất nhiều người. Chẳng hạn người đẹp Tivi Mai Liên ! Và ngay từ giờ phút này Đầu Gối xin đề cao, một vài công cuộc, khen một vài nhân vật để chứng tỏ tinh thần phục thiện của mình.

Bắt đầu là vụ « Quảng Ngãi Nghĩa Thực ». Anh Nguyễn Liệu, Người đã nổi tiếng một thời về vụ gọt đầu tham nhũng ở Quảng Ngãi vừa tới thăm Đầu Gối, cho biết anh rất tán thành chủ trương của nhóm Hà Thúc Nhơn và anh cùng một số anh em tâm huyết ở Quảng Ngãi đã thiết lập được Nghĩa Thực ở Quảng Ngãi lấy tên là « Quảng Ngãi Nghĩa Thực ». Trường có hai ngàn học sinh, hàng trăm giáo sư đều dạy không lấy thù lao, và các học sinh đều khỏi phải đóng học phí. Trường có chủ trương vun trồng tinh thần dân tộc, tinh thần quật khởi cho các em mầm non của đất nước. Quảng Ngãi Nghĩa Thực là thí điểm đầu tiên của nhóm anh. Rồi đây, các anh sẽ cố gắng thành lập tại mỗi tỉnh một Nghĩa Thực tương tự. Anh yêu cầu báo Đời tiếp tay với các anh trong công cuộc này.

Đầu Gối khoái quá, hứa với các anh là sẽ ủng hộ hết mình, không phải chỉ ủng hộ suông, mà ủng hộ một cách thiết thực, cả tinh thần lẫn vật chất. Không phải chỉ ủng hộ, mà còn lăn lộn vào làm việc với các anh, tiếp tay các anh. Ít ngày nữa, Đầu Gối sẽ ra Quảng Ngãi thăm Quảng Ngãi Nghĩa Thực.

Đầu Gối kêu gọi các bạn hãy ủng hộ công cuộc của anh em. Đây là bước đầu của một cuộc Cách mạng toàn diện, Cách mạng từ tâm hồn, từ bản thân, một cuộc cách mạng văn hóa khơi nguồn cho cuộc cách mạng chính trị.

35 người sạch nhất nước

Để chứng tỏ thiện chí của mình Đầu Gối đã đề nghị báo Đời làm một số báo lấy chủ đề là « 35 người sạch nhất nước » mục đích là giới thiệu một số người sạch của đất nước. Vậy bạn biết người nào sạch trong mọi lãnh vực, hoặc quân nhân, hoặc công chức, hoặc giáo sư, bất cứ làm nghề gì, bất luận địa vị cao hay thấp, mà trong sạch, liêm khiết có nhiều đức tính đáng đề cao

(Xem tiếp trang 48)

THÔNG CÁO

CỦA NHÓM HÀ THÚC NHƠN

v/v Bác sĩ Lương tuyệt thực

1.— Ngày 5-12-70 trong một phiên họp thu hẹp của Ban Thường Vụ Nhóm Hà Thúc Nhơn, thiếu tá Bác sĩ Quân Y Phạm văn Lương, ủy viên thường vụ của Nhóm đã đưa ra đề nghị xin được tự sát để cảnh cáo chính quyền dung túng tham nhũng hoành hành và thức tỉnh mọi lương tâm nhưng đã không được Ban Thường vụ chấp thuận vì cho rằng hành động tự sát đầu sao cũng chỉ là một hành động tranh đấu tiêu cực.

2.— Ngày 9-12-70, hồi 19g30 nhân lễ 100 ngày Hà Thúc Nhơn, Nhóm đã tổ chức tại võ đường Vovinam một cuộc họp các thân hữu để tưởng niệm vị Bác sĩ quá cố. BS Lương đã nói chuyện về đề tài « Con người và vụ án Hà Thúc Nhơn ». Cuộc họp đã bị nhân viên công lực đàn áp, lập biên bản và đòi bắt những người tham dự. Trước sự đàn áp này, hồi 22g30, Bác sĩ Lương với trái lựu đạn rút chốt trong tay, tuyên bố khởi sự cuộc tuyệt thực vô hạn định tại thêm Quốc Hội, đòi gặp Tổng thống để yêu cầu thanh lọc hàng ngũ, loại trừ những thành phần thối nát bao vây Tổng thống.

3.— Chiều ngày 10-12-70 lúc 5 giờ, Trung tá Ngọc thuộc Phủ Tổng thống đã cho xe đến Quốc Hội mời BS Lương vào gặp Tổng thống. Tổng thống tiếp BS Lương lúc 18g20. Trong dịp này BS Lương đã thay mặt Nhóm đưa ra bốn yêu sách :

- a) thanh trừng bốn tướng lãnh.
- b) cách chức một số viên chức thiếu trách nhiệm trong vụ Hà Thúc Nhơn.
- c) thanh lọc bộ máy chánh quyền bằng cách mời những người trong sạch hợp tác.
- d) chính quyền phải dựa vào thể nhân dân chứ không phải thể ngoại bang.

4.— Trả lời bốn yêu sách trên đây của Nhóm, Tổng thống cho biết các điều dưới đây :

- a) Về trường hợp bốn tướng lãnh, Tổng thống đưa ra những lý lẽ có ý bao bọc các tướng này.
- b) Về trường hợp các viên chức thiếu trách nhiệm trong vụ Hà Thúc Nhơn, Tổng thống đã chứng tỏ phần nào thiện chí và đòi phải trưng bằng cứ để Tổng thống đủ tài liệu quyết định.
- c) Tổng thống hứa sẽ tìm và mời những người trong sạch cộng tác.
- d) Tổng thống nói rằng bao giờ chính quyền cũng dựa vào hậu thuẫn của nhân dân.

5.— Do đó, BS Lương buộc lòng phải tạm ngưng cuộc tuyệt thực kể từ 20g ngày 10-12-70 để sưu tập hồ sơ cần thiết trình Tổng thống.

6.— Tùy theo sự giải quyết của chính quyền sau khi BS Lương trình hồ sơ, Nhóm Hà Thúc Nhơn sẽ quyết định thái độ.

Saigon, ngày 11 tháng 12 năm 1970
Nhóm HÀ THÚC NHƠN

SINH HOẠT

VĂN HỌC

NGHỆ THUẬT

□ HẢI-LƯU

Nữ họa sĩ Bé Ký

TRANH LỰA VÀ HOẠT HỌA

Sau gần 20 năm bắt đầu vào nghề vẽ, Bé Ký không thể nhớ mình đã vẽ bao nhiêu bức tranh không kèn hững phác họa vẽ thử, có lẽ trên một ngàn bức.

Lần triển lãm thứ 16 của nữ họa sĩ tại trụ sở Pháp Văn Đồng Minh Hội, đường Gia Long Saigon vừa qua Bé Ký trưng bày 37 bức tranh lựa và 5 bức hoạt họa. Phòng triển lãm khai mạc vào ngày 4-12-1970, thì ba ngày sau, khi chúng tôi tìm chị tại phòng tranh hầu hết các bức tranh trưng bày đã có người ghi tên dành phần, Bé Ký cũng là họa sĩ trẻ Việt Nam bán được nhiều tranh nhất từ trước đến nay.

Sở trường của Bé Ký vẫn là tranh hoạt họa. Những nét đen mực tàu nổi bật trên nền trắng diễn tả các cử động, hình dạng của nhân vật, một nét chân dung hay một dáng người nằm nghỉ, một người gầy gò đang nâng bát cơm lên miệng, hay hai ông bà già đang đùa nhau đi, tất cả đều đầy những nét linh hoạt, mạnh mẽ, phóng túng và luôn luôn có chút vẻ hài hước nhẹ nhàng.

Nét vẽ của Bé Ký mạnh dạn và đơn sơ, trông như là họa sĩ chỉ cần đặt bút xuống và đưa một đường tay là các đường nét đã nhịp nhàng hiện lên tạo nên một hình ảnh sống động.

Nhưng những nét đơn sơ mạnh dạn đó cũng do là kết quả của một công trình luyện tập công phu để quan sát, chụp lấy các hình ảnh bằng con mắt thông minh, ghi chép và chọn lọc.

Tranh lựa của Bé Ký mang dấu vết của tranh hoạt họa. Dù họa sĩ đã phủ lên những đường nét các khoảng màu sáng tối nhưng các đường nét vẫn còn nổi bật lên như là yếu tố chính của bức tranh. Nếu bỏ tất cả màu sắc đi thì riêng đường nét còn lại vẫn tạo nên một bức tranh riêng.

Bức tranh số 25 mang đề tài Đốt Pháo là một tác phẩm đặc sắc trong phòng tranh Bé Ký kỳ này. Họa sĩ mô tả một chú bé đang chăm lửa vào ngòi pháo, và mấy cô chú khác tay thì bịt tai, chân nứa co lên muốn chạy, nửa nhấc xuống muốn dừng lại, mình quay đi nhưng mắt vẫn ngoái nhìn cái pháo sắp nổ bùng.

Chúng ta phải ngắm kỹ những con mắt của các nhân vật diễn tả dưới ngòi bút Bé Ký. Luôn luôn có những dấu chấm, những nét nhoè tài tình, có con mắt rõ ràng là một cái dấu hỏi trợn lên như tò mò, như kinh ngạc.

Những nét cằm, những nét miệng, những bàn chân cũng là các nét đặc sắc dưới ngòi bút Bé Ký, mà khó lòng một họa sĩ nào có thể đạt tới mức độ tự nhiên và sống động đến thế.

Trẻ thơ—Người già—tình ấp ủ

Những người đã xem tranh Bé Ký từ trước đến nay có thể đều nhận thấy họa sĩ luôn luôn mang một thế giới theo mình; như toàn những người thân thuộc: những người già, trẻ thơ, mẹ bé con, chị che chở cho em, những cảnh sinh hoạt ngoài đường phố: cô xe thồ mốp, gánh hàng rong, người chạy loạn.

Bé Ký hình như bị ám ảnh bởi tình ấp ủ. Riêng trong phòng tranh kỳ này, những bức Che Mưa (số 22) Diu nhau (số 37) Âu yếm (số 16) Mẹ và con (số 5) v.v. đều diễn tả những cử chỉ che chở, những hình ảnh đầm bực.

Họa sĩ cũng luôn mang lên khung lựa, nền giấy hình ảnh của những người nghèo khổ. Bức hoạt họa Đói (số 38) là hình ảnh của một người đàn ông gầy gò đang nâng bát cơm lên miệng. Các nét mực tàu như đều rướn lên trong dáng điệu của một người háo hức vớ được chén cơm. Chúng tôi nói đùa: «nếu chị tặng bức tranh này cho tổ chức văn hóa Liên Hiệp Quốc để họ in làm bưu ảnh bán lấy tiền cứu trợ nạn đói tại Đông Hồi thì chắc họ sẽ mừng lắm».

Thế giới trong tranh của Bé Ký phản ánh phần nào cuộc đời của họa sĩ.

Chị cho biết bức Diu nhau (số 37) mô tả một bà già đang cố dìu một ông già bước đi, chính là hình ảnh mà chị đã «chụp» được trong những ngày loạn tét Mậu Thân ở đô thành.

Hầu hết các bức tranh Bé Ký đều do họa sĩ vẽ tại chỗ. Nhất là trong những năm Bé Ký bắt đầu sáng tác để đem triển lãm, vào các năm 1955, 56, 57. Đó là thói quen của cô gái 16 tuổi, ôm một tập tranh và giấy croquis, một hộp bút chì màu và than lang thang trên đường phố Saigon. Đường phố là thế giới đầu tiên của Bé Ký.

Bé Ký kể rằng có nhiều lần, trong lúc mang tranh đi bán dạo trong thừa hàn vi, 16, 17 tuổi, chị dừng chân nghỉ ở một tiệm cà phê, hủ tiếu bình dân, nhìn thấy một ông khách thuộc giới lao động vừa ăn xong bữa cơm trưa nghèo nàn, ngồi dựa đầu vào cột tiều tiều ngủ Bé Ký lấy giấy và bút chì ra vẽ ngay một bức tranh hoạt họa. Khi «người mẫu» tỉnh ngủ, thì cô họa sĩ nhỏ nhắn mang bức tranh tới cho coi, ông khách ngạc nhiên và khoái trá nhìn hình ảnh của mình, và nhất định đòi mua.

Hiện nay, đã bận rộn với công việc gia đình, nhưng nữ họa sĩ có khi vẫn nổi hứng đi lên tận Thủ Đức vào các thôn xóm để ngắm nghía một đàn trâu quan sát từng dáng điệu của từng con trâu để lấy phác họa.

Những phác họa đó sẽ dùng làm chất liệu để chị tạo nên cái bức tranh cảnh đồng quê hiện đang trưng bày.

Hè phố Hải Phòng tới lễ đường Sài Gòn

Trong phòng tranh Bé Ký, họa sĩ Hồ Thành Đức chồng của nữ họa sĩ, chỉ cho chúng tôi coi mấy bức tranh và nhận xét: «Anh có thấy, Bé Ký vẽ một bà già miền Nam, một đứa bé chăn trâu miền Nam, nhưng mà nưòi nào tinh mắt thì vẫn thấy nét vẽ chứng tỏ người vẽ là người gốc ở miền Bắc».

Bé Ký gốc người Hải Dương, nhưng gia đình lưu lạc và chính chị đã được sinh ra tại ngoại ô thành phố Hà Nội vào ngày 25 tháng 11 năm 1939. với cái tên Nguyễn thị Bé.

Nguyễn thị Bé ra đời trong một gia đình nghèo nàn, rồi lại mồ côi sớm. Theo lời một người thân kể lại, thì Bé Ký đã thất lạc cả gia đình chính trong vụ đối kháng khiếp năm Ất Dậu (1945).

Thời thơ ấu, Bé Ký sống ở thành phố Hải Phòng nhờ mấy người trong họ. Rồi chính tại Hải Phòng, vì mê tranh, Bé đã tới ở với gia đình họa sĩ Trần Đắc người mà tới nay chị vẫn coi là nghĩa phụ.

Bé Ký kể rằng chị mê vẽ ngay từ hồi nhỏ, tập vẽ trước khi tập viết, thấy sách có hình ảnh thì dỡ ra coi và bắt chước vẽ mấy hình con chim con cò.

Trong thời gian ở nhà họa sĩ Trần Đắc, Bé Ký đã bắt đầu tập vẽ, nhưng cô bé 11, 12 tuổi cũng phải ôm một hộp gỗ «hàng xén» đi bán dạo trên các đường phố Hải Phòng. Một lần, buổi trưa, cô bé ngồi nghỉ trên một cầu thang cao, đầy ồ ồ hồ lau buôn bán, đặt hộp hàng hóa trên đùi, dở giấy bút ra vẽ. Trong lúc mê mải vẽ, hay vì mỗi một ngủ gật không biết, cô bé đã sên chân ngã từ mười mấy bậc thang lầu xuống đất, một lọ nước hoa nhỏ bẽ vụn dẫm vào cánh tay cô họa sĩ, bây giờ vẫn còn sẹo.

Năm 1952, theo gia đình họa sĩ Trần Đắc vào Nam, cô Bé vẫn phải tiếp tục đi bán hàng rong ngoài phố nhưng cô đã bắt đầu bán tranh, và các bức tranh của chính mình. Khi phải ký tên dưới các bức tranh đầu tiên, cô không chọn một biệt hiệu nào khác, chỉ cần ký cách chân phương rằng: Bé ký. Thế là cái tên Bé Ký ra đời.

Cái tên đó bắt đầu xuất hiện một cách trang trọng trong một phòng triển lãm và bắt đầu nổi tiếng từ năm 1957.

Cuộc triển lãm đầu tiên đó đã được các giới thường ngoạn hội họa tán thưởng, các báo chí ca ngợi. Tập san Trẻ là tờ báo đầu tiên giới thiệu đầy đủ các hình ảnh của nữ họa sĩ dưới ống kính Nguyễn Mạnh Đan vào số ra mắt, năm 1957.

Sau khi nổi tiếng và tranh bán được nhiều, Bé Ký vẫn tiếp tục lang thang đi vẽ và bán tranh trên các lễ đường Tự Do, Lê Lợi, Nguyễn Huệ. Cho đến khi vì những sự bất đồng với gia đình, Bé Ký đã đi tạo một đời sống tự lập với hai bàn tay trắng.

Những tờ báo ngoại quốc Tranh giả ở Sài Gòn Chợ Lớn

Nhưng riêng hai bàn tay trắng của Bé Ký cũng là một sự nghiệp.

Chỉ cần một tờ giấy trắng, một màu bút chì, Bé

Nữ họa sĩ BÉ KÝ

Ký lại bắt đầu cuộc đời mới và tiếp tục nghề vẽ như một thú vui, một sự thỏa mãn tinh thần và một cách sống.

Tuy là một họa sĩ bán nhiều tranh bậc nhất trong các họa sĩ trẻ, Bé Ký hiện nay vẫn sống trong một căn nhà nhỏ bé trong ngõ hẻm ở đường Trương Tấn Bửu, với chồng là Họa sĩ Hồ Thành Đức và 2 con trai, 1 con gái.

Nhiều nhà báo ngoại quốc đã tới thăm, phỏng vấn Bé Ký và chụp hình căn nhà nghèo nàn đó.

Bé Ký cũng là họa sĩ trẻ được nhắc nhở nhiều nhất trong các báo ngoại quốc hiện nay.

Tờ báo Nhật Yomiuri Shimbun, năm 1966 đã viết một bài về Bé Ký với hình ảnh đứa con đầu lòng. Tờ Les Lettres francaises số ngày 8-8-1963, trong bài viết về Hội Họa Việt Nam Hiện Đại (la Peinture contemporaine au Việt Nam) của Michel Abrar cũng in hình một tác phẩm của Bé Ký. Michel Abrar đã dành một đoạn dài trong bài để giới thiệu tính chất độc đáo trong nét vẽ Bé Ký, mà ông nhận thấy có vẻ hài hước, dịu dàng và thơ mộng (l'ironie, une certaine tendresse, une touche de poésie). Cuối năm 1968 một hội sinh viên Nhật Bản tổ chức cuộc triển lãm về Việt Nam, với nhiếp ảnh, hội họa và âm nhạc, bức tranh Bé Ký đã được dùng để làm bìa tập tổng mục và được tờ báo the Geijutsu Seikatsu in lại trong số 3 năm 1970.

Những người ngoại quốc thường tìm đến tận xưởng họa riêng để mua tranh Bé Ký. Đa số là người Pháp rồi tới người Đức, Ý... chỉ có một số ít người Mỹ.

Bé Ký cười cho biết: «Người Mỹ thường mua phải những bức tranh giả, ký tên tôi, bày bán ở lễ đường Lê Lợi, hay các cửa tiệm Tàu trong Chợ Lớn. Nạn tranh giả đang lan tràn cũng là một nỗi khổ tâm của nữ họa sĩ.

(Xem tiếp trang 49)

BẠN ĐỜI VIẾT VỀ HÀ THÚC NHƠN

Cứ duy trì tên nhóm là HTN

Phú Nhuận, ngày 27 tháng 11 năm 1970

Thưa Ông,

Hà Thúc Nhơn đối với chúng ta là một Thần Tượng. Theo dõi mục ý kiến bạn đọc, có một vài bạn đề nghị không nên lấy tên Hà Thúc Nhơn để làm tên nhóm hay Đảng đang thành lập e rằng nhắc tới tên cố Bác Sĩ nhiều quá sanh nhàm làm phai lạt ý nghĩa thiêng liêng đi. Tôi xin góp vài ý mọn về việc này như sau:

Ba tiếng Hà Thúc Nhơn còn mãi ý nghĩa thiêng liêng hay không tùy thuộc vào tư cách và hành động của mỗi người trong nhóm hay Đảng. Tôi đặt nặng vấn đề vào tư cách và hành động của Nhóm hơn việc hằng ngày nhắc nhở nhiều lần ba tiếng Hà Thúc Nhơn. Chúng ta thử tưởng tượng trong nhóm có một vài phần tử bè bối thì dù cả năm không nhắc tới tên Cố Bác Sĩ, sự cao cả Hà Thúc Nhơn đối với quần chúng cũng giảm đi phần nào. Kết luận chúng ta cứ lấy tên Hà Thúc Nhơn làm tên Đảng hay Nhóm để nuôi dưỡng tinh thần đó, Tiếc đây xin ông chuyển qua Ban Vận Động thành lập Nhóm ghi tên tôi vào Nhóm.

VÕ DUY
(Phú Nhuận)

Phải dùng biện pháp mạnh với tham nhũng

KBC 3903 ngày 18/11/70

Thưa anh chắc anh chẳng tra gì tham nhũng, và có lẽ chính anh cũng đã từng là nạn nhân của tham nhũng và bè phái. Tôi nghĩ rằng đối với tham nhũng ta phải dùng biện pháp mạnh, phải thanh trừng hàng loạt và thanh trừng từ gốc rễ tham nhũng mới có hiệu quả. Do đó, nước ta muốn thi hành cuộc « cách mạng » đó, ta phải chuẩn bị đội ngũ thật vững mạnh, phải kết nạp một số « đồng chí » dám sống chết bên nhau, mới mong sống được. Tôi tưởng anh có khả năng làm việc đó.

Hiện nay, có lẽ tham nhũng đang chuẩn bị đối phó với ta, nếu ta không đoàn kết nhất trí, chắc chắn sẽ bị diệt ngay từ trong trứng nước. Ngược lại, nếu ta vượt qua được những khó khăn ban đầu, ta sẽ thu phục được đại đa số dân chúng, và tôi dự đoán lực lượng của ta sẽ hùng mạnh hơn bất cứ lực lượng công nhân hoặc tôn giáo nào, vì nó qui tụ đủ mọi thành phần trong xã hội.

ĐẶNG DOANH
(KBC 3903)

Thương về Hà Thúc Nhơn

Tôi nhớ đến lời nói của Nguyễn tri Phương ngày nào: «Thà chết vinh hơn sống nhục», tôi không bao giờ có ý nghĩ dám so sánh Hà Thúc Nhơn với các anh hùng tiền bối, nhưng giờ đây với đất nước đầy nhiễu nhương vì loạn tham nhũng cái chết của anh cũng nói lên được tính thần bất khuất «—Thà chết để được tiếng là trong sạch dưới âm phủ còn hơn sống chung quanh những đồng phạm đầy rẫy nhặng nơi trần thế».

Hà t. Nhơn, anh chết rồi, phần mộ anh đó, người người đưa anh đến đó an nghỉ cuối cùng và những giọt nước mắt tiếc thương chắc đã an ủi được vong linh anh phần nào.

Chúng tôi, với mười thằng khố rách áo ôm, làm ngày nào xào ngày ấy, 1 thằng làm 5 thằng thất nghiệp, chúng tôi không có gì cho anh ngoài những giọt nước mắt ngậm ngùi, những vẻ mặt ảo não và hy vọng đó là những vành khăn tang vấn lên đầu để tang chế cho anh.

Có thằng trong bọn chúng tôi đề nghị phải nhện quà sáng, nhện thuốc để đóng góp lại xây mộ cho anh, thằng lại bảo: « Tên Hà Thúc Nhơn phải được kết bằng đèn néon trên bia mộ ». Trong chúng tôi ai cũng cho đó là một ý kiến mới lạ, một thằng nói: « Tên anh Nhơn phải kết bằng đèn để chứng minh sự trong sạch của anh ». Một thằng khác thêm vào: Ủ, phải đấy, tên anh phải được sáng rực lên cho những thằng tham

những cảm thấy mình nhục nhã thấy mình dè tiện hèn hạ.

— Ủ, phải đấy, tên anh phải sáng lên cho chúng ta, những thằng trẻ hôm nay bất chước, bắt chước cả sự nổi loạn của anh để được chết anh dũng, chết cho người khác sợ.

Có thằng hỏi: — Bao giờ mình thuê làm?

Thằng khác:

— Làm ngay.

— Tiền đâu?

— Ủ nhỉ, thật khổ.

Trong im lặng và chục thằng như một đều mang một ý nghĩ là phải nhện tiền vớ vẩn, hạn chế thuốc và bảo tôi tính toán nếu bắt đền vào tên anh phải tốn bao và chúng ta phải cần mấy tháng nhện!

Việc xây mộ anh, chúng tôi tin chắc gia đình anh đã có người làm cho anh rồi, ngoài ra chúng tôi còn đọc báo thấy có ông Tường nào đó đã gửi 5 ngàn phúng điếu cho anh để xây mộ. Năm ngàn đồng của một ông tưởng chắc chỉ đủ trả tiền công thợ. Tuy buồn, nhưng bây giờ chúng tôi vẫn không có gì cho anh hơn ông tưởng đó. chúng tôi cảm thấy tủi phận vì bất lực, bất lực vì hoàn cảnh khổ rách áo ôm này.

Không có tiền, một thằng lại cao hứng đưa ra ý kiến — « Minh phải thành lập một cái hội lấy tên «Thương Về Hà Thúc Nhơn» và chúng mình sẽ làm một tập thơ hoàn toàn nói về Hà Thúc Nhơn ». Mọi thằng đều vỗ tay tán thưởng. Tôi thì cười, cười thật lớn. Điềm khôi hài nhất là trong chúng tôi không thằng nào làm thơ ra hồn cả, riêng tôi, đôi khi đôi lại xuất khẩu lên câu:

— Ai còn thương tớ đó hay không?

Hãy cho tớ mượn đỡ trăm đồng. Câu thơ này chính tôi cũng không biết xuất xứ ở đâu, hay là tự tôi thốt lên, nhưng chúng nó cứ khen tôi là thi sĩ, tôi cười khoái chí nên chả đánh chính gì cả, thà

mà bây giờ tụi nó, thằng nào cũng thích làm thơ về anh và riêng tôi, tôi cũng cảm thấy sung sướng với ý nghĩ đó.

Trong những ngày tới, tôi thử gióng lên 1 tiếng chuông này và hy vọng những người như chúng tôi, những người coi anh là thần tượng sẽ gửi đến cho chúng tôi những vần thơ về anh. Thơ về anh, theo tôi nghĩ chắc không cần phải chải chuốt, văn hoa nhưng miễn là thành thực với lòng mình. Nếu ngày nào đó, sự mong ước của chúng tôi thành sự thật, chúng tôi không có ước vọng mang thơ nói về anh xuất bản, nhưng với khả năng chúng tôi chắc chắn sẽ phổ biến bằng những tập giấy quay ronéo, chúng tôi tin tưởng tên anh sẽ là một động cơ thúc đẩy cho chúng tôi hoàn thành được sự việc đó.

Anh Hà Thúc Nhơn,

Đau đớn lắm, thương tiếc nhiều nếu linh hồn anh có linh thiêng xin về chứng giám cho lòng thành chúng tôi, và để xem những khẩu hiệu viết đây tưởng trong căn nhà trọ của mấy thằng quê cũt chúng tôi. Đặc biệt câu: « Đất Nước Này Có Mấy Ai Như Hà Thúc Nhơn là được tôi nhiều mẫu mã đậm nét hơn cả ».

Mỗi đêm, trước khi đi ngủ trong chúng tôi thường có những tiếng chép miệng thở dài than vãn: «Già kẻ Dân Tộc này có ít người như Hà Thúc Nhơn chắc chúng mình không đến nỗi nào ».

Buồn buồn và cầu nguyện cho anh sớm về cõi phúc.

T.A.P.
(Cam ranh)

Mong nhóm sẽ làm một cái gì

THIỆN NGÔN. 24-11-70

Kính thưa Bác,

Xin phép được gọi Bác như vậy, cho có vẻ tinh thần và dễ viết với Bác hơn. Cháu là một «người» linh mủ đỏ. Theo đuổi báo Đời từ ngày đầu tiên. Nhưng không được liên tục. Đó là những lần nằm rừng.

Bây giờ trong ba số báo mới, với về nhóm HTN. Thưa thật với Bác, tuy rất tin ở Đời nhưng tuổi trẻ bọn cháu như kinh cung chi điều. Biết bao giả dối của những lãnh tụ, đàn anh từ trước đến nay.

Trước mắt là những ông Dân biểu. Những bà đại diện dân. Và gần hơn nữa, ngay trong đời sống nhà binh. Thi niệm tin, dầu cho như Chúa đã dạy có thể đời non lấp biển, chắc chắn cũng không còn. Và một điều cháu biết. Tất cả hầu hết lứa tuổi từ 1945 trở về sau đều như thế. Sống như thần thảo mộc chỉ biết mình là khoảng trống vừa tầm mắt. Thần nhiên theo thời tiết. Không thêm biết những gì ngoài môi trường hoạt động, cần thiết. Mà một mai, há không phải bọn trẻ này sẽ phải thay thế những lớp người trước. Vậy thì theo Bác năm giữ và gây tin tưởng cho cùng tuổi với cháu cũng là một điều cần chăng? Phải làm sao?

Thưa Bác,

Khi đã đặt câu hỏi với Bác, dĩ nhiên là đã tin vào Bác, vào nhóm HTN. Ít nhất cũng trong giai đoạn này. Bác cứ cho vậy đi. Trong tình thế này phải làm một cái gì? Dĩ nhiên bọn nhóc cháu chưa và không thể là lãnh tụ để hô hào. Thi ii nhất cũng là một hậu thuẫn. (Vĩ đại đấy chứ!) Nhưng, trong đời sống quân ngũ. Đa số. Trừ con ông cháu cha. Thì làm được cái gì khi quân đội không đảng phái không chính trị, và kỷ luật sắt?

Thôi vậy. Đành lắc đầu. Tụi bạn ở đây cũng thế, chúng ngu ngơ như cháu. Mong Bác và nhóm sẽ làm một cái gì thật hách. Và Bác thấy dùng được, tụi cháu sẽ là những con tốt đen chờ Bác sử dụng.

Kính,
NYT (KBC 4237)

HỌC:

- Y Tá
- Tá viên điều dưỡng
- Cứu thương
- Cấp cứu phi hành

DUNG:

- Thuộc trong gia đình
- Hành nghề trình dược viên
- Làm tài liệu Y học

Tìm mua cho được

CẨM NANG Y HỌC

TOÀN KHOA

Bác sĩ NGUYỄN HOÀNG MAI
Tổng phát hành Nam Cường
185 Nguyễn Thái Học — Saigon

Hộp thư Ban vận động lập nhóm H.TN.

● HOÀNG MỘNG KHANH (Nhatrang): Sẽ cố người tốt lên lạc trong ít ngày nữa.

● LÊ TẮT HỮU (NT): Địa chỉ cho như vậy liệu có thể cử người tới gặp để dâng không? Sự khó tìm vì không có sổ nhà. Chờ trả lời.

● T.T.T (Qui Nhơn): Không nên khách sáo với anh em làm gì. Ý kiến của anh hiện đang được anh em chuyển tay nghiên cứu. Sẽ có tin cho anh sau. Về những tin như gửi kèm, anh có thể gửi thẳng ngay cho các tờ báo đó khỏi cần qua báo Đời hay BVD. Thân.

● THÙY NGÀ — THANH LOAN (Saigon): Miễn là có thiện chí hoạt động, đừng thức mắc gì về tuổi tác hết. Hãy liên lạc với tòa soạn Đời vào những gì làm việc, nhất là chiều thứ bảy cuối tuần.

● NGUYỄN LIÊU (Quảng Ngãi): Đã nhận thư. Trong khi chờ đợi tài liệu gửi tới tay, xin anh cứ coi như là người đại diện của Ban VB tại QN. Sẽ liên lạc sau để bàn về một số công việc chi tiết. Thân.

● NGUYỄN THẾ CUNG (BMT): Đã nhận được thư. Sẽ cho người xem lại những sự việc được anh ghi trong thư và cũng sẽ có người ghé BMT để gặp anh trong ít ngày nữa.

truyện dài

NGUYỄN THỤY LONG

RUỒI XANH

PHẦN HAI

Anh chàng hạ sĩ quan từ giả Tr. tá Hồ, trước khi anh ta đi, anh ta không quên khóa trái cửa lại theo như lời yêu cầu của Trung tá Hồ, ông say rượu ông dám làm bậy lắm, ngày mai mình phải tới thiệt sớm.

Còn lại một mình trong căn phòng, Trung tá Hồ vẫn chưa chịu thay quần áo, ông quơ chai nước lạnh lên uống ừng ực, cơn khát nước đến muốn cháy cổ, Trung tá Hồ bỗng dừng lại khi ông chợt nhìn lên tấm hình lồng kính đặt trên bàn, tấm hình vợ con ông, ông bưng tấm hình lên bằng cả hai tay, ông chăm chú nhìn vào đó, ông nhìn vào người vợ xinh đẹp của ông, đứa con trai láu lỉnh, những giọt nước mắt lăn dài trên má ông, ông úp mặt vào tấm hình :

— Em ơi, con ơi, bây giờ anh hết rồi, anh không còn gì trên cõi đời này nữa, anh khổ lắm em biết không, những buổi tối anh về nhà không có bóng một người thân, không còn ai săn sóc anh những lần anh say rượu.

Trung tá Hồ chệnh choạng đi trong phòng, ông cời phanh ngực áo, ông thấy chiếc bàn rộng ông ngã lưng nằm xuống, ông úp cái hình vợ con lên ngực mình, ông cảm thấy vật gì đó cộm cộm bên hông mình, à khẩu súng, khẩu K54 mà ông

đã tước được của một tên tiểu đoàn trưởng Việt Cộng trong trận đánh Giồng Trôm.

Trung tá Hồ cầm khẩu súng, ông nhìn lên trần nhà ở trên đó có mấy con thằn lằn đang chạy đi chạy lại bắt muỗi, ông nhắm một con rồi nỏ một phát, tiếng súng nổ vang trong căn phòng, con thằn lằn nát bét những con khác chạy toán loạn, Trung tá Hồ khoái chí cười lớn, ông nỏ liền mấy phát súng nữa, tiếng nổ vang làm ông như trút được nỗi buồn ảm ách trong lòng, ông nghe tiếng còi của quân cảnh, tiếng bước chân chạy ngoài hành lang rồi tiếng đập cửa, Trung tá Hồ cười lên sáng sặc, ông hướng mũi súng còn bốc khói ra cửa :

— Thằng nào lộn xộn tao bắn bỏ mạng.

Anh chàng trung sĩ tài xế nghe tiếng nổ vội vàng lái xe chạy lại, anh biết tiếng nổ đó từ phòng Trung tá của mình. Anh vội vàng nói với những người quân cảnh có mặt trước cửa phòng Trung tá Hồ :

— Trung tá say rượu, trời ơi tôi không biết có sao không ?

Một người quân cảnh lắc đầu :

— Tr. tá không sao hết, ông còn đòi bắn tự tôi nữa kìa, ai khóa cửa ngoài như vậy không biết,

— Tôi, chính tôi, ông sợ ông say rượu ra ngoài làm ầu nên biểu tôi khóa cửa lại, ông có phá phách gì thì cũng chỉ có phá phách trong phòng ông thôi.

Trung tá Năm tới đứng nép ở một bên cửa nói vọng vào :

— Trung tá ơi, Năm đây Trung tá.

Trung tá Hồ đã bắn hết băng đạn, ông lên tiếng :

— Thằng Năm đó hả, mày không về ngủ đi còn tới đây làm chi nữa.

— Thấy Trung tá nồ sùng sợ quá nên tới đó Trung tá.

— Tao không bắn ai hết, tao chỉ bắn mấy con thằn lằn, tao nghe mấy con thằn lằn tặc lưởi buồn quá nên bắn chúng nó.

— Trung tá đừng bắn nữa, bắn như vậy là phạm vào quân kỷ.

— Ờ hả, thôi chúng mày về đi, mày biểu cả mấy thằng nào đó đứng bên ngoài về đi, tao bức mình tao bắn thấy mẹ tất cả bây giờ.

— Dạ tuân lệnh Trung tá.

Trung sĩ Năm quay lại mấy người lính quân cảnh :

— Xin các ông về cho, không có chuyện gì xảy ra đâu, bây giờ ông say rượu, chuyện gì cũng nên để đến mai, ông say rượu chỉ một lát nữa ông ngủ thôi mà.

Một người quân cảnh cầu nhau :

— Say rượu, ông Trung tá này say rượu hoài...

Mấy người quân cảnh lên xe ngồi, chiếc xe vụt chạy đi, người sĩ quan quân cảnh nói với viên hạ sĩ tài xế :

— Cậu cho tôi xuống dinh tư lệnh.

Chiếc xe chạy lại dinh tư lệnh gần đó. Anh chàng sĩ quan quân cảnh vội nhảy lên những bậc tam cấp vào phòng khách, ông Tư lệnh và bà Tư lệnh đang ngồi coi tivi, người sĩ quan quân cảnh chào cứng người, Trung tướng Tư lệnh xúng xính trong bộ quần áo pi da ma bằng lụa màu mỡ gà, ngẩng đầu lên hỏi :

— Có chuyện gì vậy ?

— Xin báo cáo, Trung tá Hồ say rượu nên nồ sùng bậy bạ.

— Có ai làm sao không ?

— Thưa không, ông ta nồ sùng trong phòng riêng ông ta.

Trung tướng Tư lệnh lại hỏi :

— Trung tá Hồ là thằng nào vậy ?

— Thưa Trung tá trưởng phòng 5 mới đòi về đây được ít lâu.

Bà Tư lệnh chêm luôn :

— Cái thằng Trung tá ba gai đó mà, thằng mà tôi xin ông cho đòi nó về đây để ông trị nó đó mà.

Trung tướng Tư lệnh làm bầm :

— Nhiều thằng ba gai quá làm sao mà nhớ được thằng nào.

Bà Tư lệnh bức mình :

— Ông thì còn nhớ cái gì nữa, chuyện của ông mà tôi cứ phải giải quyết dùm ông hoài.

Cô Thanh Loan, con gái cưng của ông bà Tư lệnh từ phòng trong đi ra, nàng ngồi xuống một chiếc ghế sa long gần cha mẹ, nàng nghe cha mẹ mình đối đáp với nhau, người sĩ quan quân cảnh vẫn đứng nghiêm ngay lối cửa ra vào chờ lệnh, bà Tư lệnh quay lại người sĩ quan quân cảnh :

— Anh về nói với với thằng Trung tá đó rằng lần này ông Tư lệnh tha, lần sau còn say rượu lộn xộn nữa ông Tư lệnh nhốt nghe không ?

Anh chàng sĩ quan quân cảnh lại chào cứng người :

— Xin tuân lệnh.

Anh ta quay đằng sau đứng cơ bản thao diễn dáng đi của anh ta hùng dũng. Bà Tư lệnh nhìn thấy con gái, bà hỏi :

— Khuya rồi sao con không đi ngủ.

Thanh Loan không trả lời mẹ, nàng hỏi :

— Có chuyện gì đó ba má.

Ông Tư lệnh còn mãi coi ti vi, ông không trả lời con, bà Tư lệnh nói :

— Có chuyện gì đâu, cái thằng Trung tá say rượu rồi bắn ầu.

— Trung tá nào đó má ?

— Thằng Trung tá Hồ, cái thằng ba gai đó mà...

Thanh Loan biết Trung tá Hồ, nàng có gặp ông ta nhiều lần, người đàn ông râu xồm trong dáng điệu oai phong, nàng cũng nghe người ta nói về những chiến công của ông ta, nàng thích khuôn mặt đầy đàn ông tính của ông ta, Thanh Loan còn nghe nói về vụ vợ con ông ta bị chết hồi tết Mậu thân. Mới buổi chiều nay khi nàng đi học về nàng gặp ông ta ngồi uống rượu ở quán ngoài bờ sông. Thanh Lan nói :

— Con thấy ông ta là người tốt mà.

Bà Tư lệnh trừng mắt :

— Con biết gì mà nói.

— Không, con thấy người ta nói vậy.

Bà Tư lệnh lắc đầu :

— Con là con nít, con không biết gì hết, đừng có xía vào công việc của ba má.

Cô con gái im lặng một lát, nàng lý sự :

— Con nghĩ rằng việc đó là việc của ba chứ đâu phải việc của má.

Bà Tư lệnh muốn nổi giận về lời bình phẩm của con gái, bà đánh trống lảng :

— Má nói con không biết gì hết, con đừng có xía vô, ba mày ấy hả, ba mày thì làm được cái gì. Nhưng tại sao mày lại bình vực thằng Trung tá Hồ, bộ mày quen nó hay sao ?

(CÒN NỮA)

TÂM SỰ BAN ĐỜI

Tòa soạn đã quyết định mở thêm mục «TÂM SỰ BAN ĐỜI». Trong khuôn khổ mục này chúng tôi sẽ trích đăng hết thảy ý kiến của bạn đọc gửi về tòa soạn hoặc nhận định về nội dung của tờ báo để giúp tòa soạn loại dần các khuyết điểm hoặc phát biểu về mọi vấn đề thời sự. Mục đích của việc trích đăng này là nhằm phổ biến mọi ý kiến của độc giả thường vẫn bị bỏ quên hầu tạo dịp trao đổi không những giữa tòa soạn và với độc giả nữa. Chúng tôi xin nhấn mạnh rằng để phản ánh trung thực tâm sự của bạn, mục này sẽ trích đăng nguyên văn mọi ý kiến, dù đó là ý kiến trái nghịch hoặc công kích chính tòa soạn.

Rác và thủ đô Saigon

Nói đến thủ đô Saigon và rác là một vấn đề cũ rích. Tuy nhiên, nếu sự việc không đặt thành vấn đề thì bộ mặt của thủ đô Saigon (kể cả tỉnh lỵ Gia định) có thể vinh như một bộ mặt cô gái bị ghê, lác, nếu cứ ù lì, không chữa trị thì dấu vết ghê lác ấy càng bị an lạn, xấu xa, dơ bẩn. Ai còn thích mình nữa!

Saigon, Saigon thủ đô yêu quý của đất VN tượng trưng cho tất cả những gì tốt đẹp lẫn xấu xa. Vì thế Saigon cần phải luôn luôn cải tiến, cải tiến không ngừng và cải tiến trước nhất.

Phải nhìn nhận và khen tặng cho Saigon ngày nay đẹp lắm. Nào là hàng häng lớp lớp những building cao ngất, những con đường tráng nhựa phẳng lì rộng thênh thang. Trung tâm thủ đô lại có vôi nước đẹp, có nhiều pho tượng lịch sử, nhiều công viên sạch sẽ... trông thật sạch sẽ, hấp dẫn. Về đêm, ánh đèn muôn màu mờ mờ ảo ảo, lấp lánh, chớp nhoáng ẩn hiện càng

tạo cho Saigon thêm phần mỹ miều dễ mến.

So với ba mươi năm về trước, Saigon ngày nay thật là văn minh tiến bộ, tiến một cách kinh khủng thì ai còn dám bảo dân tộc VN lạc hậu, đất nước VN bị chiến tranh tàn phá!

Nhưng, nếu đi sâu vào nội địa thủ đô Saigon và tỉnh lỵ Gia định, người ta sẽ thấy những đống rác to tít, bừa bãi, bẩn thỉu, hôi thúi chịu không nổi.

Trong phạm vi bài này, chúng tôi chỉ nêu một khía cạnh «Rác» mà thôi, và trước khi viết chủ g tôi được một người bạn góp ý kiến như sau: «Thật ra vấn đề này không có gì mới mẻ, nhưng nó là một tệ trạng mà các cấp hữu quyền vẫn xem thường, không đặc biệt quan tâm đến nên rác vẫn tại thủ đô Saigon càng ngày càng tồi tệ hơn».

Theo nhận xét thiên cận của chúng tôi, rác rến tại thủ đô không phải là một vấn đề nan giải, vì thế nhà chức trách cần phải sớm nghiên cứu lại, quan tâm đến việc tổ chức đặt kế hoạch và theo dõi tận nguồn gốc để giải quyết dứt khoát sự việc hầu chỉnh trang cho bộ mặt thủ đô thêm phần lịch sự, đồng thời, còn giữ được vệ sinh công cộng cho dân chúng nghèo khổ tại thủ đô.

Biết rằng từ lâu chánh quyền có chú trọng vào vấn đề này, nhưng xét thấy sự việc không mang lại kết quả mong muốn, trái lại càng ngày càng suy đồi hơn. Bởi thế, vấn đề cần phải được duyệt lại toàn diện:

ĐỊA ĐIỂM: Lấy vài dẫn dụ nhỏ: Hiện tại dọc cầu Trương minh Giảng (phía chợ) có một bãi rác lớn tại đường Võ di Nguy Phú Nhuận (ngay ngã tư) kể bên lề đường một bãi rác. Cả hai đều có tráng xi măng, nhưng cả hai đều nằm ngay lề đường. Ngoài ra còn rất nhiều đống rác bừa bãi ở khắp nơi...

Các đống rác đều gây ra mùi khó ngửi, trông thật bẩn thỉu, khiến kẻ qua đường phải bịt mũi, nín thở, ngoảnh mặt đi không dám nhìn. Thiết tưởng các bãi rác nên chọn địa điểm ẩn khuất, xa đường phố, xây kín đáo, để tránh cho người chung quanh sự khó chịu, đồng thời

còn tạo được vẻ mỹ quan cho đô thành.

ẤN ĐỊNH GIỜ. Tại mỗi bãi rác nên kê một tấm bảng ấn định giờ cho người mang rác đến đổ và ấn định giờ cho xe đến bốc rác, tiện nhất là về đêm. Xe chở rác phải kín để tránh rơi rớt dọc đường. Hoặc tại mỗi bãi rác, xây hầm đốt rác và thiêu hủy mỗi ngày vào giờ đêm, vừa tránh được mùi hôi và sự nóng bức.

VỆ SINH. Tại mỗi bãi rác, sau khi được xe bốc xong hoặc sau khi thiêu hủy, phải được tẩy rửa và khử trùng. Nhân viên phụ trách về công tác này phải được cấp phát đồng phục đủ bộ, gồm có găng tay bằng cao su, giày ống và lưới đeo ở mũi, để tránh cho họ sự nhiễm trùng. Đặc biệt nên ưu đãi những nhân viên này.

GIÁO DỤC. Chính quyền nên dùng mọi phương tiện gây phong trào giáo dục dài hạn, khuyến khích và chỉ dẫn mọi người cần giữ vệ sinh chung cho gia đình, cho thành phố được sạch sẽ.

TRỪNG PHẠT. Sau thời gian phát động việc giữ gìn vệ sinh và sạch sẽ chung cho đô thành, chánh quyền phải có một biện pháp trừng trị gắt gao những phần tử vi phạm để làm gương cho mọi người. Được vậy, tình trạng rác rến bừa bãi trong thành phố Saigon và tỉnh lỵ Gia định sẽ cải thiện, tệ trạng mới được chặn đứng mà từ lâu không chấn chỉnh được.

Nêu chút ý kiến về vấn đề trên, chúng tôi thăm nghĩ, từ bao năm nay mặc dù đất nước trong tình trạng chiến tranh, chánh phủ vẫn nghĩ đến tiền đồ dân tộc, chọn nhiều nhân tài cho du học khắp năm châu, cốt thu thập mọi kiến thức văn minh tiến bộ của xứ người đem về xây dựng cho quê hương. Nay chẳng lẽ vấn đề rác rến nhỏ nhặt này chánh phủ lại bỏ công quỹ, cử người ra ngoại quốc nghiên cứu, học tập mới làm được hay sao! Và nếu tình trạng bắt buộc cứ như thế thì phải lệ thuộc mãi nơi người ngoại quốc thì còn gì là danh dự quốc gia, chí tự cường, tự lập và tự quyết của dân tộc!

Với đa tiến bộ đang vươn lên của đất nước và dân tộc, với sự canh tân toàn diện của chánh phủ,

với thiên chí và nhân tài trong hàng lãnh đạo, các tệ đoạn dù cho nhỏ nhặt cũng cần phải được chánh quyền lưu tâm và xây dựng lại.

Phải làm và làm cho bằng được để tẩy chay tệ trạng rác rến bẩn thỉu còn đây đây trong thành phố ngày nay.

NGÔ THÀNH LONG
Đài Bắc

Sinh viên du học tại Nhật và Đảng Beihito Tokyo 14-11-70

Kính thưa ông,

Chúng tôi hiện là một số anh chị em Sinh Viên Việt Nam đang du học tại Nhật Bản và cũng là độc giả của quý báo. Nay anh em chúng tôi có một việc kính nhờ quý báo cho đăng tải để dư luận tại Saigon được rõ, và cũng kính nhờ quý báo đệ trình lên tổng nha Du Học dùm anh em chú g tôi, chúng tôi rất đội ơn và cũng là một việc phục vụ độc giả cũng như xứ sở.

«Kính thưa ông Tổng Trưởng Bộ Quốc gia Giáo Dục; chúng tôi hiện là một số anh chị em Sinh Viên Việt Nam đang học tại Nhật Bản, nay anh em chúng tôi kính xin trình với ông Tổng Trưởng một việc như sau:

«Chắc dư luận tại Saigon ai cũng rõ gần đây tại Nhật Bản nảy sinh ra nhiều phong trào Cộng Sản (Thí dụ: Đảng Người Việt Nam tại Nhật Bản tranh đấu cho hòa bình và thống nhất đất nước. Tiếng Nhật gọi vắn tắt là Beihito) một số anh em đã bị bọn thân Cộng này lôi kéo rất đông vì lý do rất dễ hiểu: tất cả mọi SV mới sang đều bị bọn đàn em lo săn đón giúp đỡ lấy cảm tình, còn các tay đàn anh thì lo chạy chọt xin xỏ giúp đỡ vấn đề thi vô đại học. Chính vì thi vô đại học nhớ này mà anh em chúng tôi rất cảm phần để nêu lên với ông Tổng tr. về 1 chuyện như sau: Bên này tất cả bọn đàn em tay sai của nhóm CS kia, chuyên đi lôi kéo khuyến dụ anh em. hiện đang học tại Trường Đồng Kinh Nông Nghiệp Đại học, 1 trường có liên hệ với chính phủ VNCH và viện Đại học Cần Thơ. chính vì có sự liên hệ này: sau khi bị SV Nguyễn an Trung (Đảng trưởng đảng Beihito

(Xem tiếp trang 48)

HỘP THƯ TÒA SOẠN

● **L.N.N. (Cần Thơ):** Đã nhận được thư nói về ông Q.V.K. Riêng chúng tôi nghĩ rằng đó chỉ là một trong số hàng trăm ngàn chuyện «ngược đời» mà mỗi người chúng ta đều biết rõ. Vậy, hãy bỏ vụ đó để nói những chuyện ngược đời đặc biệt hơn nghe, ông bạn. Chờ thư ông.

● **HÀ TRƯỜNG HOA (Chợ lớn):** Làm thơ thì cứ làm chứ chờ phải được học xong một lớp «mới dám cầm bút» thì bao giờ mới cầm bút được đây. Vì theo chỗ hiểu biết của chúng tôi hiện không ở đâu có một trường «đào tạo thi sĩ» cả. Cứ mạnh dạn viết và gửi về tòa soạn. Chờ tin của Hoa. Mến.

● **NGỌC TÁNH (KBC 4311):** Cũng đã từng gửi thơ đăng báo như Tánh nên chú ý rõ sự chờ đợi nóng nực của Tánh lắm. Nhưng chắc Tánh hiểu rằng, ngoài trừ những thiên tài dường như ai cũng cần phải có đức tánh kiên nhẫn, nếu muốn tiến tới thành công. MS vẫn chưa được chọn, tuy nhiên, Tánh hiểu ý chú chó. Vấn đề quan trọng không phải đăng mà là viết, viết liên tục và say mê mãi. Mến.

● **ĐOÀN V. KH. (Nhà Trang):** Ý kiến của bất kỳ ai cũng đều được tôn trọng như nhau cả. Không bao giờ có chuyện phân biệt quá đỗi như Kh. sợ đâu. Nếu có sự phân biệt như thế thì tòa soạn xin ý kiến của các bạn đọc làm chi.

● **NGUYỄN VIỆT THU (Tây Ninh):** Số báo phân phối đi các tỉnh hoàn toàn do các nhà phát hành quyết định. Tòa soạn chỉ có nhiệm vụ làm thành tờ báo và sau đó chỉ có thể đề nghị nhà phát hành lưu ý tăng báo cho các địa phương có lời yêu cầu. Nhưng đề nghị của tòa soạn có thể được thỏa mãn và cũng có thể không, tùy thiên chí và điều kiện của nhà phát hành. Rất mong các bạn thông cảm. Trong trường hợp bị thiếu một vài số vì không mua kịp, xin bạn cứ tin cho tòa soạn biết. Nếu có, chúng tôi sẽ giải quyết giúp bạn.

● **LÊ SA (Phan Thiết):** Đã nhận được thư. Chúc mạnh luôn và sáng tác đều. Thân.

● **NGÔ HOAN (Huế):** Sau khi nghiên cứu kỹ các ý kiến của các bạn đọc, tòa soạn cũng cần cần một thời gian chuẩn bị mới thực hiện được việc đổi mới tờ báo. Tuy nhiên, chắc là không đến nỗi khiến bạn đọc «phát đới đến mái đầu bạc phếch» đâu. Làm gì mà bị quan quá thế?

● Những thi bản sau đã được chọn và sẽ lần lượt đăng trong các số báo tới: Ngọc Lan, Thực Đoàn (T.V. Dũng), Thư xuân của một thằng lang thang (T.N. Châu), Gọi từ nơi xa (H.D. Chúng).

● Tòa soạn mới nhận được thơ của các bạn có tên sau:

— Lê Sa (Nhatrang), Ngọc Tánh (KBC 4311), Thùy Hân (Đà Lạt), Phương nguyên Đài (KBC 3611), Hoàng Hoa (Đà Lạt), Tô thanh Thủy (Cầnthơ).

Xin các bạn chờ tin trong số báo tới. Bài nào không được nhắc trong mục thơ được chọn tức là đã bị loại. Riêng những bài được chọn sẽ chỉ được đăng khi những bài ối động từ trước đã được đăng hết.

MÁCH GIÚP

Ai bị té bại, phong thấp, nhức mỏi (nhất là khi trở trời thường hay cảm vật, mỏi gân cơ và vai, đau các khớp xương và bắp thịt, hoặc bàn tay nhiều mồ hôi), dù kinh niên muốn được trị khỏi ngay bằng thuốc gia truyền rất thần hiệu hãy hỏi nhà buôn THANH THẢO, số 266 Lê Quang Định (xóm Gò) Gia Định, hoặc Đ.T.: 41.323. Nhờ chỉ dùm.

Tâm sự bạn đời

(TIẾP THEO TRANG 47)

phồng tay trên một số trong niên khóa 69-70. Sinh viên Nguyễn an Trung đề nghị chân chạy trước đến đề xin xỏ trường này đề lo cho một số đồng đàn em tay chân vô học tại đây. Tòa Đại Sứ bị phồng tay trên 1 chuyện không ngờ. Cho nên trong những niên học kế sau Tòa Đại Sứ đã tận tình lo cho anh em vô trường đó. Kinh thưa ông Tổng Trưởng, 1 điểm nữa anh em chúng tôi muốn lên đây là. Tòa Đại Sứ Việt Nam tại Nhật Bản đã không đề ý đến 1 chuyện là: Kể vun trồng cây sắn sóc để rồi 1 kẻ khác lợi dụng hái trái ăn, Bọn thân Cộng sản khi đã tạo được một số đàn em vô học tại trường đó trong năm 69-70 bọn này đã lần lượt đi dụ dỗ các anh em mới, hứa mọi điều, hứa lo vô tại trường đại học đó v.v. và v.v... Đề rồi ngày nay bọn CS nằm vùng đây đã có một mầm mống vững chắc đặt tên là nhóm NÔNG NGHIỆP, Tòa Đại Sứ rất « công bình vô tư » là ai muốn thi vô đây họ sẽ giúp cả, nhưng Tòa Đại Sứ họ đâu có biết rằng trước những tháng sắp thi cử đó bọn tay chân hiện học đã đi nhờ sọ anh em, lôi kéo anh em, chia ra những ai ai sẽ thi vô đó, họ sắp đặt tất cả, dụng ý của họ là cấu tạo 1 nhóm Cộng Sản chắc chắn. Sẽ có những tên CS chủ chốt đứng ra chịu đảm ăn xôi, bị cúp chuyện ngân, bị kéo về nước, và sẽ có 1 nhóm đàn em núp bóng chuyên đi dụ anh em, nhờ sọ anh em, gây cảm tình anh em, hứa sẽ lo cho vô trường Nông nghiệp, vì Đại sứ họ cũng chẳng thiết đề ý đến bọn núp bóng này, đó là 1 mầm mống nguy hiểm vô cùng. Chính nó đã tạo nên tư tưởng cho anh em thân cộng, chính vì mục đích đó mà nhóm đàn anh đang đào tạo thành lập lên nhóm Nông nghiệp. Anh em chúng tôi sống gần nhau mọi việc đều hiểu rõ cả, chúng tôi rất cảm phần trước một việc làm như thế; bọn họ đã nắm được cái thế giúp đỡ của Tòa Đại sứ cho nên mỗi năm họ đào tạo thêm 1 số

tay chân đàn em vô học tại đó. Trước 1 sự việc, một mầm mống vô cùng nguy hiểm như thế, Chính phủ Việt Nam Cộng Hòa vô tình mà đã đào tạo căn cứ cơ sở cho bọn Cộng Sản, anh em chúng tôi tha thiết ông Tổng Trưởng cùng những ai có liên hệ đến trường Nông Nghiệp này hãy mau mau có hành động, đề chặn đứng ngăn dứt giết một con vi trùng đang sanh sôi nảy nở này; anh em sinh viên chúng tôi kính xin ô. Tổng Trưởng hãy can thiệp lập tức việc cho Sinh viên vô học tại đây vào niên khóa tháng 4 năm 1971 sắp đến, vì chính hiện tại bọn này đang bàn tính kế hoạch chọn người vô đó học và đang theo dụ dỗ anh em không có trường đó anh em sẽ đình học trường khác học như thế khỏi bị chúng vô trò Cộng sản của bọn. Nếu nói rằng nông nghiệp cần thiết cho Quốc gia và chính phủ vẫn đề như tình trạng cũ thì thử hỏi sau này các Kỹ sư nông nghiệp này sẽ là ai? Cộng sản? Chẳng khác nào chính phủ ta đã tạo cho bọn họ 1 cơ sở sinh sống sao? Đây là một điều vô cùng nguy hiểm nó đang bành trướng mạnh mẽ. Vì thế anh em sinh viên chúng tôi yêu cầu ông Tổng trưởng hãy có biện pháp thích ứng trong niên khóa 71 sắp tới. Đảng buôn thay cho Tòa Đại sứ VN tại Nhật Bản họ giúp SV nhưng bề trong ra sao họ chẳng biết gì! Hay là họ biết mà họ làm ngơ?

Một lần nữa anh em SV chúng tôi kính thỉnh ông Tổng trưởng bộ Quốc gia Giáo dục hãy lập tức ngưng việc thi cử vào trường Nông nghiệp này, không có trường này anh em sẽ thi vô những trường khác, đề tránh một mầm mống tai hại về sau cho xứ sở chúng ta.

Với những điều nói trên anh em SV chúng tôi đặt mọi tin tưởng vào qui ông Tổng trưởng và rất mong ông có 1 biện pháp hữu hiệu đề chặn đứng một mối nguy cho xứ sở đề chặn đứng những SV « ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản ». Chúng tôi xin đội ơn ông Tổng trưởng rất nhiều. Và rất mong dư luận tại Sài Gòn sẽ hiểu rõ hơn.

MỘT NHÓM SINH VIÊN
VIỆT NAM

Nói chuyện với đầu gối

(TIẾP THEO TRANG 39)

Thì xin bạn gửi thư về tòa soạn giới thiệu tên tuổi, kèm theo mọi thành tích đầy đủ. Đề số báo được phong phú, và những người được giới thiệu, xứng đáng là những người sạch thực sự. Đời kêu gọi sự cộng tác của toàn thể bạn đọc, nếu biết ai trong sạch thì thẳng thắn giới thiệu với Đời vì một mình báo Đời không thể biết hết, khám phá hết những người sạch đề giới thiệu, mà bỏ rớt thì thật đáng tiếc. Chẳng hạn Đời nhờ các bạn giới thiệu dùm một đàn biểu sạch, một nghị sĩ sạch, một tướng lãnh sạch, một quân nhân cấp tá sạch, một binh nhì sạch một tỉnh trưởng sạch (điều này e khó quá) một cảnh sát sạch, một trưởng ty quan thuế sạch, v.v...

BÓNG TỐI ĐI QUA

(tức 1287 ngày trong Bộ chỉ
huy tối cao MT DTGPMN)

Hồi ký: VŨ HÙNG

Cải biên: KIM NHẬT

tập 2 đã phát hành trên
toàn quốc

— Bạn đọc báo Đời không
đọc BÓNG TỐI ĐI QUA
không phải là bạn đọc của
Đời.

— Một tác phẩm không được
đọc sẽ ức đến học máu mà
chết.

Sinh hoạt văn học nghệ thuật

(TIẾP THEO TRANG 41)

Chị kể chuyện có lần mang một bức tranh tới tiệm kiếng của người Tàu làm khung. Tranh ướt bị làm nhòe mất một nét. Mấy ngày sau, chị thấy một bức tranh vẽ can theo bức tranh của mình, mà người vẽ giả đã tô cả nét mực nhòe nữa! Bé Ký cũng biết tên những người chuyên vẽ tranh giả ký tên mình, nhưng « can không nổi » và cũng không nở lòng tố giác.

Ái gặp người nữ họa sĩ này cũng nhận thấy vẻ thực thà chất phác. Ít có một thiếu phụ nào chuyên làm đẹp cho tranh mà lại ăn mặc y phục giản dị và tầm thường như thế. Không màu sắc không trang sức mà cũng không phấn son. Không những chỉ bận tâm lo chăm sóc cho chồng, con, nhà cửa, mà một buổi tối khi chúng tôi tới thăm, còn thấy Bé Ký đang lúi cúi ở trước hè nhà tối tăm, hỏi: « chị đang làm gì? » thì nữ họa sĩ trả lời « đang dọn đồ cho mấy con chó nó nằm, sợ mưa ». Lời nói năng của Bé Ký cũng biểu lộ một tâm hồn mộc mạc chân thật. Đề diễn tả lòng say mê của mình, Bé Ký chỉ lặp đi lặp lại: « Tôi mê vẽ lắm, tôi, tôi mê vẽ lắm ».

Ít người sống một thời thơ ấu gian truân, một tuổi thành niên vất vả mà vẫn giữ nguyên được cái vẻ chất phác và thẳng thắn như vậy. Ông chồng của nữ họa sĩ bảo rằng: « Ca tờ báo Chính Luận mua về, bà ấy chỉ coi có mỗi trang Mai Bê Bi thôi. Còn mở Ti vi ra coi là chỉ cốt coi phim hoạt họa ».

Có lẽ nhờ tâm hồn chân phác đó mà nét vẽ của họa sĩ luôn luôn còn đầy vẻ sống thực thơ mộng.

Cuộc tranh đấu...

(TIẾP THEO TRANG 11)

BS Lương y như BS Nhơn

Theo tin STA thì hồi 8g tối, Y sĩ Thiếu Tá Lương đã trở lại QH bằng 1 xe nhà, cùng đi với ông có nhiều sĩ quan cấp úy khác, nhưng chỉ có 1 mình BS Lương xuống xe tay ông vẫn còn cầm trái lựu đạn M26 đã rút kíp và một trái lựu đạn khác bỏ trong túi quần. Sau đó ông Lương đã đón 1 chiếc taxi ra đi một mình. Cũng theo tin trên đáng lý trong cuộc gặp gỡ giữa TT Thiệu — Y sĩ Lương có DB Mã Xái và DB Hồ Văn Minh Đề 1 Phó Chủ tịch HV cũng tham dự nhưng vào giờ chót cả 2 DB này không dự được vì « bận công vụ ». Y sĩ Lương là cháu cụ Tướng Đỗ Mậu, sinh ở Quảng Bình.

DB Mã Xái, bạn thân của T.T. Lương cũng như cố đại úy Hà T Nhơn vừa cho báo chí hay BS Lương và BS Nhơn đều là 2 người sạch cương trực có rất nhiều điểm trùng hợp với nhau. Vì thế đã xảy ra chuyện quá khích: Th. tá Lương đến đứng trước trụ sở Hạ Viện.

SINH TỬ PHÙ

(TIẾP THEO TRANG 33)

hóa, đó là các xã hạng C đều cố gắng mỗi tháng bắt lấy « một tên VC » để báo cáo thành quả. Sau 5 tháng tức thì xã hết mẹ nó VC, có hy vọng lên hạng C.

Nhưng làm kiểu đó 1 hồi rồi, các cố vấn nhận thấy việc bắt 5 người để quá, chưa đủ yếu tố để gọi là trừ được 5 thằng CS. Muốn định tiêu chuẩn cho đúng thì phải mô tả rõ hơn: VC nằm vùng là những tên khi bị bắt ít nhất cũng phải có tội: hiền nhiên rồi chứ không phải chỉ là tình nghi, nghĩa là phải bị kêu án từ 1 năm trở lên chẳng hạn.

Thế là sau đó, mỗi tháng xã sẽ cố bắt lấy 1 tên Việt Cộng, và tên đó thể nào cũng bị kêu án 1 năm tù.

Ta có thể tưởng tượng theo tiêu chuẩn và phương pháp thi hành đó, thì các thôn xã sẽ được bình định lẹ lăm. Lẹ là bởi vì không một ông quận nào muốn quận mình lại chậm trễ trong công cuộc bình định và phát triển, làm ông tỉnh phải lo lắng rồi ông tỉnh nào cũng muốn chương trình bình định và phát triển trong tỉnh mình phải tiến triển hơn người cho ông tướng tư lệnh vui lòng; và tất nhiên các ông tướng không ai chịu thua kém người trong bảng tổng kết công tác bình định và phát triển...

Nhờ tinh thần làm việc đó, chúng ta thấy các bản báo cáo bao giờ cũng khả quan.

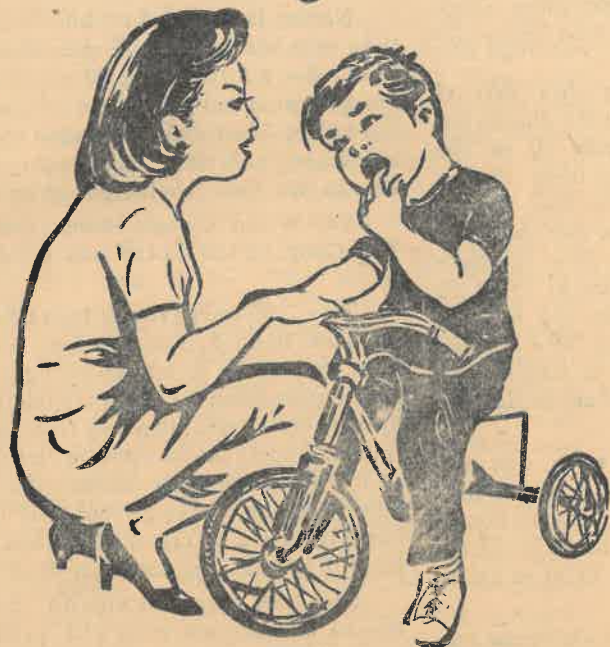
DB Mã Xái kể rằng ông và ông Lương, ông Nhơn đã sống chung trên 3 năm tại Quân Y Viện Nha Trang nên rất hiểu nhau. Ngay khi ở trong Quân Y Viện Nha Trang ô, Lương đã nhiều lần bất mãn với cấp chỉ huy và có hành động quyết liệt không nhường 1 bước. Gần đây trước khi xảy ra vụ Hà thúc Nhơn. BS Lương tố vụ tham nhũng Đặng Mai, thượng cấp xét xử như thế nào thuyền chuyển cả hai, ông Đặng Mai nhận sự vụ lệnh đi, còn ông Lương về nhà cố thủ bằng lựu đạn, rút chốt sắn, với súng roulette cương quyết tử thủ, không nhận lệnh thuyền chuyển từ Saigon, chống lại tất cả mọi hành động của quân cảnh.

Sau đó nội vụ được giải quyết êm không thì đã xảy ra vụ BS Lương trước vụ BS Nhơn rồi. DB Mã Xái đoán chắc nếu có gì bất trắc xảy ra cho bác sĩ Lương sau này, cá nhân ông sẽ can thiệp đề hỗ trợ cho bạn mình.

(CHÍNH LUẬN 12-12)

me ời,
con nhức răng!

VN EXPRESS

“ Bà nên dạy con em đánh răng
sau mỗi bữa ăn và mỗi tối trước
khi đi ngủ, để tránh cho con em
bệnh sâu răng. ”

Một lời nhắn nhủ

của **Hynos** PHOSPHATÉ

PHOSPHATÉ